

**Forslag
til
Lov om ændring af lov om realkreditlån og realkreditobligationer, lov
om finansiell virksomhed og forskellige andre love ¹**
(Realkreditbelåning af havvindmøller og styrkelse af Finanstilsynets til-
synsbeføjelser)

§ 1

I lov om finansiell virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, som ændret ved § 1 i lov nr. 2383 af 14. december 2021, § 13 i lov nr. 2601 af 28. december 2021, § 5 i lov nr. 568 af 10. april 2022, § 1 i lov nr. 570 af 10. april 2022 og § 37 i lov nr. 871 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv (EU) 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, L 188, side 106, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (IDD), EU-Tidende 2016, L 26, side 19, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD), EU-Tidende 2019, L 314, side 64, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2022/2036/EU af 19. oktober 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU for så vidt angår den tilsynsmæssige behandling af globale systemisk vigtige institutter med en multiple-point-of-entry-afviklingsstrategi og metoder til indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, EU-Tidende 2022, L 275, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2014, L 173, side 190.

UDKAST

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1,«: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253,«.
2. I § 1, stk. 4, ændres »§§ 347 c og 348« til »§§ 347 b, 347 c og 348«.
3. I § 267 f, stk. 4, indsættes efter »afviklingsenheder,«: »eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen,«
4. Efter § 344 d indsættes:

»§ 344 e. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«
5. I § 347 b indsættes som 4. pkt.:

»Det samme gælder for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4. «
6. I § 347 c, stk. 1, 1. pkt., ændres »6 måneder« til: »12 måneder«, og efter 1. pkt. indsættes som to nye punkummer:

»Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land. Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.«
7. I § 372, stk. 1, indsættes efter »for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1287/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central informa-

UDKAST

tion om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf«.

8. I § 373, stk. 3, 3. pkt., ændres »artikel 16 eller 17« til: »artikel 16, artikel 17 eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4.«.

§ 2

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 11. marts 2022, som ændret ved § 10 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, nr. 2, ændres »Forsikringsaftalens årlige præmiebeløb udgør højst 4.476 kr.« til: »Forsikringsaftalens præmiebeløb udgør højst 4.476 kr. beregnet pro rata på årsbasis«.
2. I § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1-3, indsættes efter »filial«: »eller en permanent tilstedeværelse«.
3. I § 20, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »filialen«: »eller den permanente tilstedeværelse«.
4. I § 25, stk. 2, indsættes efter »jf. stk. 1,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt),«.
5. I § 26, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »filial«: », en permanent tilstedeværelse«.
6. I § 29, stk. 1, indsættes efter nr. 5 som nyt nummer:
»6) virksomheden er registreret som ophørt i Det Centrale Virksomhedsregister, «.
Nr. 6-8 bliver herefter nr. 7-9.

UDKAST

7. I § 30, nr. 5, udgår »eller«.
8. I § 30 indsættes efter nr. 5 som nyt nummer:
»6) virksomheden er registreret som ophørt i Det Centrale Virksomhedsregister, eller «.
Nr. 6 bliver herefter nr. 7.
9. I § 33, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »virksomheden,«: »hvis det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare,«.
10. I § 37 indsættes efter »heraf,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt),«.

§ 3

I lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 2067 af 12. november 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 480 af 12. maj 2023 og § 339 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes efter »i henhold til § 5,«: » jf. dog stk. 3,«.
2. I § 2, stk. 1, indsættes efter »for risici i Danmark«: », jf. dog stk. 2«.
3. I § 2 indsættes som *stk. 2*:
»*Stk. 2.* Fonden dækker skadelidte bosat i Danmark for skader forvoldt af et køretøj med en motoransvarsforsikring tegnet i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«
4. I § 3, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »på det finansielle område«: », jf. dog § 4 a, stk. 2«.
5. I § 3, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed«: », jf. dog § 4 a, stk. 2«.

UDKAST

6. § 3, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Fondens formue skal udgøre mindst 600 mio. kr., hvoraf

1) mindst 300 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, der tegner visse forsikringer, som ikke er omfattet af nr. 2 og 3, i Danmark for risici i Danmark,

2) mindst 200 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark for risici i Danmark og

3) mindst 100 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra motoransvarsforsikringer tegnet i forsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, for risici i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«

7. I § 3, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 1. pkt., ændres »forbrugerforsikringer« til: »visse forbrugerforsikringer«.

8. I § 4, stk. 1 og 2, ændres »500 mio. kr.« til: »600 mio. kr.«

9. Efter § 4 indsættes i *kapitel 2*:

»§ 4 a. Direkte tegnende skadesforsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, skal betale bidrag pr. motoransvarsforsikring tegnet for forsikringstagere i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Skadesforsikringsselskaber nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, skal ikke være medlem af og yde bidrag til Fonden, hvis de alene tegner motoransvarsforsikringer i Danmark.

Stk. 3. Finanstilsynet meddeler en gang om året størrelsen af det beløb pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske skadesforsikringsselskaber for forsikringstagere i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som skadesforsikringsselskaber, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden. Finanstilsynet skal ved fastsættelse af beløbet tage højde for, at skadesforsikringsselskaber omfattet af stk. 1, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbun-

UDKAST

det med Fondens administration af motoransvarsforsikringer. Finanstilsynet skal offentliggøre meddelelsen, senest 6 måneder før skadesforsikringsselskaberne skal indbetale bidrag til Fonden.«

10. § 5, stk. 1, nr. 2, ophæves.
Nr. 3-7 bliver herefter nr. 2-6.
11. I § 5, stk. 3, indsættes efter »dækker erstatningskrav«: »i henhold til stk. 1«.
12. I § 5, stk. 5, indsættes efter »pr. police«: », jf. dog stk. 6«.
13. I § 5 indsættes efter stk. 5 som nye stykker:
»Stk. 6. Fondens formue til dækning af visse forbrugerforsikringer, jf. § 3, stk. 3, nr. 1, dækker forsikringstagernes præmie for motoransvarsforsikringer, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, for risici i Danmark, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police, jf. dog stk. 7.

Stk. 7. Fondens dækning af præmie i henhold til stk. 6, til danske motoransvarsforsikringstagere i udenlandske forsikringsselskaber, er begrænset til dækning i tilfælde af, at forsikringstagernes restpræmie ikke dækkes af en tilsvarende ordning i forsikringsselskabets hjemland.«
Stk. 6-8 bliver herefter stk. 8-10.
14. I § 5, stk. 6, der bliver stk. 8, ændres »jf. stk. 5« til: »jf. stk. 5 og 6«.
15. Efter § 5 c indsættes:
»§ 5 d. Fonden dækker erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring. Den skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos Fonden.«
16. Efter § 6 a indsættes i *kapitel 3*:
»§ 6 b. Erstatningskrav i henhold til § 5 d skal anmeldes til Fonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse eller skadesforsikringsselskabets indtræden i likvidation.
Stk. 2. Fonden kan ikke under henvisning til de frister, der er nævnt i stk. 1, afslå at foretage udbetalinger til en berettiget, jf. § 5 d, som ikke har været i stand til i tide at påberåbe sig sin ret til at få erstatningsbeløb udbetalt.«

17. I § 7, *stk. 1*, indsættes efter »jf. dog *stk. 2*«: » og § 7 a«.

18. Efter § 7 indsættes i *kapitel 4*:

»§ 7 a. Fonden skal efter anmeldelse af et krav i henhold til § 5 d give skadelidte et begrundet erstatningstilbud med helt eller delvist opgjort erstatning eller et begrundet svar med angivelse af, om erstatningspligten afvises eller ikke er fuldt opgjort. Erstatningstilbuddet skal gives senest 3 måneder efter anmeldelse af kravet.

Stk. 2. Fonden skal udbetale erstatning, jf. *stk. 1*, til skadelidte uden unødigt ophold og senest 3 måneder efter skadelidtes accept af erstatningstilbuddet, jf. *stk. 1*. Er skaden ikke fuldt opgjort, finder kravene vedrørende udbetaling anvendelse på denne delvist opgjorte skade fra det tidspunkt, hvor erstatningstilbuddet accepteres.«

19. I § 8 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet skal på sin hjemmeside offentliggøre, hvis et skadesforsikringselskab træder i likvidation.«

Stk. 2-4 bliver herefter *stk. 3-5*.

20. I § 8 indsættes efter *stk. 4*, der bliver *stk. 5*:

»*Stk. 6.* Fonden skal straks underrette organer svarende til Fonden, der er oprettet i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når der afgives kendelse eller træffes afgørelse om at indlede konkursbehandling eller likvidation over for et forsikringselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed.

Stk. 7. Fonden skal ved modtagelse af et krav om erstatning i henhold til § 5 d fra en skadelidt bosat i Danmark, hvor skadevolder har tegnet motoransvarsforsikring i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, underrette det tilsvarende organ i forsikringselskabets hjemland og det pågældende forsikringselskab eller dets kurator eller likvidator om modtagelsen af kravet.«

21. Efter § 8 indsættes i *kapitel 5*:

»§ 8 a. Et forsikringselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator, skal underrette Fonden, når det yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som Fonden også har modtaget.«

22. Efter § 9 indsættes i *kapitel 6*:

»§ 9 a. Fonden kan kræve fuld refusion for en udbetalt erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvis skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolisen, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Fonden kræver refusion fra det organ, der på området for motoransvarsforsikringer er oprettet eller godkendt til samme formål som Fonden i hjemlandet for skadesforsikringsselskabet.

Stk. 2. I det omfang et organ, der svarer til Fonden i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har udbetalt erstatning under en motoransvarsforsikring tegnet i et dansk forsikringsselskab, der er gået konkurs eller er under likvidation, og krævet refusion af Fonden, så skal Fonden refundere den udbetalte erstatning til det pågældende erstatningsorgan.

Stk. 3. Fonden skal betale refusion i henhold til stk. 2 inden for 6 måneder, medmindre andet er aftalt skriftligt mellem de to organer.

Stk. 4. Hvis Fonden har ydet erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvor Fonden kan kræve fuld refusion i henhold til stk. 1, indtræder Fonden i skadelidtes rettigheder overfor skadevolderen eller dennes forsikringsselskab med undtagelse af, hvis skadevolderen er forsikringstageren eller en anden forsikret person, som det insolvente forsikringsselskab ville have dækket efter national ret.«

23. I § 12 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Fonden kan til behandling af sager omfattet af § 5 d indgå aftale om skadesbehandling med et dansk erstatningsorgan udpeget i medfør af § 115 a i færdselsloven.«

24. Efter § 14 a indsættes i *kapitel 7*:

»§ 14 b. Fonden skal samarbejde med organer, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, med andre berørte parter, herunder et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, dets administrator eller likvidator og de nationale kompetente myndigheder i medlemsstaterne.

UDKAST

Stk. 2. Fonden skal sikre, at skadelidte, der ikke er dækket efter denne lov, men som kan være dækket af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), får de nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning hos DFIM.«

§ 4

I lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter, som ændret ved § 13 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 10 i lov nr. 568 af 10. maj 2022 og § 6 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, *stk. 1*, indsættes efter »§§ 219,«: »219 a,«.
2. I § 6, *1. pkt.*, indsættes efter », finder §§«: »219 a,«.
3. I § 182, indsættes som *stk. 3*:
»*Stk. 3.* Stk. 1 finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af fondsmæglerselskaber.«
Stk. 3 bliver herefter *stk. 4*.
4. Efter § 219 indsættes:
»§ 219 a. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, *stk. 2*, litra a, b og d, og *stk. 4*, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«
5. I § 229, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »6 måneder« til: »12 måneder«, og efter *1. pkt.* indsættes som nyt punktum:
»Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. *1. pkt.*, til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land. Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. *1. og 2. pkt.*, med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.«
6. I § 266, *stk. 1, nr. 1*, indsættes efter »§ 182, *stk. 1*«: »og 3«.

UDKAST

7. I § 267, *stk. 2*, ændres »artikel 16 eller 17« til: »artikel 16, artikel 17 eller artikel 24, *stk. 2*, litra a, b eller d, eller *stk. 4*,«.
8. I 275, *stk. 1*, indsættes efter nr. 7 som nyt nummer:
»8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«
9. I § 289 ændres »§ 182, *stk. 3*« til: »§ 182, *stk. 4*«.

§ 5

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 41 af 13. januar 2023, som ændret ved § 6 i lov nr. 243 af 7. marts 2023 og [OKT 22 samleloven], foretages følgende ændringer:

1. I § 21, *stk. 3*, indsættes som 2. *pkt.*:
»Udstedere kan vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen ikke har valgt et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område som hjemland.«
2. I § 211, *stk. 2*, indsættes som nye numre:
»13) Artikel 15 i Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 19. december 2022 om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og udveksling af gas på tværs af grænserne.
14) Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022 om indførelse af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser.«
3. I § 249, *stk. 2*, ændres »Overtrædelse« til: »For overtrædelse«.
4. Efter § 253 c indsættes før overskriften før § 254:
»§ 253 d. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 4, *stk. 5*, i Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022 om indførelse af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser.«

UDKAST

5. I § 255, stk. 5, 1. pkt., udgår efter »dette kapitel«: »skal der«.

§ 6

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 2015 af 1. november 2021, med de ændringer, der følger af, § 2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 2 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 15 i lov nr. 2601 af 28. december 2021, § 9 i lov nr. 568 af 10. maj 2022 og § 35 i lov nr. 871 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »§§ 5, 9, 10,«: »17 a,«.
2. I § 1, stk. 5, indsættes efter »§ 5, stk. 3-5 og 7,«: »§ 17 a,«.
3. Efter § 17 indsættes i *kapitel 3*:

»Indgreb i eller ophør af markedsføring af fonde

§ 17 a. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

4. § 172, stk. 1, nr. 4, affattes således:
»4) Dokumenter med central information, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«
5. I § 190, stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »artikel 17«: »eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.

§ 7

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 46 af 13. januar 2023, foretages følgende ændringer:

UDKAST

1. To steder i § 28 a, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »afsnit«: »VI og«.
2. Efter § 110 indsættes:

»§ 171 a. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«
3. I § 189 indsættes efter »fremme af bæredygtige investeringer«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«.
4. I § 190, stk. 5, indsættes efter »artikel 17«: »eller artikel 24, stk. 2, litra a eller b eller stk. 4,«

§ 8

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 285 af 1. marts 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 12, stk. 4, ændres »§ 13« til: »§§ 13 og 13 a«
2. § 13 affattes således:

»§ 13. Finanstilsynets ansatte er efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtede til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Stk. 2. Samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, berettiger ikke de personer, som er nævnt i stk. 1, til at videregive fortrolige oplysninger.

Stk. 3. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse på oplysninger i sager om informationskrav og god skik mv., jf. kapitel 3 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. 1. pkt. finder ikke anvendelse på § 8 b og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 6.

UDKAST

Stk. 4. Stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattet form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Stk. 5. Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en virksomhed omfattet af denne lov er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og hvis oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Stk. 6. Stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til følgende:

- 1) Andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen.
- 2) Vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog stk. 9.
- 3) Administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet.
- 4) Folketingets Ombudsmand.
- 5) En parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog stk. 9.
- 6) Undersøgelseskommissioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog stk. 9.
- 7) Statsrevisorerne og Rigsrevisionen.
- 8) Skifteretten, andre myndigheder, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for en virksomhed omfattet af denne lov, og kuratorer samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en virksomhed omfattet af denne lov, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.
- 9) Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, og Erhvervsstyrelsen og Revisor-nævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske under forudsætning af, at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.
- 10) Sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisor-nævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske under forudsætning af, at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver, jf. dog stk. 9.
- 11) Færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område, under forudsætning af at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt,

der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver.

Stk. 7. Modtagere af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, jf. stk. 6, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den tavshedspligt, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 8. Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må kun anvendes i forbindelse med tilsynshvervet til pålæggelse af sanktioner, eller hvis Finanstilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene.

Stk. 9. Videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af stk. 6, nr. 2, 5, 6 og 10, kan alene ske, hvis de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og hvis oplysningerne er modtaget fra myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med virksomheder omfattet af denne lov, myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling af virksomheder omfattet af denne lov eller lignende procedurer, og personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov.«

3. Efter § 13 indsættes:

»§ 13 a. Finanstilsynets ansatte må ikke videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 12, stk. 4, og § 13, stk. 6.

Stk. 3. Stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til et ejendomskreditselskab i forbindelse med sager omfattet af kapitel 3 eller af bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, når kunden har givet samtykke til videregivelsen. 1. pkt. finder ikke anvendelse på § 8 b og på bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 6.

Stk. 4. Alle, der modtager personoplysninger, jf. stk. 3, er med hensyn til disse oplysninger undergivet tavshedspligten, jf. stk. 1.«

UDKAST

I lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed i tværgående pensionskasser, livsforsikringselskaber og skadesforsikringselskaber m.v. (lov om forsikringsvirksomhed) foretages følgende ændring:

1. I § 274, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »6 måneder« til: »12 måneder«, og efter 1. pkt. indsættes som to nye punktummer:

»Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land. Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.«
2. I § 309, *stk. 1*, indsættes som nye numre:
»5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf.
6) Forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og regler udstedt i medfør heraf.
7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1287/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf.
8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.«

§ 10

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 316 af 11. marts 2022, som ændret ved § 4 i lov nr. 507 af 20. maj 2022 og § 2 i lov nr. 480 af 12. maj 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 48, *stk. 1*, indsættes efter »personer«: », der er«.
2. I § 78, *stk. 2*, ændres »stk. 3, 2. og 3. pkt.,« til: »stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.,«.

§ 11

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 2016 af 1. november 2021, som ændret ved § 6 i lov nr. 2382 af 14. december 2021 og ved § 9 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 21, stk. 2, indsættes som nr. 5:

»5) Den påtænkte erhverver eller besidder af en kvalificeret andel, når Finanstilsynet behandler sager om godkendelse af erhvervelse, jf. § 3, stk. 4, nr. 1, og § 5, stk. 1, 2. pkt., samt når Finanstilsynet reagerer som følge af manglende underretning om en andel eller ophæver stemmeretten, som er knyttet til den pågældende ejers andel, jf. § 14 a.«

§ 12

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer, jf. lovbekendtgørelse nr. 315 af 11. marts 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 4, nr. 4, indsættes efter »energiforsyningsvirksomhed«: », herunder havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone«.

§ 13

I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 168 af 14. februar 2023, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel indsættes efter »nr. L 127, side 134«: », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/2118/EU af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse, EF-Tidende 2021, nr. L 430, side 1«
2. I § 105, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »motordrevne køretøjer«: », som på ulykkestidspunktet anvendes på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel«, efter »skal« indsættes: », uanset om skaden forvoldes inden for lovens anvendelsesområde som fastlagt i § 1,«, og efter »forsikringsvirksomhed« indsættes: », jf. dog stk. 2«.

UDKAST

3. I § 105 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Stk. 1, 1. pkt., finder ikke anvendelse, hvis det motordrevne køretøj udelukkende anvendes eller opbevares uden for lovens anvendelsesområde, som fastlagt i § 1.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.
4. I § 105, stk. 3, 1. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 1. pkt., ændres »§ 105, stk. 2,« til: »stk. 3«.
5. I § 105, stk. 3, 4. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 4. pkt., indsættes efter »(femte motorkøretøjsforsikringsdirektiv)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/2118/EU af 24. november 2021,«, og »§ 105, stk. 2,« ændres til: »stk. 3«.
6. I § 107, stk. 3, 2. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.
7. I § 142, 1. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.
8. I § 142, 2. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

§ 14

- Stk. 1.* Loven træder i kraft den 1. januar 2024, jf. dog stk. 2.
Stk. 2. Lovens §§ 3 og 13 træder i kraft 23. december 2023.

§ 15

- Stk. 1.* Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.
Stk. 2. Lovens §§ 1-12 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.
Stk. 3. §§ 1, 4-8, 10 og 11 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget *Almindelige bemærkninger*

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Realkreditbelåning af havvindmøller i EØZ
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2. Styrkelse af Finanstilsynets tilsynsbeføjelser i relation til PRIIP-forordningen
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3. Ændring af sanktionsniveauet i mindre alvorlige sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4. Anvendelse af administrative bødeforelæg i mindre alvorlige sager om markedsmanipulation i forbindelse med handel med værdipapirer (wash trades)
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.5. Udsteders valg af hjemland
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.6. Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 22. december 2022 - mekanismer til styring af intradagsprisudsving på gas- og elektricitetsderivater
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.7. Rådets forordning 2022/2578 - indførelsen af en markedskorrektions-mekanisme til styring af prisen på TTF-derivater
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

- 2.8. Mulighed for at slette ophørte forsikringsformidlingsvirksomheder i Finanstilsynets virksomhedsregister
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.9. Ændringer i lov om forsikringsformidling med henblik på at sikre direktivnær implementering
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.10. Klageadgang til Erhvervsankenævnet for afgørelser truffet på baggrund af forordninger på Finanstilsynets område
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.11. Finanstilsynets tavshedspligt i lov om ejendomskreditselskaber
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.12. Partsbegrebet i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.13. Udpegningsperiode for sagkyndige til at følge finansielle virksomheder
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.14. Garantifondens finansiering og dækning af motoransvarsforsikringer
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.15. Mindstebeløbsdækning
 - 2.15.1. Gældende ret

- 2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.16. Forsikringspligtens omfang
 - 2.16.1. Gældende ret
 - 2.16.2. Transportministeriets overvejelser
 - 2.16.3. Den foreslåede ordning
- 2.17. Mindstebeløbsdækning
 - 2.17.1. Gældende ret
 - 2.17.2. Transportministeriets overvejelser
 - 2.17.3. Den foreslåede ordning
- 3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Miljø- og klimamæssige konsekvenser
- 7. Forholdet til EU-retten
- 8. Konsekvenser for verdensmålene
- 9. Hørte myndigheder og organisationer mv.
- 10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Danmark står over for en markant udbygning af havvind de kommende år, herunder i Danmarks eksklusive økonomiske zone. Opførelse af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone indebærer betydelige investeringer. Midlerne til disse investeringer kan blandt andet frembringes ved realkreditbelåning af havvindmøllerne i den eksklusive økonomiske zone. Realkreditinstitutterne har påpeget, at retstilstanden for belåning af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone bør være klar og utvetydig og understøtte udviklingen. Særligt i lyset af størrelsen af de forventede investeringer er en klar retstilstand vigtigt for investorer, rating bureauer og offentlige myndigheder.

Regeringen fremsætter forslag om ændring af lov om vedvarende energi og forslag om ændring af tinglysningsloven, der bl.a. vil præcisere muligheden

UDKAST

for tinglysning af fast ejendom i den eksklusive økonomiske zone. Nærværende lovforslag hænger sammen med disse lovforslag og har til hensigt i praksis at muliggøre, at der kan foretages realkreditbelåning af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone.

Det er vurderingen, at der med de foreslåede ændringer til hhv. lov om realkreditlån og realkreditobligationer, lov om vedvarende energi og tinglysningsloven, bl.a. sikres en klar og utvetydig retstilstand for realkreditbelåning af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone.

Lovforslaget har desuden til formål at gennemføre en række ændringer i den finansielle lovgivning, der har til formål at øge forbruger- og investorbekyttelsen samt sikre et styrket og målrettet tilsyn med den finansielle sektor.

Det foreslås med lovforslaget at udvide rammen for udpegnings-/genudpegningsperioden af sagkyndige, der følger en finansiell virksomhed efter påbud fra Finanstilsynet, fra 6 måneder i dag til 12 måneder. Forslaget vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for at tilrettelægge sin tilsynsvirksomhed og sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud om at lade sig følge af en eller flere sagkyndige.

For at sikre den rigtige proportionalitet i strafpådømmelsen af visse typer af mindre grove tilfælde af markedsmanipulation foreslås det, at det fremover bliver muligt at udstede en bøde i stedet for idømmelse af en fængselsstraf. Det er navnlig i tilfælde, hvor en markedsaktør handler med sig selv (såkaldte wash trades), uden at vedkommende har haft til hensigt at påvirke kursen eller vildlede markedet.

Lovforslaget skal samtidig angive nærmere retningslinjer for bødeniveauet i mindre alvorlige sager om markedsmanipulation i form af wash trades, så der på sigt kan dannes grundlag for et normalstrafniveau, hvorefter Finanstilsynet vil kunne give administrative bødeforelæg. Hensigten er blandt andet at aflaste retssystemet, som dermed vil skulle behandle færre sager, der ikke giver anledning til tvivls- eller bevismæssige vanskeligheder.

Derudover gennemføres der med lovforslaget en række ændringer af den finansielle lovgivning som følge af vedtagelsen af en flerhed af EU-retsakter.

Med lovforslaget udpeges Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse markedspladsers efterlevelse af bestemmelser i EU-forordning om foranstaltninger til at begrænse intradagsprisudsving på gas- og elektricitetsderivater. Formålet med ændringen er, at Danmark bidrager til en effektiv gennemførelse af fælleseuropæiske beslutninger vedrørende forsyningssikkerhed og sikkerhedspolitik, som er affødt af Ruslands invasion af Ukraine. Som led i at nå dette mål foreslås Finanstilsynet desuden udpeget som kompetent myndighed til at påse EU-forordning om, at regulerede markeder og markedsaktører ikke henholdsvis accepterer eller indlægger købs- og salgsordrer på de såkaldte TTF-derivater², der overstiger et dynamisk fastsat prisloft på disse typer af derivater.

Lovforslaget vil derudover give Finanstilsynet mulighed for at begrænse markedsføringen af et finansielt produkt, hvis Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen af en eller flere bestemmelser i EU's forordning om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP-forordningen) kan føre til, at investorer træffer en investeringsbeslutning om det pågældende produkt på baggrund af misinformation om produktet.

Lovforslaget skal derudover gennemføre den resterende del af motorkøretøjsforsikringsdirektivet. De nuværende regler i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber foreslås ændret for så vidt angår motoransvarsforsikringer, da et dansk oprettet erstatningsorgan ifølge motorkøretøjsforsikringsdirektivet i sidste ende skal dække motoransvarsforsikringer i danske selskaber, hvis et skadesforsikringsselskab går konkurs eller i likvidation, også hvis forsikringerne er tegnet for risici i andre lande.

Endelig indeholder lovforslaget enkelte ændringer af lov om finansiel virksomhed, som konsekvens af, at reguleringen af forsikringsvirksomhed udskilles til sin egen sektorlov i lov om forsikringsvirksomhed. Lov om forsikringsvirksomhed træder i kraft den 1. januar 2024.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Realkreditbelåning af havvindmøller i EØZ

2.1.1. Gældende ret

² Et TTF-derivat er et råvaderivat, der handles på et reguleret marked, og hvis værdi afhænger af prisudviklingen i naturgastransaktioner i det virtuelle handelspunkt Title Transfer Facility (TTF), der drives af det nederlandske selskab Gasunie Transport Services B.V.. Da likviditeten er høj på TTF, anvendes TTF almindeligvis som en standardprisreference for de europæiske gasmarkeder.

Det følger af den gældende § 2, stk. 1, 1. pkt., i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, at realkreditlån ydes mod registreret pant i fast ejendom efter reglerne i kapitel 2 i loven.

Det følger af den gældende § 5, stk. 4, nr. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, at realkreditinstitutter inden for en lånegrænse på 60 pct. af ejendommens værdi kan yde lån til blandt andet ejendomme til brug for energiforsyningsvirksomhed.

Det følger af den gældende § 25, stk. 4, i lov om fremme af vedvarende energi, at elproduktionsanlæg, som er fast forankret på søterritoriet m.v., anses for fast ejendom i tinglysningsmæssig henseende. Tinglysning af rettigheder over sådanne anlæg sker efter reglerne i tinglysningslovens § 19, stk. 1, 2. pkt.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Realkreditinstitutterne har påpeget, at retstilstanden for belåning af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone bør være klar og utvetydig og understøtte finansieringen af den grønne omstilling.

Regeringen ønsker at understøtte udbygningen af havvind, herunder at muliggøre kapital fra en bred og diversificeret investorbase med henblik på at øge den samlede finansieringskapacitet og dermed øge konkurrencen om og mulighederne for at finansiere projekterne. Derfor bør realkreditinstitutternes ønske om klar og utvetydig lovgivning på området imødekommes.

Regeringen forventes at fremsætte forslag om ændring af § 25, stk. 4, i lov om vedvarende energi, der vil præcisere, at fast forankrede elproduktionsanlæg, der udnytter vedvarende energikilder, med tilhørende interne ledningsanlæg, hvilket bl.a. omfatter havvindmøller, i Danmarks eksklusive økonomiske zone anses for fast ejendom i tinglysningsmæssig forstand.

Regeringen vil derudover fremsætte forslag til ændring af tinglysningslovens § 19, stk. 1, 2. pkt., der har til formål at sikre klarhed i tinglysningslovens samspil med anden lovgivning, der forudsætter eller skaber rammer for tinglysning af rettigheder over bygninger opført i Danmarks eksklusive økonomiske zone.

Nærværende lovforslag vil sammen med ovennævnte lovforslag skabe klarhed om bl.a. mulighederne for realkreditbelåning af havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone.

Det foreslås derfor at ændre § 5, stk. 4, nr. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, så det fremover vil fremgå over for investorer, rating bureauer og offentlige myndigheder, at realkreditinstitutter kan belåne havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone.

2.2. Styrkelse af Finanstilsynets tilsynsbeføjelser i relation til PRIIP-forordningen

2.2.1. Gældende ret

Det følger af § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, § 161, stk. 1, nr. 10, i lov om investeringsforeninger m.v., § 219, stk. 2, nr. 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter, § 190, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde, at Finanstilsynet påser overholdelsen af reglerne i PRIIP-forordningen.

PRIIP-forordningen har fundet anvendelse siden 1. januar 2018 og indeholder krav til udarbejdelse af et dokument med central information (KID), når sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter udbydes til detailinvestorer. Formålet er at hjælpe investorer med at forstå og sammenligne produkternes vigtigste aspekter og risici.

PRIIP-forordningen finder direkte anvendelse og skal derfor som udgangspunkt ikke gennemføres i national lovgivning, med undtagelse af visse bestemmelser, herunder i forbindelse med medlemsstaternes valg mellem flere alternative muligheder i forordningen. Den gældende danske supplerende af forordningen er udtryk for anvendelse af medlemsstatsoptionen i PRIIP-forordningens artikel 22, stk. 1. Det er i dansk ret valgt alene at fastsætte strafretlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser i PRIIP-forordningen frem for administrative sanktioner.

Efter gældende dansk ret følger det, at en virksomhed kan ifalde bødestraf, hvis den overtræder et forbud eller en pålagt begrænsning eller restriktion i medfør af bl.a. artikel 16 eller 17 i PRIIP-forordningen. Hjemlen til at straffe overtrædelsen findes i § 373, stk. 3, 3. pkt. i lov om finansiel virksomhed, § 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., § 267, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter og § 190, stk. 4, 3. pkt. i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

PRIIP-forordningens formål er blandt andet at sikre investorbeskyttelsen og de finansielle markeders velordnede funktion og integritet. For at styrke mulighederne for at opnå dette formål, vil det i nogle tilfælde være hensigtsmæssigt med en hurtigere og mere effektiv indgriben over for eventuelle ulovlige forhold end den sædvanlige straffeprocess vil kunne indebære.

Derfor vurderes det at være hensigtsmæssigt at supplere Finanstilsynets nuværende håndhævelsesmuligheder med muligheden for at nedlægge forbud mod eller suspendere markedsføring af et PRIIP og udstede forbud imod, at et dokument med central information stilles til investorenes rådighed, hvis det ikke opfylder kravene i PRIIP-forordningen. Hertil vil Finanstilsynet kunne påbyde den pågældende virksomhed at udsende en meddelelse direkte til virksomhedens investorer, med oplysning om den afgørelse Finanstilsynet har truffet, og om hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav mod virksomheden i den anledning.

Formålet er at give Finanstilsynet mulighed for at begrænse eksempelvis markedsføringen af et produkt eller forbyde, at et dokument med central information stilles til rådighed for investorerne, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er risiko for at investorer vil kunne træffe en investeringsbeslutning om det pågældende produkt på baggrund af misinformation om produktet.

Det foreslås derfor, at der indsættes en ny § 344 e i lov om finansiel virksomhed, en ny § 171 a i lov om investeringsforeninger m.v., en ny § 219 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter og en ny § 17 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde. De foreslåede bestemmelser bemyndiger Finanstilsynet til at sanktionere overtrædelse af forordningens artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 og artikel 19, jf. artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4.

Det foreslås samtidig, at overtrædelse af et forbud, en pålagt begrænsning eller en restriktion efter artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen, skal kunne straffes med bøde. Overtrædelse af et påbud anses for omfattet heraf.

Sanktion i form af bøde efter de foreslåede bestemmelser vil forudsætte, at der forinden er pålagt den pågældende virksomhed en administrativ sanktion i medfør af artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen.

Dermed foreslås det at tilføje artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, til bestemmelserne i § 373, stk. 3, 3. pkt. i lov om finansiel virksomhed, § 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., § 267, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter og § 190, stk. 4, 3. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.3. Ændring af sanktionsniveauet i mindre alvorlige sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades

2.3.1. Gældende ret

Efter § 249, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder straffes overtrædelser af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmisbrug (forordningen om markedsmisbrug) (herefter markedsmisbrugsforordningen) med bøde eller fængsel i indtil 1 år og 6 måneder. Bestemmelsen angiver den danske straffehjemmel for overtrædelse af artikel 15 i markedsmisbrugsforordningen, hvorefter det er forbudt at deltage eller forsøge at deltage i markedsmanipulation.

I forbindelse med sager om markedsmanipulation er det på nuværende tidspunkt fast praksis, at anklagemyndigheden nedlægger påstand om frihedsstraf, dvs. fængselsstraf. Den praksis bygger på Højesterets udtalelser i dom af 14. december 2000, optrykt i ugeskrift for retsvæsen 2001, s. 578. Højesteret udtaler, at ”...*anvendelse af ubetinget frihedsstraf i almindelighed er påkrævet for at modvirke denne form for kriminalitet, også selv om der ikke kan påvises konkrete tab som følge af de pågældende handlinger...*”.

Et afgørende moment i højesteretsdommens præmisser var, at de markedsmanipulerende handlinger var egnede til at skade tilliden til værdipapirmarkedet og blev foretaget med forsæt til at påvirke kursdannelsen.

Der er siden Højesteretsdommen dannet sig en retspraksis med ubetinget frihedsstraf, uden hensyntagen til karakteren og omfanget af markedsmanipulationen, og alle sager, der er afgjort i retten, er således afgjort med frihedsstraf, hvor hovedparten af afgørelserne dog er blevet gjort betingede og enkelte med tillægsbøder.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

UDKAST

Der har over en årrække været en stor udvikling på værdipapirhandelsområdet, der gør, at flere privatpersoner har fået adgang til at handle på kapitalmarkederne. Det er eksempelvis ikke længere et krav, at handlerne foregår ved fysisk fremmøde i ens bank eller via en telefonsamtale med en rådgiver, men handlerne kan finde sted hjemmefra.

På trods af at Finanstilsynet arbejder med oplysningskampagner, oplæg og inddragelse af bankerne, oplever Finanstilsynet, at flere privatpersoner uforvarende kommer i konflikt med reglerne. Et eksempel på denne konflikt er markedsmanipulation i form af såkaldte wash trades. Wash trades er karakteriseret ved, at en person handler værdipapirer med sig selv. Det giver urigtige eller vildledende signaler til markedet, fordi det ikke er udtryk for en reel købs- eller salgsinteresse. En øget likviditet i en aktie som følge af en wash trade kan derfor tilskynde andre investorer til at foretage en handel, som de investorer ellers havde afholdt sig fra i forventningen om, at likviditeten i aktien er højere, end den faktisk er. Wash trades kan derfor svække tilliden til det finansielle marked.

Udviklingen på kapitalmarkedet medfører, at sager om markedsmanipulation i form af wash trades opstår i forskellige varianter. Det er ikke alle sager, hvor en frihedsstraf forekommer proportionel med gerningens karakter og omfang, gerningspersonens hensigt samt den potentielle skadevirkning på de finansielle markeders integritet og investorenes tillid til disse.

Der er forskel i strafværdigheden, når markedspåvirkningen er mindre, og når hensigten ikke har været at manipulere markedet. Det bør derfor afspejles i strafniveauet. Wash trade-sager forekommer i mange afskygninger, men simple wash trade-overtrædelser har en begrænset skadevirkning i forhold til tilliden til kapitalmarkederne.

Det vurderes hensigtsmæssigt at angive nærmere retningslinjer for, i hvilke tilfælde mindre alvorlige sager om markedsmanipulation i form af wash trades bør føre til en bødestraf frem for frihedsstraf, som er udgangspunktet i dag.

Det foreslås derfor at lave en sproglig ændring af bestemmelsen i § 249, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder for at give mulighed for i bemærkningerne til bestemmelsen at angive nærmere retningslinjer for strafniveauet i sager om markedsmanipulation i form af wash trades, som efter en konkret vurdering alene bør straffes med bøde.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 3, samt bemærkningerne hertil.

2.4. Anvendelse af administrative bødeforelæg i mindre alvorlige sager om markedsmanipulation i forbindelse med handel med værdipapirer (wash trades)

2.4.1. Gældende ret

Bestemmelsen i § 257 i lov om kapitalmarkeder regulerer erhvervsministerens mulighed for at fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede administrative bødeforelæg.

Det fremgår af § 257, stk. 1, at erhvervsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af lov om kapitalmarkeder, regler udstedt i medfør af lov om kapitalmarkeder og regler i den Europæiske Unions forordninger for de områder af lov om kapitalmarkeder, som Finanstilsynet fører tilsyn med, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelser, erklærer sig skyldig i overtrædelser og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet er af den opfattelse, at en række bestemmelser er af en sådan karakter, at overtrædelser generelt vil være ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 384.

Lov om kapitalmarkeder indeholder i § 255 generelle bestemmelser om udmåling af bødestraf. Ved udmåling af bøder lægges der vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges der vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet, jf. § 255, stk. 5. I forarbejderne til § 255 er der oplyst en række overtrædelser, som generelt vurderes egnede til udstedelse af administrative bødeforelæg, forudsat at der med vedtagelsen af lovforslaget blev fastlagt retningslinjer for sanktionsfastsættelse.

Bemyndigelsen i § 257 er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1214 af 4. juni 2021 om anvendelse af administrative bødeforelæg for overtrædelse af visse bestemmelser på kapitalmarkedsområdet. De overtrædelser, der ef-

ter bekendtgørelsen kan søges afgjort ved bødeforelæg, fremgår af § 2 i bekendtgørelsen. De omfattede overtrædelse omfatter ikke i dag markedsmanipulation.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den samlede håndtering og sagsbehandling af sager om markedsmanipulation, herunder i form af wash trades, kan være langvarig og af den årsag til stor belastning for den mistænkte og retssystemet. Et alternativ til behandling af en lovovertrædelse i Finanstilsynet efterfulgt af politimæssig efterforskning og domstolsbehandling er, at Finanstilsynet udsteder administrative bødeforelæg.

På baggrund af erfaringer hos Finanstilsynet under sagsbehandlingen af konkrete sager om wash trades er det vurderingen, at mindre alvorlige sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades er egnet til at blive afsluttet med et administrativt bødeforelæg.

I en wash trade handler en investor med sig selv, og ejerskabet af værdipapiret ændrer sig ikke. Handlen har således heller ingen reel handelsværdi. Da det ikke offentliggøres, hvem der foretager en handel, kan andre ikke se, hvis en person handler med sig selv over markedet. Øvrige investorer vil derfor antage, at der er tale om en handel indgået mellem to uafhængige parter, der har hver sin interesse i at købe eller sælge værdipapiret.

Konsekvensen kan blive et kunstigt kursniveau på et værdipapir, og det kan give andre investorer indtryk af, at værdipapiret er mere likvidt, end det reelt er. Wash trades sender dermed falske signaler til markedet om købs- og salgsinteressen, og betegnes derfor som markedsmanipulation.

Den ulovlige handel med sig selv kan både ske forsætligt og uagtsomt. I begge tilfælde vil der være tale om markedsmanipulation.

Ved vurderingen af, om der er tale om simple wash trades, kan der ses på gerningspersonens hensigt, forholdets karakter og omfang samt den potentielle skadevirkning af de finansielle markeders integritet og investorernes tillid til disse.

Det som taler imod, at en overtrædelse alene skal straffes med bøde, er de situationer, hvor en person har haft til hensigt at påvirke kursen på et finansielt eller sende vildledende signaler om likviditeten i en aktie.

Betingelserne for at kunne benytte administrative bødeforelæg er, at der er tale om overtrædelser, som ikke skønnes at medføre en højere straf end bøde, som generelt er ensartede, ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast.

I forhold til betingelsen om, at der skal være tale om en overtrædelse, som ikke skønnes at medføre en højere straf end bøde, vil betingelsen først være opfyldt, når der er konstateret en praksisændring hos domstolene. Ændringen af lovforslagets § 5, nr. 3, kan medføre den konsekvens, at der vil ske en praksisændring hos domstolene, hvorved mindre alvorlige sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades, alene straffes med bøde. Finanstilsynet vil derfor først efter en praksisændring og en ændring af bekendtgørelsen om Finanstilsynets anvendelse af administrative bødeforelæg på kapitalmarkedsområdet kunne udstede administrative bødeforelæg.

I forhold til betingelsen om, at der skal være tale om overtrædelser, som generelt er ensartede, ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, er det vurderingen, at det vil være tilfældet i nedenstående situationer. Der er i den forbindelse lagt vægt på, at Finanstilsynet via transaktionsdata vil kunne se, at vedkommende har mødt sig selv i markedet, og at der derfor er tale om let konstaterbare og ukomplicerede overtrædelser, hvor personen, der træffer investeringsbeslutningen, er den samme for begge sider af transaktionen, men hvor formålet ikke er at sende vildledende signaler om kursen eller likviditeten for de handlede instrumenter.

- Handler, hvor der flyttes værdipapirer fra et depot til et andet, og hvor personen er både køber og sælger i de enkelte transaktioner.
- Handler, hvor personen er køber via eget depot og sælger via ægtefællens eller sine børns depot i den enkelte transaktion, og hvor personen træffer investeringsbeslutningen for begge depoter.
- Handler, hvor personen er køber i den enkelte transaktion via eget depot og i samme transaktion er sælger fra sit eget selskabs eller sin arbejdsgivers depot.
- Handler, hvor selskabet er både køber og sælger i den enkelte transaktion, eller hvor der handles mellem to selskaber.

UDKAST

Handlerne kan f.eks. være foretaget for at flytte værdipapirer fra et depot til et andet, f.eks. med det formål at samle pensionsmidler, hvor dette sker gennem handler i markedet, og hvor personen er både køber og sælger i de enkelte transaktioner.

I forhold til betingelsen om, at sanktionsniveauet ligger fast, er der ikke på nuværende tidspunkt fastlagt et normalstrafniveau for overtrædelse af mindre alvorlige sager om markedsmanipulation med handel med værdipapirer (simple wash trades). På denne baggrund vurderes det hensigtsmæssigt at fastlægge et sådant normalstrafniveau i bemærkningerne til § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås derfor at lave en sproglig ændring af bestemmelsen, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at tilvejebringe et normalstrafniveau for overtrædelse af mindre alvorlige sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades.

Generelt bødeniveau	Bødeforelæg på 50.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.
Skærpet bødeniveau	Bødeforelæg på 75.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.

Med den foreslåede ændring vil betingelsen om, at sanktionsniveauet skal ligge fast, kunne opfyldes. Når der er praksis for, at mindre alvorlige sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades alene bliver straffet med bøde, vil alle betingelser for at kunne udstede administrative bødeforelæg for overtrædelse af mindre alvorlige sager om markedsmanipulation med handel med værdipapirer (simple wash trades) kunne opfyldes.

Når alle betingelser kan opfyldes, vil bekendtgørelse nr. 1214 af 4. juni 2021 om Finanstilsynets anvendelse af administrative bødeforelæg for overtrædelser af visse bestemmelser på kapitalmarkedsområdet blive ændret, så bekendtgørelsens anvendelsesområde også omfatter administrative bødeforelæg for overtrædelse af mindre alvorlige sager om markedsmanipulation med handel med værdipapirer (simple wash trades).

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 5, samt bemærkningerne hertil.

2.5. Udsteders valg af hjemland

2.5.1. Gældende ret

UDKAST

Begrebet hjemland bliver brugt til at fastslå det medlemsland, hvis lovgivning om den børsretlige oplysningspligt, herunder regnskabsretlige regler, en udsteder af eksempelvis aktier skal efterleve. Reglerne om hjemland følger af §§ 21-23 i lov om kapitalmarkeder.

§ 21 i lov om kapitalmarkeder regulerer, hvornår Danmark anses som hjemland for en udsteder, som dermed omfattes af oplysningspligterne i lov om kapitalmarkeder. § 21 sonderer mellem udstedere af aktier og udstedere af gældsbeviser, og blandt de sidste sondres mellem, om gældsbeviserne har en pålydende værdi pr. enhed under 1.000 euro (små gældsbeviser) eller på 1.000 euro og derover (store gældsbeviser).

Efter § 21, stk. 1, nr. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder er Danmark hjemland for udstedere af små gældsbeviser og udstedere af aktier med registreret hjemsted i Danmark.

Efter § 21, stk. 1, nr. 3 og 4, i lov om kapitalmarkeder er Danmark hjemland for udstedere af små gældsbeviser og udstedere af aktier med registreret hjemsted i et land uden for EU/EØS (tredjeland), når udstederen har valgt Danmark som hjemland.

Efter § 21, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder kan udstedere med hjemsted i tredjelande efter stk. 1, nr. 3 og 4 vælge Danmark som hjemland, hvis Danmark er blandt de lande, hvor udstederens aktier eller gældsbeviser er optaget til handel på et reguleret marked.

Efter § 21, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder kan udstedere af store gældsbeviser vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen har registreret hjemsted i Danmark, eller hvis Danmark er blandt de lande, hvor gældsbeviserne er optaget til handel på et reguleret marked.

Det følger af § 22, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at valget af Danmark som hjemland efter § 21, stk. 3, gælder i mindst tre år, medmindre udstederens aktier og gældsbeviser ikke længere er optaget til handel i et EU-/EØS-land, eller medmindre udstederen i løbet af de tre år bliver omfattet af § 21, stk. 1, eller § 22, stk. 2.

Det følger af § 22, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, at hvis udstederens aktier og gældsbeviser ikke længere er optaget til handel på et reguleret marked i udstederens hjemland, men i stedet er optaget til handel i et eller flere EU-/EØS-lande, kan udstederen vælge et nyt hjemland.

Det følger af § 22, stk. 3, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at hvis en udsteder har mulighed for at vælge hjemland efter § 21, stk. 1, nr. 3 eller 4, eller § 21, stk. 3, og undlader at offentliggøre sit hjemland som foreskrevet i § 23 i lov om kapitalmarkeder, er hjemlandet det land, hvor udstederens omsættelige værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af artikel 2, stk. 1, litra i, nr. ii, 2. punktum i gennemsigtighedsdirektivet, at en udsteder kun må vælge én medlemsstat som hjemland. Det fremgår ikke af lov om kapitalmarkeder eller af lovbemærkninger hertil, hvilket det bør.

Afgrænsningen af en udsteders hjemland er af væsentlig betydning for afklaringen af, til hvilket lands kapitalmarked de udstedte omsættelige værdipapirer har den stærkeste tilknytning. Afgrænsningen har desuden betydning for, hvilken kompetent myndighed der skal påse udsteders overholdelse af de pligter, som påhviler den pågældende som udsteder af værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked, samt for identifikation af de regler, som en udsteders finansielle rapportering skal udarbejdes efter. Derfor skal det alene være muligt for en udsteder at have ét hjemland. Dette er der taget højde for i EU-reguleringen, men det fremgår ikke af national lovgivning.

Det foreslås derfor at indsætte et 2. pkt. i § 21, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, så det kommer til at fremgå, at en udsteder af gældsbeviser med en pålydende værdi pr. enhed på 1.000 euro og derover kan vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen ikke har valgt et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som hjemland. Det vil sikre korrekt implementering af artikel 2, stk. 1, litra i, nr. ii, 2. pkt., i gennemsigtighedsdirektivet.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.6. Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 22. december 2022 - mekanismer til styring af intradagsprisudsving på gas- og elektricitetsderivater

2.6.1. Gældende ret

UDKAST

Det fremgår af § 116 i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af en markedsplads skal have systemer, procedurer og ordninger, der sikrer, at ordrer, der overskrider forud fastsatte lofter for mængder og priser eller er klart fejlagtige, afvises.

Desuden fremgår det af § 117 i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af en markedsplads midlertidigt kan suspendere eller begrænse handlen, hvis der i en kort periode er væsentlige prisudsving i et finansielt instrument. Det kan ske ved brug af såkaldte circuit breakers (handelsafbrydere), der standser handlen i forbindelse med væsentlige udsving i prisen. Grænserne for, hvornår et prisudsving er så væsentligt, at det er nødvendigt at stoppe handlen med det finansielle instrument for at opretholde et velfungerende marked, afhænger bl.a. af instrumentets art og handelsomsætningen i instrumentet.

Som et finansielt instrument forstås bl.a. et råvarederivat, hvis værdi afhænger af prisudviklingen i en underliggende råvare, som eksempelvis gas eller elektricitet. Som eksempel på et gasderivat kan nævnes en aftale om køb eller salg af en given mængde gas på et fremtidigt tidspunkt og til en på forhånd fastsat pris.

Systemer til afvisning af ordrer og handelsafbrydere, har udelukkende til formål enten at afvise den enkelte ordre, der overskrider forud fastsatte lofter for mængder og pris eller er klart fejlagtige, eller til formål at suspendere eller begrænse handlen i en kort periode med væsentlige prisudsving, eksempelvis i minutter. Mekanismerne har ikke til formål at begrænse intradagsprisudviklingen i et finansielt instrument, og forhindre ikke episoder med usædvanligt store prisudsving i gas- og elektricitetsderivater, jf. betragtning 42 i præambelen til Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 22. december 2022 om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og udveksling af gas på tværs af grænserne - (forordning (EU) 2022/2576).

Forordningen (EU) 2022/2576 har til formål at sikre bedre gaspriser og forsyningssikkerhed til gavn for både virksomheder og forbrugere gennem bl.a. en fælles europæisk indkøbsplatform, der skal understøtte fælles indkøb af gas, bestemmelser om deling af gas inden for Unionen og foranstaltninger til at begrænse intradagsprisudsving på gaspriser.

I medfør af artikel 15 i forordningen skal en markedsplads indføre mekanismer til styring af intradagsprisudsving på energirelaterede råvarederivater for at forhindre uforholdsmæssige store prisudsving heri. Kravet herom går

ud på, at markedspladser løbende over dagen skal fastsætte øvre og nedre prisgrænser, der definerer de højeste og laveste priser, som ordrer på energirelaterede råvarederivater må udføres til. Energirelaterede råvarederivater er i forordningen defineret som gas- og elektricitetsderivater, der handles på en markedsplads og har en løbetid på højst 12 måneder. Den nye mekanisme adskiller sig fra de eksisterende handelsafbrydere ved at have en mere detaljeret beskrevet udformning, der alt andet lige leder til en mere restriktiv begrænsning af intradagsprisudvikling.

Nasdaq Copenhagen er den eneste markedsplads i Danmark. Der handles ikke gas- og elektricitetsderivater over markedspladsen i dag.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med lovforslaget indføres regler, der sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med artikel 15 i Rådets forordning (EU) 2022/2576. I den forbindelse foreslås Finanstilsynet udpeget som kompetent myndighed til at påse markedspladsernes overholdelse heraf og sikre et effektivt tilsyn med mekanismen til styring af intradagsprisudsving på gas- og elektricitetsderivater. På den baggrund foreslås § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder ændret, så Finanstilsynet fremadrettet også påser overholdelsen af forordningen.

Markedspladserne kan vælge enten at integrere mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet i energirelaterede råvarederivater i deres eksisterende circuit breakers (handelsafbrydere) eller som en supplerende mekanisme hertil.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, som allerede i medfør af nuværende lovgivning udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse med operatører af markedspladser. Finanstilsynet vil bl.a. kunne give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af de krav, som artikel 15 stiller til operatører af markedspladsers indførelse af mekanismer til styring af intradagsprisvolatilitet på gas- og elektricitetsderivater. I tilfælde af, at en operatør af en markedsplads undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet, vil operatøren desuden kunne straffes med bøde i medfør af § 254, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.7. Rådets forordning 2022/2578 - indførelsen af en markeds-korrektions-mekanisme til styring af prisen på TTF-derivater

2.7.1. Gældende ret

Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022 om indførelse af en midlertidig markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser (TTF-forordningen), der blev vedtaget i december 2022, har til formål at sikre, at såkaldte TTF-derivater, i perioder med høje gaspriser, ikke handles væsentligt dyrere end andre gasderivater.

Et TTF-derivat er et råvarederivat, der handles på et reguleret marked, og hvis værdi afhænger af prisudviklingen i naturgastransaktioner i det virtuelle handelspunkt Title Transfer Facility (TTF), der drives af det nederlandske selskab Gasunie Transport Services B.V.. Da likviditeten er høj på TTF, anvendes TTF almindeligvis som en standardprisreference for de europæiske gasmarkeder.

Forordningen pålægger deltagere på markedet for TTF-derivater ikke at indlægge købs- eller salgsordrer på TTF-derivater, der overstiger en »dynamisk budgrænse«, dvs. et loft på den pris, som købs- eller salgsordrer på TTF-derivater må indlægges til, når der er indtruffet en markedskorrektionsbegivenhed, jf. artikel 4 i TTF-forordningen. Samtidig pålægger forordningen en operatør af et reguleret marked ikke at acceptere indlæggelsen af købs- eller salgsordrer, som overstiger den dynamiske budgrænse.

Den dynamiske budgrænse fastsættes ud fra en referencepris, der dagligt bliver offentliggjort af Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER). Såfremt der indtræffer en markedskorrektionsbegivenhed, vil ACER offentliggøre dette på sin hjemmeside. Den dynamiske budgrænse aktiveres dagen efter, at ACER har offentliggjort, at der er indtruffet en markedskorrektionsbegivenhed. Herefter gælder den dynamiske budgrænse som udgangspunkt i mindst 20 arbejdsdage.

Nasdaq Copenhagen er den eneste markedsplads i Danmark. Der handles ikke gasderivater, herunder TTF-gasderivater over markedspladsen i dag.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet, der fører tilsyn med operatører af regulerede markeder og overvåger, at handlen på markedet foregår på en ordentlig og redelig måde, med lovforslaget bliver udpeget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af TTF-forordningen. På den baggrund foreslås § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder ændret, så Finanstilsynet fremadrettet også påser overholdelsen af TTF-forordningen.

Det foreslås i den forbindelse, at Finanstilsynet får alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen heraf og vil kunne reagere overfor deltagerne på markedet for TTF-derivater og operatører af et reguleret marked, der henholdsvis indlægger eller accepterer købs- og salgsordrer, der overstiger et dynamisk prisloft på TTF-derivater.

I forbindelse hermed er det vigtigt, at Finanstilsynet vil kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, som allerede i medfør af nuværende lovgivning udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse med deltagerne på markedet og operatører af et reguleret marked. Med lovforslaget vil Finanstilsynet derfor bl.a. kunne give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af TTF-forordningen for deltagerne på markedet for TTF-derivater og operatører af et reguleret marked, der henholdsvis indlægger eller accepterer købs- og salgsordrer, der overstiger et dynamisk prisloft på TTF-derivater, efter at der er indtruffet en markedskorrektionsbegivenhed i strid med artikel 4, stk. 5, i forordningen.

Det foreslås derudover at indsætte en ny strafbestemmelse i § 253 d, hvorefter overtrædelse af artikel 4, stk. 5, i TTF-forordningen vil blive strafbelagt med bøde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 2 og 4, og bemærkningerne hertil.

2.8. Mulighed for at slette ophørte forsikringsformidlingsvirksomheder i Finanstilsynets virksomhedsregister

2.8.1. Gældende ret

Virksomheder skal i henhold til § 3, stk. 1, i lov om forsikringsformidling have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve forsikringsdistribution og genforsikringsdistribution som forsikringsformidler og genforsikringsformidler.

Virksomheder skal herudover i henhold til § 4, stk. 1, i lov om forsikringsformidling registreres, før de må udøve accessorisk forsikringsformidling.

Accessorisk forsikringsformidling er formidling af forsikringsprodukter, der udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse, som den pågældende virksomhed allerede udbyder, fx en bilforhandler som formidler bilforsikringer.

Virksomheder, der har fået tilladelse efter § 3 i lov om forsikringsformidling eller er registreret efter § 4 i lov om forsikringsformidling, bliver opført i Finanstilsynets virksomhedsregister, der er offentligt tilgængeligt.

Det følger videre af § 29, stk. 1, nr. 1-8, i lov om forsikringsformidling, hvornår Finanstilsynet kan inddrage en forsikringsformidlers eller en genforsikringsformidlers tilladelse efter § 3. Når Finanstilsynet har inddraget tilladelsen efter stk. 1, sletter Finanstilsynet virksomheden fra registeret.

Finanstilsynet kan desuden i medfør af § 30, nr. 1-6, i lov om forsikringsformidling slette registreringen af en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret i Finanstilsynets register, jf. § 5.

Det Centrale Virksomhedsregister, som administreres af Erhvervsstyrelsen, indeholder grunddata om juridiske enheder, der er erhvervsdrivende eller arbejdsgivere, og de dertil knyttede produktionsenheder.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Finanstilsynet modtager jævnligt opdateringer fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR-registeret), herunder meddelelser om at virksomheder er registreret som ophørt.

Finanstilsynet får således også meddelelser om ophør af virksomheder, der har tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler samt virksomheder, der er registreret som accessoriske forsikringsformidler, når virksomhederne er registreret som ophørt i CVR-registret, har virksomhederne ikke længere et aktivt CVR-nummer. Det er derefter ikke længere muligt at kommunikere med virksomhederne via deres e-boks. Ophør af virksomheden, som registreres i CVR-registeret, kan ske af forskellige årsager, herunder tvangsopløsning, konkurs eller fordi virksomheden selv har anmodet om at ophøre.

Det er Finanstilsynets foreløbige erfaringer, at virksomheder, der er registreret som ophørt i CVR-registeret, ikke selv retter henvendelse til Finans-

tilsynet og anmoder om at få deres tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler inddraget eller registrering som accessorisk forsikringsformidler slettet fra Finanstilsynets virksomhedsregister. Det gælder især virksomheder, der er registreret som accessoriske forsikringsformidlere, som f.eks. bilforhandlere, ejendomsmæglere og rejsebureauer. Finanstilsynet skønner, at der årligt er tale om mellem 150-200 underretninger fra CVR-registeret til Finanstilsynet om ophør af virksomheder, der er registreret i CVR-registeret, hvor der ikke sker en samtidig underretning fra den berørte virksomhed selv til Finanstilsynet.

Lov om forsikringsformidling indeholder efter gældende ret ikke en eksplicit hjemmel til at inddrage en tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler eller slette registreringen som accessorisk forsikringsformidler fra en virksomhed, som er registreret som ophørt i CVR-registeret.

Det vil derfor være hensigtsmæssigt, hvis en virksomheds tilladelse eller registrering hos Finanstilsynet bortfalder, når virksomheden er registreret som ophørt i CVR-registeret. Ophørte virksomheder bør således ikke have tilladelse, ligesom ophørte virksomheder ikke bør fremgå af Finanstilsynets virksomhedsregister.

Det foreslås derfor, at lov om forsikringsformidling ændres, så en virksomhed, der er registreret som ophørt i CVR-registeret, vil få inddraget virksomhedens tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler og blive slettet fra Finanstilsynets virksomhedsregister.

Ændringen vil medføre, at Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse og/eller slette virksomheden fra Finanstilsynets virksomhedsregister, når virksomheden er registreret som ophørt i CVR-registeret.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 6 og 8, og bemærkningerne hertil.

2.9. Ændringer i lov om forsikringsformidling med henblik på at sikre direktivnær implementering

2.9.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (IDD) er implementeret i lov om forsikringsformidling og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. IDD blev implementeret med lov nr. 41 af 22. januar 2018 og har fundet anvendelse i dansk ret siden 1. oktober 2018.

UDKAST

IDD sikrer forbrugerne den samme beskyttelse, uanset om de køber deres forsikringer direkte fra forsikringsselskabet, fra en agent eller fra en virksomhed, der formidler forsikringer. IDD indeholder bl.a. krav til tilladelse, oplysningsforpligtelser og tilsynet hermed.

Det fremgår af § 1, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, at loven ikke finder anvendelse på accessoriske forsikringsformidlere, når betingelserne i stk. 2, nr. 1 og 2, er opfyldt. Efter § 1, stk. 2, nr. 1, gælder undtagelsen, når forsikringen udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse og dækker risikoen for driftsfejl, tab eller beskadigelse af varen m.v., eller tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse. Efter § 1, stk. 2, nr. 2, gælder undtagelsen endvidere, når forsikringsaftalens årlige præmiebeløb udgør højst 4.476 kr., eller når forsikringen udgør et supplement til en tjenesteydelse, som opfylder betingelserne i nr. 1, varigheden af denne tjenesteydelse er højst 3 måneder, og forsikringens årlige præmie udgør højst 1.492 kr. pr. person.

Bestemmelserne i §§ 20, 21, 25 og 26 i lov om forsikringsformidling regulerer en forsikringsformidlers og en accessorisk forsikringsformidlers mulighed for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed, hvis en forsikringsformidler ønsker at udøve virksomhed gennem en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, samt muligheden for Finanstilsynet til at føre tilsyn med de adfærdsregulerende bestemmelser i loven og pligten til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

§ 33, stk. 1-3 i lov om forsikringsformidling indeholder regler om, hvornår virksomheder omfattet af loven skal offentliggøre tilsynsreaktioner, givet til virksomheden efter beslutning fra Finanstilsynets bestyrelse eller efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse, samt offentliggøre en afsagt dom eller vedtaget bøde. Det følger af § 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, at offentliggørelse efter stk. 1-3 ikke kan ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Bestemmelsen sikrer dermed, at der foretages en proportionalitetsafvejning mellem hensynet til virksomheden eller personen og hensynet om at offentliggøre sådanne oplysninger.

Bestemmelsen i § 33, i lov om forsikringsformidling, flugter med den gældende bestemmelse i § 354 a i lov om finansiel virksomhed. Ud over de

grunde til at undlade offentliggørelse i § 33, stk. 4, i lov om forsikringsformidling, fremgår det dog yderligere af § 354 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at offentliggørelse også kan undlades, hvis offentliggørelse vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare. Dette hensyn gælder således for finansielle virksomheder, herunder forsikringsselskaber, men ikke forsikringsformidlere.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

En række ændringer i lov om forsikringsformidling skal sikre en direktivnær implementering af bestemmelserne i IDD. Der er primært tale om mindre præciseringer af ændringer af lovteknisk karakter, som det i forbindelse med besvarelse af spørgsmål fra Kommissionen om implementeringen af IDD, er fundet nødvendige at foretage for at sikre en korrekt og direktivnær implementering.

Med lovforslaget foreslås det at ændre § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om forsikringsformidling, så det fremgår direkte af bestemmelsen, at forsikringens præmiebeløb ikke må overstige 4.476 kr. beregnet pro rata på årsbasis. Der er alene tale om en præcisering, som skal bringe bestemmelsens ordlydsmæssigt i overensstemmelse med artikel 1, stk. 3, litra b, i IDD.

Betegnelsen "*permanent tilstedeværelse*" er ikke nærmere defineret i IDD. Muligheden for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed via "*permanent tilstedeværelse*" er ikke gennemført i de gældende regler i lov om forsikringsformidling. Dette skyldes, at reglerne i den danske selskabslovgivning fastslår, hvilken type virksomhed en udenlandsk virksomhed har mulighed for at etablere sig som i Danmark.

En forsikringsdistributør indenfor Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, vil umiddelbart kunne benytte etableringsfriheden ved brug af et agentur, en filial, som selvstændig erhvervsdrivende eller gennem et datterselskab.

Med lovforslaget foreslås det at ændre §§ 20, 21, 25 og 26 i lov om forsikringsformidling, så reglerne om etablering af en filial også gælder ved etablering af en permanent tilstedeværelse. Dermed bringes bestemmelsen i overensstemmelse med IDD samtidig med, at Finanstilsynets mulighed for at føre tilsyn, herunder med de adfærdsregulerende bestemmelser også finder anvendelse på virksomheder der har etableret en permanent tilstedeværelse.

Lovændringerne vil samlet bidrage til en mere direktivnær regulering af IDD.

Ordlyden af § 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling sammenholdt med artikel 32, stk. 1, i IDD, efterlader en manglende implementering af muligheden for Finanstilsynet til at undlade at offentliggøre en tilsynsreaktion, hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet. Med lovforslaget foreslås det at ændre § 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, så Finanstilsynet får beføjelse til at undlade offentliggørelsen af en tilsynsreaktion, hvis offentliggørelsen vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare. Dermed sikres overensstemmelse med den tilsvarende regel i lov om finansiel virksomhed samt en korrekt implementering af IDD.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.10. Klageadgang til Erhvervsankenævnet for afgørelser truffet på baggrund af forordninger på Finanstilsynets område

2.10.1. Gældende ret

Den gældende § 344 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, fastsætter Finanstilsynets tilsyn efter en række love, direktiver og forordninger.

Den gældende § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, § 37 i lov om forsikringsformidling, § 275, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter og § 189 i lov om investeringsforeninger m.v. fastsætter, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet, af den som afgørelsen retter sig mod, senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til de regler og retsakter, der er oplistet i bestemmelsen.

Lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed i tværgående pensionskasser, livsforsikringselskaber og skadesforsikringselskaber m.v. (lov om forsikringsvirksomhed) § 259 og § 309, stk. 1, fastsætter enslydende regler til dem i § 344 og § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Lov om forsikringsvirksomhed træder i kraft den 1. januar 2024.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Selvom størstedelen af Finanstilsynets afgørelser kan indbringes for Erhvervsankenævnet, kan afgørelser truffet på baggrund af en række forordninger, som Finanstilsynet påser, ikke indbringes for Erhvervsankenævnet.

For at sikre lige mulighed for at indbringe en afgørelse for Erhvervsankenævnet vurderes det hensigtsmæssigt at give hjemmel til klageadgang for afgørelser truffet på baggrund af disse forordninger. Adgangen til rekurs er således også relevant, når en afgørelse træffes på baggrund af regler i de pågældende forordninger.

Det foreslås derfor i lovforslagets § 1, nr. 7, § 2, nr. 10, § 4, nr. 8, § 7, nr. 3, og § 9, nr. 2, at afgørelser truffet på baggrund af en række forordninger som Finanstilsynet påser overholdelsen af skal kunne indbringes for Erhvervsankenævnet af den afgørelsen retter sig mod.

2.11. Finanstilsynets tavshedspligt i lov om ejendomscreditselskaber

2.11.1. Gældende ret

Det fremgår af § 13 i lov om ejendomscreditselskaber, at §§ 354, 354 g og 356 i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse for ansatte i Finanstilsynet. § 354 fastsætter regler om tavshedspligt for ansatte i Finanstilsynet. § 354 g fastsætter, at ansatte i Finanstilsynet ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med. § 356 indeholder et forbud mod, at ansatte i Finanstilsynet opnår ansættelse i virksomheder under tilsyn. Bestemmelsen regulerer desuden visse økonomiske dispositioner, som ansatte i Finanstilsynet ikke må foretage.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den nuværende formulering af § 13 i lov om ejendomscreditselskaber kan give anledning til fortolkningstvivl, fordi bestemmelsen henviser til bestemmelsen om Finanstilsynets tavshedspligt i lov om finansiel virksomhed. Efter § 354, stk. 3, finder stk. 1 om Finanstilsynets tavshedspligt ikke anvendelse på sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold. § 13 medfører, at sager om god skik for ejendomscreditselskaber ikke er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt. Dette følger af henvisningen til § 354, stk. 3,

i § 13 i lov om finansiel virksomhed, uanset at § 43 i lov om finansiel virksomhed kun omfatter god skik for finansielle virksomheder.

Indsættelse af en egentlig bestemmelse om Finanstilsynets tavshedspligt i § 13 i lov om ejendomskreditselskaber vil medføre en klarere retstilstand end i dag, idet en sådan bestemmelse vil medføre en tydelig beskrivelse af både tavshedspligtens indhold og undtagelserne for tavshedspligten.

Det foreslås derfor, at den nuværende bestemmelse i § 13 affattes med et indhold, der svarer til tavshedspligten efter § 354 i lov om finansiel virksomhed med mindre tilpasninger.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny § 13 a, hvorefter ansatte i Finanstilsynet ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Denne bestemmelse vil svare til § 354 g i lov om finansiel virksomhed og er nødvendig, fordi henvisningen til § 354 g udgår, når § 13 nyaffattes.

Med lovændringen ophæves endvidere henvisningen til § 356. Dette har dog ikke selvstændig retlig betydning for forbuddet mod, at Finanstilsynets ansattes opnår ansættelse i virksomheder under tilsyn, samt reguleringen af visse økonomiske dispositioner, som ansatte i Finanstilsynet må foretage. Denne regulering gælder fortsat, uanset at der ikke længere vil være en henvisning til bestemmelsen i § 356 i lov om finansiel virksomhed.

For nærmere om de foreslåede lovændringer henvises til lovforslagets § 8, nr. 1-3 og bemærkningerne hertil.

2.12. Partsbegrebet i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere

2.12.1. Gældende ret

Det følger af § 3, stk. 4, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse, når en virksomhed er ejer af en kvalificeret ejerandel i en virksomhed, der udøver investeringsrådgivning.

Det følger endvidere af § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at en investeringsrådgiver snarest muligt skal underrette Finanstilsynet om ændringer i kvalificerede

ejerandele med henblik på Finanstilsynets vurdering af, om kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er opfyldt. Det følger af § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet i forbindelse med sin vurdering af erhvervelsen skal sikre hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af den virksomhed, hvori erhvervelsen påtænkes. Vurderingen skal endvidere ske under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på virksomheden, den påtænkte erhververs egnethed og den påtænkte erhvervelses finansielle soliditet i forhold til en række kriterier, der opregnes i bestemmelsen.

Efter § 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, anses som part i forhold til Finanstilsynet alene de af § 3 omfattede virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov. I § 21, stk. 2, opregnes tilfælde, hvor en anden end den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren tillige anses som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen som vedrører den pågældende. Denne opregning omfatter ikke den påtænkte erhverver eller besidder af en kvalificeret andel.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Partsstatus indebærer adgang til at modtage oplysninger i sagen efter forvaltningslovens regler, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse herom for Erhvervsankenævnet.

Det er uhensigtsmæssigt, at virksomheder, der er ejere af en kvalificeret ejerandel, ikke har partsstatus efter lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, når Finanstilsynet træffer afgørelse, da manglende partsstatus svækker de pågældende ejeres retssikkerhed. Det følger eksempelvis af § 355, stk. 2, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, at en erhverver eller besidder af en kvalificeret ejerandel har partsstatus i forbindelse med sager om godkendelse af erhvervelse eller ved en reaktion som følge af manglende underretning eller ophævelse af stemmeretten efter denne lov.

Det foreslås derfor at ændre lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, så den påtænkte erhverver eller besidderen af en kvalificeret andel skal anses som part, når Finanstilsynet behandler sager om godkendelse af erhvervelse, samt når Finanstilsynet reagerer som

følge af manglende underretning om en andel eller ophæver stemmeretten, som er knyttet til den pågældende ejers andel.

Ændringen vil medføre, at også denne gruppe efter forvaltningslovens regler kan få adgang til at få fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse herom for Erhvervsankenævnet.

For nærmere om den foreslåede lovændring henvises til lovforslagets § 11, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.13. Udpegningsperiode for sagkyndige til at følge finansielle virksomheder

2.13.1. Gældende ret

Det fremgår af den gældende § 347 c, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4, i lov om finansiell virksomhed.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 58 som fremsat, side 25 og 131, at bestemmelsen eksempelvis forudsættes anvendt i situationer, hvor Finanstilsynet har givet et påbud for utilstrækkelige foranstaltninger til forebyggelse af finansiell kriminalitet, og hvor Finanstilsynet vurderer, at der er behov for i den forbindelse at følge en virksomheds efterlevelse af det udstedte påbud. Påbud rettet mod overholdelse af andre dele af den finansielle lovgivning vil også kunne udløse behov for, at en sagkyndig person følger en virksomheds drift.

Muligheden forudsættes altså anvendt i situationer, hvor Finanstilsynets eksisterende tilsynsmæssige reaktionsmuligheder, f.eks. påtale og påbud, ikke vurderes at være tilstrækkelige eller hensigtsmæssige til at sikre overholdelse af den finansielle lovgivning, hvidvaskloven m.v., og hvor der derfor vil være behov for at følge virksomheden tæt og indefra.

Det fremgår videre, at det dog ikke er en betingelse for bestemmelsens anvendelse, at der er truffet afgørelse om påbud eller påtale i forhold til virksomheden. Bestemmelsen forudsættes således i øvrigt anvendt i tilfælde, hvor Finanstilsynet efter en konkret vurdering finder, at der er væsentlige

UDKAST

forhold, der giver anledning til at følge den pågældende virksomhed med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Med bestemmelsen har Finanstilsynet således, som led i den forebyggende indsats mod eksempelvis finansiel kriminalitet, herunder hvidvask, og som led i tilsynsvirksomheden i øvrigt, mulighed for på et tidligt tidspunkt at få et øget indblik i informationer fra finansielle virksomheder, for derigennem at kunne af-dække mulige risici for overtrædelse af reglerne.

Finanstilsynet kan bl.a. udpege en eller flere sagkyndige personer til at vurdere kvaliteten af systemer og kontroller og til at verificere oplysninger, der er videregivet fra virksomheden til Finanstilsynet.

Ved vurderingen af, hvorvidt der er grundlag for at udstede et påbud efter stk. 1, skal Finanstilsynet lægge vægt på hensynet til at sikre et effektivt tilsyn med virksomheden samt risikoen for overtrædelse af de regler, der gælder for virksomheden.

Bestemmelsen giver mulighed for, at den eller de sagkyndige personer udpeges for en periode på op til 6 måneder. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 58 som fremsat, side 26 og 131, at udpegningen almindeligvis forudsættes at have en længde på mellem 6 til 8 uger, men at der kan være behov for, at udpegningen skal vare op til 6 måneder. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis Finanstilsynet har grund til at antage, at der foreligger meget omfattende eller komplekse kritisable forhold i den pågældende virksomhed. Det kan eksempelvis også være begrundet i den pågældende virksomheds størrelse, herunder organisatoriske størrelse og relative størrelse på det pågældende marked, hvor virksomheden opererer.

Det er Finanstilsynet, der i forbindelse med udpegningen af de pågældende personer fastsætter, hvor længe de sagkyndige personer vil skulle følge driften af den finansielle virksomhed m.v. Ved fastsættelsen af perioden skal Finanstilsynet foretage en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundet påbuddet. Den sagkyndige person kan genudpeges, og det forudsættes, at der forud for hver genudpegnings forhandles en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegnings efter stk. 1 fortsat er opfyldt.

Bestemmelsen i § 347 c, i lov om finansiel virksomhed, er afspejlet for forsikrings-selskaber og forsikringsholdingvirksomheder til § 274 i lov om for-

sikringsvirksomhed, samt for fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingselskaber i § 229 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Dette er sket i forbindelse med opsplittningen af lov om finansiel virksomhed.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Finanstilsynets mulighed for at udpege sagkyndige til at følge finansielle virksomheder udspringer af den politiske aftale om styrkelse af indsatsen mod finansiel kriminalitet af 27. marts 2019 mellem partierne i den daværende VLAK-regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti.

Finanstilsynets foreløbige erfaringer med anvendelse af sagkyndige viser, at bestemmelsen med fordel kan tilpasses, så den fremover bliver mere praktisk anvendelig. Det gælder særligt i forhold til udpegningsperioden for de sagkyndige i komplekse og omfangsrige sager. Her har det vist sig, at den gældende ramme med mulighed for udpegning af sagkyndige for en periode på op til 6 måneder ad gangen har været utilstrækkelig. Finanstilsynet har derfor haft behov for at foretage gentagne genudpegninger/forlængelser.

Det er vurderingen, at der også fremadrettet kan opstå behov for at anvende sagkyndige til at følge virksomheder i omfangsrige og komplekse sager. Det gælder også tilfælde, hvor det allerede i forbindelse med udpegningen vil stå klart, at en periode på 6 måneder ikke vil være tilstrækkelig til at opfylde formålet. Henset til tyngden af tilsynsværktøjet og Finanstilsynets foreløbige erfaringer, vurderes det hensigtsmæssigt at indføre mulighed for, at Finanstilsynet kan udpege sagkyndige for en periode, der er længere end de nuværende 6 måneder.

Det foreslås konkret, at rammen for udpegningsperioden for sagkyndige i medfør af § 347 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed udvides, så det fremover bliver muligt for Finanstilsynet at udpege en eller flere sagkyndige for en periode på op til 12 måneder ad gangen.

Finanstilsynets erfaringer viser også, at der i særlige tilfælde, hvor en virksomhed, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, er blevet pålagt forpligtelser af myndigheder i et andet land, kan opstå behov for, at Finanstilsynet udpeger en eller flere sagkyndige for en væsentlig længere periode til at følge virksomhedens opfyldelse af disse forpligtelser. Det gælder eksempelvis i

tilfælde, hvor et andet lands myndigheder, herunder de kompetente tilsynsmyndigheder eller domstole, pålægger en virksomhed forpligtelser, der løbende skal opfyldes over en periode på flere år, og hvor opfyldelsen af forpligtelserne er afgørende for virksomhedens fremadrettede drift. I sådanne tilfælde kan det være afgørende for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed at følge virksomhedens opfyldelse af disse forpligtelser tæt og indefra, eksempelvis fordi virksomheden har en systemiskhed, der gør, at virksomhedens videre drift kan have betydning for den finansielle sektor/stabilitet. I en sådan situation vil det være hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet kan tilrettelægge sit tilsyn og udpege en eller flere sagkyndige til at følge virksomheden for den fulde periode, hvor virksomheden er pålagt disse internationale forpligtelser, uden på forhånd at skulle planlægge genudpegninger.

Det foreslås på den baggrund, at det tilføjes i § 347 c, stk. 1, at Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land. Det foreslås, at en sådan udpegning foretages efter en konkret vurdering, og som udgangspunkt kun anvendes i situationer, hvor virksomhedens opfyldelse af forpligtelserne er afgørende for virksomhedens fortsatte drift og/eller af betydning for den finansielle stabilitet.

Det foreslås også, at Finanstilsynet gives mulighed for at forny udpegningsperioden for sagkyndige med op til 12 måneder ad gangen i stedet for de nuværende 6 måneder, både når der er sket udpegning efter 1. pkt. og det foreslåede 2. pkt. Det foreslås i samme forbindelse, at det tydeliggøres i bestemmelsens ordlyd, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, så dette ikke længere blot fremgår af bestemmelsens bemærkninger.

De foreslåede ændringer vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor det er nødvendigt at udpege den eller de sagkyndige, der følger virksomheden, for en længere periode end 6 måneder. Ændringerne vil også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegning af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundes påbuddet. Det forudsættes tillige, at der forud for enhver genudpegning

foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegning efter 1. pkt. og det foreslåede 2. pkt., fortsat er opfyldt.

Endelig foreslås det at foretage tilsvarende ændringer, som beskrevet ovenfor, til § 274, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, og § 229, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Dette vil sikre, at retstilstanden ensartes på tværs af lovgivningen, der vil styrke Finanstilsynets muligheder for tilrettelægge sit tilsynsarbejde og sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomhederne.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6.

2.14. Garantifondens finansiering og dækning af motoransvarsforsikringer

2.14.1. Gældende ret

Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Fonden) blev oprettet ved lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lov nr. 457 af 10. juni 2003, der trådte i kraft den 1. oktober 2003.

Fonden dækker forsikringstagerne og de sikrede under visse forbrugerforsikringer og forsikringer, der kan sidestilles hermed, i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs. Fonden dækker for så vidt angår disse forsikringstager og sikrede risici i Danmark, uanset om en forsikringsaftale er tegnet i et dansk eller udenlandsk forsikringsselskab med tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i Danmark. Dermed har en dansk forsikringstager samme beskyttelsesniveau for risici i Danmark, uanset om forsikringen er tegnet i et dansk selskab eller i et udenlandsk forsikringsselskab med tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i Danmark.

Fondens dækning følger dermed værtslandsprincippet. Værtslandsprincippet indebærer, at det er risikoens beliggenhed, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning, der dækker forsikringstagerne og de sikrede.

Fondens dækningsområde omfatter blandt andet erstatningskrav til tredjemænd, der er sikret mod tingsskade eller personskade ifølge motoransvarsforsikringer.

Dertil dækker Fonden forsikringstageres præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police.

UDKAST

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motor-køretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (motorkøretøjsforsikringsdirektivet) indebærer blandt andet, at medlemsstaterne skal udpege eller oprette et erstatningsorgan til dækning af skadelidte for tings-skade eller personskaade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsik-ringsselskab, fra det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet bliver taget under konkursbehandling eller træder i likvidation.

Ved lov nr. 480 af 12. maj 2023 om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, hvidvaskloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love, blev Fonden udpeget som erstatningsorgan i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation i henhold til motoransvarsforsikringsdirektivet. Ændringen af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber ændrede ikke Fondens dækningsområde for de øvrige forsikringer, som er omfattet af Fondens dækning. Ved lovændringen blev Fonden endvidere, som krævet i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, bemyndiget til at indgå en aftale med de øvrige erstatningsorganer, eller andre udpegede enheder, i medlemslandene inden den 23. december 2023.

Fonden finansieres dels med engangsbidrag, som betales ved et skadesforsikringsselskabs indmeldelse i Fonden, dels ved et årligt bidrag, som Fonden opkræver fra skadesforsikringsselskaberne. Finanstilsynet meddeler en gang om året størrelsen af det beløb pr. police eller pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikring, som forsikringsselskaberne skal anvende ved be-regning af bidrag til Fonden.

Fondens formue skal udgøre mindst 500 mio. kr.

Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) er en pri-vat garantiordning, der er oprettet af forsikringsbranchen. DFIM er tidligere udpeget af justitsministeren som erstatningsorgan i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF. Ved direktivet blev medlemsstaterne forpligtet til at oprette et erstatningsorgan til udbetaling af erstatning i til-fælde af færdselsuheld, hvis skaden er sket i en anden medlemsstat end Dan-mark. Erstatningsorganer, der er oprettet ved direktiv 2000/26/EF, skal træde ind i særligt udpegede situationer, hvor skaden er sket i en anden med-lemsstat end Danmark.

DFIM er endvidere udpeget som informationskontor efter motorkøretøjsfor-sikringsdirektiv 2000/26/EF. Det betyder, at DFIM under nærmere angivne

betingelser skal bistå Fonden med at skaffe de oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af skadessager.

Derudover agerer DFIM som national garantifond ved skader, der sker i Danmark, og som forvoldes af et ukendt eller uforsikret motordrevet køretøj. DFIM agerer ydermere som grøntkortsbureau i Danmark, hvilket betyder, at DFIM hæfter overfor skadelidte i tilfælde af uheld i Danmark, der forårsages af et udenlandsk køretøj med gyldigt grønt kort.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Motorkøretøjsforsikringsdirektivet fastlægger blandt andet regler om, at medlemsstaterne skal oprette eller godkende et organ, der skal udbetale erstatning til skadelidte, der er bosat på deres område, i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation. Organet har derefter ret til at kræve den udbetalte erstatning refunderet af det tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland, forudsat forsikringsselskabet er meddelt tilladelse i et andet land, som er omfattet af direktivet.

Ved lov nr. 480 af 12. maj 2023 blev Fonden udpeget som erstatningsorgan i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation i henhold til motoransvarsforsikringsdirektivet. Ved lovændringen blev Fonden endvidere, som krævet i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, bemyndiget til at indgå en aftale med de øvrige erstatningsorganer, eller andre udpegede enheder, i medlemslandene inden den 23. december 2023. Ændringen af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber ved lov nr. 480 af 12. maj 2023 var første del af gennemførelsen af motorkøretøjsforsikringsdirektivet i dansk ret.

Med henblik på at gennemføre den resterende del af motorkøretøjsforsikringsdirektivet bør de nuværende regler i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber ændres for så vidt angår motoransvarsforsikringer, da et dansk oprettet erstatningsorgan ifølge motorkøretøjsforsikringsdirektivet i sidste ende skal dække motoransvarsforsikringer i danske selskaber, hvis et skadesforsikringsselskab går konkurs eller i likvidation, også hvis forsikringerne er tegnet for risici i andre lande.

Regler om en forsikringsgarantiordning for motoransvarsforsikringer foreslås gennemført ved en række ændringer af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

UDKAST

Det foreslås, at Fonden skal udbetale erstatning til skadelidte bosat i Danmark i forbindelse med skader forvoldt af et køretøj med en motoransvarsforsikring tegnet i et skadesforsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation. Fonden skal i udgangspunktet dække skadelidte uanset om forsikringsselskabet har hjemsted i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det foreslås i forlængelse heraf, at Fonden skal kunne kræve refusion, hvis Fonden udbetaler erstatning til en skadelidt, der er dækket af et skadesforsikringsselskab, der har hjemsted i et andet land. Dette refusionskrav vil skulle rettes mod erstatningsorganet i selskabets hjemland.

Den foreslåede ændring vil for motoransvarsforsikringer indebære, at Fonden dækker skader og opkræver bidrag efter hjemlandsprincippet. Hjemlandsprincippet indebærer, at det er et forsikringsselskabs hjemsted, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation.

Det betyder, at for danske kunder i danske selskaber, så vil Fonden dække skader og opkræve bidrag. For danske kunder i udenlandske selskaber vil fonden ikke kræve bidrag, men vil dække skadelidte bosat i Danmark. Herefter vil fonden kunne kræve refusion for erstatningsorganer i det udenlandske selskabs hjemland. For udenlandske kunder i danske selskaber, så vil fonden dække skader og opkræve bidrag.

For ikke at forringe de danske forsikringstageres og sikredes retsstilling i forhold til de gældende regler vedrørende tilbagebetaling af præmie, implementeres ændringerne til motorkøretøjsforsikringsdirektivet således, at danske kunder, både i danske og udenlandske forsikringsselskaber, fortsat vil have krav på tilbagebetaling af restpræmie med en selvrisiko på 1.000 kr. Danske kunder med motoransvarsforsikringer i danske og udenlandske forsikringsselskaber vil dermed være dækket på samme måde i forhold til restpræmie, som de var før gennemførelsen af ændringerne til motorforsikringsdirektivet.

Det foreslås, at Fonden som følge af ændringen til et hjemlandsprincip for så vidt angår motoransvarsforsikringer skal modtage bidrag fra danske skadesforsikringsselskaber pr. motoransvarsforsikring tegnet for forsikringstagerne i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det findes i forbindelse med gennemførelsen af motorkøretøjsforsikringsdirektivet hensigtsmæssigt at forhøje mindstekravet til Fondens formue, da Fonden skal have en særskilt fond til dækning af motoransvar efter reglerne i motorkøretøjsforsikringsdirektivet. Fondens øvrige formue må ikke anvendes til dækning af motoransvar efter motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslås derfor, at Fondens formue skal udgøre mindst 600 mio. kr., hvor mindst 100 mio. kr. skal bestå af bidrag fra motoransvarsforsikringer tegnet i forsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, for risici i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

For at muliggøre korrespondancen og udveksling af oplysninger landene imellem, foreslås det, at Fonden skal samarbejde med organer, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Fonden skal efter forslaget også sikre, at skadelidte, der ikke er dækket efter denne lov, men som kan være dækket af DFIM, får de nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning hos DFIM.

For at sikre at Fonden kan foretage en effektiv skadesbehandling af erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring, foreslås det, at Fonden kan indgå aftale om skadesbehandling herom med et dansk erstatningsorgan udpeget i medfør af § 115 a i færdselsloven. Dette er i dag DFIM.

DFIM har i praksis, også i forbindelse med et forsikringsselskabs konkurs, varetaget den praktiske håndtering af sager med de øvrige medlemslandes erstatningsorganer oprettet i henhold til Motorkøretøjsdirektiv 2000/26/EF. Opgaven som skadesbehandler i disse sager er en særlig opgave, da der kræves samarbejde med de øvrige erstatningsorganer. Det er derfor hensigtsmæssigt, at DFIM kan påtage opgaven som skadesbehandler, da det ikke vurderes, at der er andre aktører end DFIM, der kan varetage opgaven.

2.15. Mindstebeløbsdækning

2.15.1. Gældende ret

Efter § 1, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed finder en række bestemmelser anvendelse for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Bestemmelserne i lovens §§ 7-11 omfatter pengeinstitutvirksomhed, realkreditinstitutvirksomhed, investeringsforvaltning og forsikringsvirksomhed.

Blandt opstillingen af regler, som ligeledes gælder for ovennævnte filialer, er reglerne om god skik i § 43 i lov om finansiel virksomhed. Tilsynet med overholdelse af regler på god skik området er underlagt et værtslandsprincip, som indebærer, at Finanstilsynet fører tilsyn med filialers overholdelse af god skik reglerne i forbindelse med deres aktiviteter i Danmark.

Det følger blandt andet af § 1, stk. 4, at § 347, stk. 1-3, 5 og 7, § 347 a samt § 347 c finder anvendelse for filialer. § 347 fastsætter finansielle virksomheders forpligtelse til at levere relevante oplysninger til Finanstilsynet. § 347 a vedrører finansielle virksomheders forpligtelse til at offentliggøre Finanstilsynets vurderinger, og § 347 c indeholder hjemmel til, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed. Bestemmelsen i § 1, stk. 4, skal bl.a. sikre, at Finanstilsynet kan anvende en række tilsynsværktøjer, der bidrager til at sikre et effektivt tilsyn, overfor filialer på de områder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Lov om finansiel virksomheds § 347 b indeholder hjemmel til påbyde en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingsvirksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 579 af 1. juni 2010. Muligheden for at anvende bestemmelsen forudsætter, at den uvildige undersøgelse omfatter forhold, som vurderes at være af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse. Finanstilsynets påbud om en uvildig undersøgelse beror på en konkret vurdering, og afgørelsen herom træffes af Finanstilsynets bestyrelse.

§ 347 b gælder ikke i dag for filialer, jf. § 1 stk. 4.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Siden muligheden for at give påbud om en uvildig undersøgelse blev indført i 2010, har Finanstilsynet truffet to afgørelser om påbud om en uvildig undersøgelse. Begge afgørelser har været på forbrugerområdet. I 2010 påbød Finanstilsynets Saxo Bank at lade foretage en undersøgelse af, hvorvidt bankens gennemførelse af kundernes handelsordrer skete i overensstemmelse med handelsbetingelserne og reglerne om "best execution". Derudover påbød Finanstilsynet i 2020 Danske Bank at lade foretage en uvildig undersøgelse af bankens efterlevelse af fire påbud vedrørende bankens gældsinddrivelse.

Finanstilsynets erfaringer med bestemmelsen er, at den er særligt anvendelig på forbrugerområdet, som er et bredt og dynamisk tilsynsområde, som blandt andet omfatter de finansielle virksomheders generelle efterlevelse af civile retlige forbrugerbeskyttende regler. På dette tilsynsområde opstår der fra tid til anden behov for undersøgelser, som ligger uden for Finanstilsynets sædvanlige tilsynsområde. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at der fremover også kan opstå situationer, hvor det vil være relevant at kunne påbyde en finansiell virksomhed at lade foretage en uvildig undersøgelse. Finanstilsynet har i dag ikke mulighed for at anvende denne tilsynsbeføjelse overfor filialer, heller ikke på forbrugerområdet. Det er er uhensigtsmæssigt, da kompetencen til at føre tilsyn på området som følge af værtslandsprincippet ligger hos Finanstilsynet.

For at sikre ensartet vilkår for danske finansielle virksomheder og udenlandske filialer, som operer på det danske marked, foreslås det, at § 347 b sættes i kraft for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område

Med den foreslåede ændring sikres også en ensartet forbrugerbeskyttelse for kunder i filialer som for kunder i danske finansielle virksomheder.

2.16. Forsikringspligtens omfang

2.16.1. Gældende ret

Det følger af færdselslovens § 101, stk. 1, at skader, som et motordrevet køretøj volder inden for færdselslovens anvendelsesområde ved færdsels-

UDKAST

uheld eller ved eksplosion eller brand, der hidrører fra brændstofanlæg i køretøjet, er underlagt objektivt erstatningsansvar. Ifølge færdselslovens § 101, stk. 2 og 3, kan erstatningen nedsættes, såfremt skadelidte har medvirket til skadens opståen.

Ifølge færdselslovens § 102 gælder de almindelige erstatningsregler, hvis et køretøj volder skade på anden måde end nævnt i § 101, stk. 1 (det vil sige et culpa/uagtsomhedsansvar). Tilsvarende gør sig gældende, hvis skaden sker uden for færdselslovens anvendelsesområde.

Det følger af færdselslovens § 104, stk. 1, at erstatningsansvaret efter §§ 101-103 påhviler den ejer eller bruger, der benytter køretøjet eller lader det benytte. Efter § 104, stk. 2, gælder, at en fører er ansvarlig efter de almindelige erstatningsregler.

Ifølge færdselslovens § 105, stk. 1, 1. pkt., skal krav om erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer være dækket af en forsikring i et ansvarsforsikringselskab, der har Finanstilsynets tilladelse (koncession) til at drive forsikringsvirksomhed. Bestemmelsen indeholder således en forsikringspligt, når køretøjet anvendes inden for færdselslovens anvendelsesområde.

Forsikringspligten påhviler ejeren eller den person (brugeren), der har varig rådighed over køretøjet, hvis der er tale om motordrevne køretøjer, der skal registreres eller godkendes, jf. § 106, stk. 1. Hvem der er ejer, afgøres som udgangspunkt ud fra dansk rets almindelige regler om ejendomsret. Det er det reelle ejerforhold, som er afgørende, og ikke hvad der er anført i Køretøjsregisteret. I praksis må registreringsforholdene i langt de fleste tilfælde dog antages at være i overensstemmelse med de reelle forhold.

For motordrevne køretøjer, der ikke skal registreres eller godkendes, påhviler forsikringspligten den, der bruger køretøjet eller lader det bruge på vej, jf. § 106, stk. 2.

For selvkørende motorkøretøjer, der er omfattet af forsøgsordninger efter § 92 g, stk. 1, og for selvkørende enheder, der er omfattet af forsøgsordninger efter § 92 m, stk. 1, påhviler forsikringspligten tilladelsesindehaveren, jf. § 106, stk. 3.

Manglende opfyldelse af forsikringspligten i § 105, stk. 1, 1. pkt., straffes i medfør af § 118, stk. 1, nr. 1, med en bøde på 1.000 kr., jf. § 118 a, stk. 1, 1. pkt.

UDKAST

Færdselslovens forsikringspligt finder kun anvendelse, hvis det motor-drevne køretøj befinder sig på færdselslovens anvendelsesområde som fastlagt i færdselslovens § 1.

Ifølge færdselslovens § 1 gælder loven, hvor andet ikke er bestemt, for færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter.

En vej er i § 2, nr. 28, defineret som ”vej, gade, cykelsti, fortov, plads, bro, tunnel, passage, sti eller lignende, hvad enten den er offentlig eller privat”. Ordet vej skal således underlægges en bred fortolkning. Færdselsloven er eksempelvis i domspraksis blevet fundet anvendelig, når en bil som trafikmiddel volder skade om bord på en bilfærge. Ligeledes vil færdsel på stranden på den jyske vestkyst – og på andre strande, hvor kørsel normalt finder sted – være omfattet af færdselsloven.

Når det fastlægges, hvorvidt der er tale om almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter, skal der lægges vægt på de faktiske forhold. Det er således ikke afgørende, om ejeren af en vej eller areal har givet tilladelse til færdslen. Der skal være tale om en ikke uvæsentlig trafikaktivitet af en ikke helt snæver personkreds. Der kræves således en mere almindelig benyttelse (det vil sige benyttelse af mere end en enkelt person eller familie), men det er tilstrækkeligt, at en enkelt trafikantgruppe (fodgængere, cyklister, biler) benytter området.

Færdselslovens anvendelsesområde er bredt, og ydergrænserne fastlægges ved domspraksis på baggrund af en konkret vurdering.

At et område ikke er offentligt tilgængeligt – enten på grund af afspærring, skiltning, betalingsordning, portvagt eller lignende – er ifølge domspraksis ikke i sig selv nok til, at området falder uden for færdselslovens anvendelsesområde. Det kræver også, at området i praksis kun benyttes til færdsel af en helt snæver kreds af personer. For eksempel finder færdselsloven normalt anvendelse på de interne veje og pladser på flyvepladser og kaserner, selvom flyvepladser og kaserner normalt er indhegnede med adgangskontrol. Færdselsloven finder dog på grund af den snævre kreds af trafikanter ikke anvendelse på start- og rullebanerne på en flyveplads.

En privat mark, der normalt ikke vil være omfattet af færdselslovens anvendelsesområde, vil dog være omfattet, hvis den anvendes som parkeringsplads, selv for korte perioder.

Værkstedbygninger, garager og bygge- og anlægspladser vil ifølge domspraksis normalt falde uden for færdselslovens anvendelsesområde, forudsat

UDKAST

at der kun finder arbejdskørsel sted. Tilkørselsveje til bygge- og anlægspladser vil være omfattet af loven, såfremt disse anvendes i tilstrækkeligt omfang, jf. ovenfor.

Grusgrave er ifølge domspraksis som udgangspunkt ikke omfattet af færdselslovens anvendelsesområde, men det kommer dog an på en konkret vurdering af den faktiske færdsel.

Praksis viser, at færdselslovens anvendelsesområde er meget bredt, og det vil således være meget få områder med bare et mindre omfang af trafik, hvor færdselsloven ikke finder anvendelse.

Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) er en privat garantifond, som er oprettet af forsikringsbranchen. DFIM står for at udbetale erstatning til skadelidte i trafikulykker, der sker i Danmark, hvis skaden er påført af et ukendt motordrevet køretøj eller et køretøj, for hvilket der i strid med færdselslovens regler ikke er tegnet ansvarsforsikring. Alle forsikringsselskaber, der tegner ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer i Danmark, skal være medlem af DFIM, jf. færdselslovens § 105, stk. 1, 3. pkt.

Til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (femte motorkøretøjsforsikringsdirektiv), er DFIM endvidere anerkendt som erstatningsorgan, der under nærmere betingelser skal udbetale erstatning i tilfælde, hvor skaden er sket i udlandet og ikke er forvoldt af et køretøj, der er forsikret eller hjemmehørende i Danmark. DFIM er ligeledes anerkendt som informationskontor, der skal bistå skadelidte og informationskontorer i andre EU-lande og EØS-lande med at skaffe de grundlæggende oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af skadesager.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 1 b, artikel 1, nr. 2 a, og artikel 1, nr. 4 (ændringer af direktivets anvendelsesområde)

Motorkøretøjsforsikringsdirektivet indeholder en række præciseringer og ændringer af direktivets anvendelsesområde og dermed, i hvilke tilfælde medlemsstaterne skal sikre, at der er tegnet ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 2 a, indebærer således en ændring af direktivets artikel 3, stk. 1. Det fremgår herefter af artikel 3, stk. 1, at hver medlemsstat med forbehold af artikel 5 skal træffe passende

UDKAST

foranstaltninger til at sikre, at erstatningsansvar for færdsel med et køretøj, der er hjemmehørende i det pågældende land, er dækket af en forsikring.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 1 b, indfører en definition i direktivet af ”færdsel med køretøj” i en ny bestemmelse i direktivets artikel 1, nr. 1 a.

”Færdsel med køretøj” skal herefter forstås som: ”færdsel med et køretøj på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel på ulykkestidspunktet, uanset køretøjets karakteristika og uanset det terræn, hvorpå motorkøretøjet anvendes, og om det er stationært eller i bevægelse”.

Formålet med lovforslagets foreslåede ændring er at skabe klarhed med hensyn til direktivets anvendelsesområde og at indarbejde den præcisering af direktivets anvendelsesområde, som Den Europæiske Unions Domstol har fastlagt i sag C- 162/13 (Vnuk) af 14. september 2014, sag C-514/16 (Rodrigues de Antrade) af 28. november 2017 og sag C-334/16 (Torreiro) af 20. december 2017.

Udgangspunktet er herefter, at direktivets regler om pligtmæssig ansvarsforsikring finder anvendelse for motordrevne køretøjer, når de anvendes som transportmiddel. Det har derimod ikke betydning, hvor det motordrevne køretøj anvendes.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 4, indfører tre nye undtagelsesbestemmelser i direktivets artikel 5, hvorefter medlemsstaterne under visse betingelser gives mulighed for at undtage motordrevne køretøjer fra forsikringspligten i artikel 3.

Efter den nye bestemmelse i artikel 5, stk. 3, kan en medlemsstat fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der midlertidigt eller permanent er taget ud af brug og forbudt at anvende, forudsat at der er indført en formel administrativ procedure eller anden verificerbar foranstaltning i overensstemmelse med national ret.

I direktivets præambelbetragtning 14 fremgår, at der her eksempelvis kan være tale om registreringspligtige køretøjer, som er afregistrerede og derfor heller ikke kan forsikres. Det kan være køretøjer, som står på museer, eller køretøjer, som anvendes sæsonpræget.

UDKAST

Det er dog en betingelse for fravigelse af artikel 3, at medlemsstaterne sikrer, at køretøjerne behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet. Det betyder, at den nationale garantifond skal udbetale erstatning for tingsskade og personskade, der forvoldes af de pågældende køretøjer, jf. direktivets artikel 10.

Efter den nye bestemmelse i artikel 5, stk. 4, kan en medlemsstat i overensstemmelse med sin nationale ret fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der udelukkende anvendes på områder med begrænset adgang.

I direktivets præambelbetragtning 7 fremgår, at der her eksempelvis kan være tale om lokalitetsspecifikke områder og områder med udstyr i havne og lufthavne.

Det er også her en betingelse for fravigelse af artikel 3, at medlemsstaterne sikrer, at køretøjerne behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet. Det betyder, at det nationale erstatningsorgan skal udbetale erstatning for tingsskade og personskade, der forvoldes af de pågældende køretøjer, jf. direktivets artikel 10.

Efter den nye bestemmelse i artikel 5, stk. 5, kan en medlemsstat i overensstemmelse med sin nationale ret fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej.

Det er også her som udgangspunkt en betingelse for fravigelse af artikel 3, at medlemsstaterne sikrer, at køretøjerne behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet. Det betyder, at den nationale garantifond skal udbetale erstatning for tingsskade og personskade, der forvoldes af de pågældende køretøjer, jf. direktivets artikel 10.

Den nye artikel 5, stk. 6, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, giver dog mulighed for også at fravige artikel 10 om den nationale garantifonds erstatningspligt i tilfælde, hvor køretøjer omfattes af artikel 5, stk. 5, forvolder skade i områder, der ikke er tilgængelig for offentligheden som følge af en retlig eller fysisk begrænsning af adgangen til sådanne områder, som defineret i national ret. Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 8, at muligheden for at fravige artikel 10 gælder, selvom muligheden for undtagelse for forsikringspligten for de pågældende køretøjer også kan være omfattet af en anden undtagelsesbestemmelse i artikel 5.

Undtagelsesbestemmelserne i artikel 5, stk. 3-6, kræver, at medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om eventuel anvendelse af undtagelserne i artikel 5, stk. 3-6, og om de særlige ordninger for deres gennemførelse, jf.

artikel 5, stk. 7. Kommissionen offentliggør en liste over medlemsstaternes undtagelser.

2.16.2. Transportministeriets overvejelser

Med ændringen af motorkøretøjsdirektivets artikel 3, stk. 1, og indførelsen af definitionen ”færdsel med køretøj” i artikel 1, nr. 1 a, er det præciseret, at direktivets udgangspunkt om forsikringspligt for motordrevne køretøjer alene knytter sig til, hvordan køretøjet anvendes, hvorimod det ikke har betydning, hvor køretøjet anvendes.

Færdselsloven har derimod det modsatte udgangspunkt. Færdselslovens forsikringspligt forudsætter, at køretøjet anvendes på færdselslovens anvendelsesområde, som er fastlagt i lovens § 1. Det er således afgørende, hvor køretøjet anvendes.

Som det fremgår af pkt. 3.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger, er færdselslovens anvendelsesområdet meget bredt, og der vil derfor i praksis som altovervejende hovedregel ikke være forskel på de tilfælde, hvor motorkøretøjsforsikringsdirektivet foreskriver forsikringspligt, og færdselslovens forsikringspligt.

Da udgangspunktet for forsikringspligten imidlertid er forskelligt for de to regelsæt, vil der kunne opstå situationer, hvor skader forvoldt af et motordrevet køretøj ifølge direktivet vil skulle være dækket af en ansvarsforsikring, men hvor der ikke vil følge en forsikringspligt efter færdselsloven. Sådanne situationer vil kunne forekomme, hvor motordrevne køretøjer anvendes på områder, hvor der ikke er adgang for almindelig færdsel for en eller flere færdselsarter.

For at sikre korrekt implementering af ændringerne af motorkøretøjsforsikringsdirektivet er det Transportministeriets vurdering, at det er nødvendigt at ændre færdselslovens udgangspunkt for, hvornår erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer skal være dækket af en ansvarsforsikring. Den lovpligtige ansvarsforsikrings dækningsområde bør derfor udvides til som udgangspunkt også at skulle omfatte skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde.

Færdselslovens objektive erstatningsansvar i § 101, stk. 1, gælder for skader forvoldt inden for færdselslovens anvendelsesområde. For skader, der forvoldes af motordrevne køretøjer uden for færdselslovens anvendelsesområde, gælder dansk rets almindelige erstatningsregler, hvilket indebærer, at ansvarsgrundlaget for sådanne skader hviler på et culpa/uagtsomhedsansvar.

UDKAST

Motorkøretøjsforsikringsdirektivet regulerer ikke, hvilket ansvarsgrundlag erstatningsansvaret skal hvile på. Dette fastlægges i national ret. Transportministeriet finder det derfor ikke nødvendigt at ændre på omfanget af det objektive erstatningsansvar i færdselslovens § 101, stk. 1.

Transportministeriet bemærker, at almindelige motoransvarsforsikringspolicer allerede i dag er udfærdiget på en sådan måde, at de også dækker skader, som køretøjet forvolder uden for færdselslovens anvendelsesområde. En udvidelse af den lovpligtige ansvarsforsikrings dækningsområde forventes derfor ikke at medføre præmiestigninger for disse køretøjer, og en udvidelse vil således nærmere afspejle, hvordan de forsikringsmæssige forhold allerede i praksis er i dag for så vidt angår de motordrevne køretøjer, hvor der efter gældende ret er forsikringspligt.

Det omvendte gør sig gældende for motordrevne køretøjer, der alene anvendes uden for færdselslovens anvendelsesområde eller slet ikke anvendes, og derfor ikke er indregistreret. For sådanne køretøjer er der efter færdselslovens regler ikke krav om tegning af ansvarsforsikring. Det kan f.eks. være motorredskaber, der kun anvendes på områder, som ikke benyttes til almindelig færdsel, traktorer eller andre landbrugsmaskiner, der kun benyttes på marker, som ikke benyttes til almindelig færdsel, eller motordrevne køretøjer, der alene anvendes sæsonbetonet og derfor er afregistreret dele af året.

Det er Transportministeriets opfattelse, at den særlige beskyttelse af skadelidte, som den lovpligtige ansvarsforsikring udgør, har sin berettigelse i forhold til uheld, der sker i trafikmæssige situationer. Dette er ikke tilfældet i de ovennævnte tilfælde. Det vil på den baggrund efter Transportministeriets vurdering være unødigt byrdefuldt at indføre krav om lovpligtig ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer, der udelukkende anvendes eller opbevares uden for færdselslovens anvendelsesområde, og hvor der efter lovens gældende regler ikke er forsikringspligt.

I det omfang motorkøretøjsforsikringsdirektivet giver mulighed herfor, er det derfor Transportministeriets opfattelse, at der ikke bør indføres pligt til at tegne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer, der udelukkende anvendes eller opbevares uden for færdselslovens anvendelsesområde.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 5, stk. 4, giver mulighed for at undtage køretøjer, der udelukkende anvendes på områder med begrænset adgang, ligesom artikel 5, stk. 5, giver mulighed for at undtage køretøjer, der i overensstemmelse med national ret ikke er tilladt til brug på offentlig vej.

Undtagelsesbestemmelserne i motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 5, stk. 4 og 5, forudsætter, at den nationale garantiordning for uforsikrede og ukendte køretøjer (i Danmark DFIM), som medlemsstaterne i medfør af direktivets artikel 10 har pligt til at oprette eller udpege, skal erstatte eventuelle skader, som de pågældende køretøjer måtte forvolde. Det vil også skulle gælde skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde, hvis køretøjet på ulykkestidspunktet har været brugt på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel, jf. direktivets artikel 3, stk. 1, jf. artikel 1, nr. 1 a.

I forhold til motordrevne køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej, giver motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 5, stk. 6, mulighed for, at den nationale garantiordnings erstatningsforpligtelse kan fraviges, hvis skaderne er forvoldt på et område, der ikke er tilgængeligt for offentligheden som følge af en retlig eller fysisk begrænsning af adgangen.

Motordrevne køretøjer, der ikke er indregistrerede, vil som udgangspunkt ikke være tilladt til brug på offentlig vej. For sådanne køretøjer vil det derfor ifølge motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 5, stk. 6, være muligt at indføre regler om, at DFIM som national garantiordning ikke skal dække skader, som sådanne køretøjer forvolder på områder, hvortil offentligheden i kraft af en retlig eller fysisk begrænsning ikke har adgang.

2.16.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at færdselslovens § 105, stk. 1, 1. pkt., ændres, således at den lovpligtige ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer som udgangspunkt også skal dække krav om erstatning for skader, der er forvoldt uden for færdselslovens anvendelsesområde, hvis køretøjet på ulykkestidspunktet anvendes som transportmiddel. § 101, stk. 1, om omfanget af færdselslovens objektive erstatningsansvar foreslås derimod ikke ændret.

Det vil betyde, at der fortsat vil gælde et objektiv erstatningsansvar for skader, der forvoldes inden for færdselslovens anvendelsesområde, hvorimod erstatningsansvaret for skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde, vil hvile på et culpa/uagtsomhedsansvar. Kravet om erstatning vil dog med den foreslåede ordning i begge tilfælde som udgangspunkt skulle være dækket af den lovpligtige ansvarsforsikring.

Det foreslås endvidere, at der tilføjes en undtagelsesbestemmelse til det foreslåede udgangspunkt for den lovpligtige ansvarsforsikrings dækningsområde, således at det af et nyt stk. 2 i § 105 vil følge, at kravet om tegning af

UDKAST

lovpligtig ansvarsforsikring ikke vil gælde for motordrevne køretøjer, der udelukkende anvendes eller opbevares uden for færdselslovens anvendelsesområde.

DFIM's forpligtelser som national garantiordning er nærmere reguleret i bekendtgørelse nr. 1618 af 18. december 2018 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer m.v. (ansvarsbekendtgørelsen). Ansvarsbekendtgørelsen er bl.a. udstedt med hjemmel i færdselslovens § 107, stk. 1, om fastsættelse af regler om forsikringspligtens gennemførelse. Den gældende bemyndigelsesbestemmelse i § 107, stk. 1, indeholder hjemmel til at fastsætte nærmere regler om omfanget af DFIM's dækningsforpligtelse.

Transportministeriet vil i tilknytning til den foreslåede ændring af færdselslovens § 105 om forsikringspligtens omfang ændre bekendtgørelsens regler om DFIM's almindelige dækningsforpligtelse i forhold til uforsikrede og ukendte køretøjer, således at dækningsforpligtelsen – ud over skader forvoldt inden for færdselslovens anvendelsesområde – også vil komme til at omfatte skader forvoldt uden for færdselslovens anvendelsesområde af motordrevne køretøjer, for hvilke der er forsikringspligt.

I overensstemmelse med motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 5, stk. 4-6, vil ansvarsbekendtgørelsens regler om DFIM's dækningsforpligtelse endvidere blive udvidet, således at DFIM som national garantifond vil skulle dække erstatningskrav for skader, der forvoldes af motordrevne køretøjer uden for færdselslovens anvendelsesområde i tilfælde, hvor der i medfør af den foreslåede undtagelsesbestemmelse i færdselslovens § 105, stk. 2, ikke vil være pligt til at tegne ansvarsforsikring. DFIM's dækningsforpligtelse vil dog i disse tilfælde ikke blive udvidet til tilfælde, hvor det pågældende køretøj ikke lovligt kan anvendes på færdselslovens anvendelsesområde, hvilket vil gælde størstedelen af de motordrevne køretøjer, for hvilke der ikke er registreringspligt, hvis skaden er forvoldt på et område, hvortil offentligheden i kraft af en retlig eller fysisk begrænsning ikke har adgang.

Ansvarsbekendtgørelsens regler vil i den forbindelse blive udfærdiget på en sådan måde, at DFIM's dækningsforpligtelse tillægges en subsidiær karakter i de tilfælde, hvor skaden forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde. DFIM vil i disse tilfælde som national garantifond således alene skulle erstatte skader, hvis anden forsikringsdækning – f.eks. en arbejdsskade-forsikring – ikke foreligger.

2.17. Mindstebeløbsdækning

2.17.1. Gældende ret

Færdselslovens § 105, stk. 2, fastsætter mindstedækningsbeløbene for den lovpligtige ansvarsforsikring. Det følger endvidere af færdselsloven § 105, stk. 3, at beløbene reguleres hvert år den 1. januar med 2 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Det følger endvidere af § 105, stk. 3, at transportministeren med henblik på at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (femte motorkøretøjsdirektiv) kan foretage yderligere regulering af de nævnte beløb. Transportministeren bekendtgør hvert år, hvilke reguleringer, der skal finde sted.

De i færdselslovens gældende mindstedækningsbeløb er senest reguleret op til 136 mio. kr. for personskade eller tab af forsørger og op til 27 mio. kr. for tingsskade for den forårsagede skade ved en enkelt begivenhed, jf. bekendtgørelse nr. 1456 af 28. november 2022 om regulering af forsikringsdækningsbeløb.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 5 (ændring af mindstedækningsbeløb)

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 5, forhøjer de mindstedækningsbeløb, som den lovpligtige ansvarsforsikring ifølge artikel 9 skal dække. For personskade forhøjes beløbene fra 5.000.000 EUR (ca. 37,5 mio. DKK) til 6.450.000 EUR pr. uheld (ca. 48 mio. DKK), uanset antallet af skadelidte, og fra 1.000.000 EUR (ca. 7,5 mio. DKK) til 1.300.000 EUR (ca. 9,7 mio. DKK) pr. skadelidt. For tingsskade (skade på andet end personer) forhøjes mindstedækningsbeløbet fra 1.000.000 EUR (ca. 7,5 mio. DKK) til 1.300.000 EUR (ca. 9,7 mio. DKK), uanset antallet af skadelidte involveret i ulykken. Medlemslandene kan i national lovgivning fastsætte højere mindstedækningsbeløb.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 5, indeholder endvidere mindre justeringer i forhold til den løbende regulering af mindstedækningsbeløbenes størrelse. Det følger herefter, at beløbene justeres hvert femte år i overensstemmelse med det harmoniserede forbrugerprisindeks (HICP), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/792/EU. Kommissionen kan i den forbindelse vedtage delegerede retsakter med henblik på justering af mindstedækningsbeløbene hvert femte år i overensstemmelse med HICP.

2.17.2. Transportministeriets overvejelser

Færdselslovens gældende mindstedækningsbeløb for lovpligtig motoransvarsforsikring er væsentligt højere end de mindstedækningsbeløb, som fremgår af motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Den danske reguleringsmekanisme for opjustering af mindstedækningen er dog anderledes end direktivets. Hvis udviklingen i det europæiske forbrugerprisindeks HICP imod forventning på sigt vil føre til højere mindstedækningsbeløb efter direktivet end efter dansk ret, er der imidlertid allerede i den gældende færdselslov § 105, stk. 3, hjemmel til administrativt at forhøje reguleringen med henblik på at efterleve Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005.

Forhøjelsen af mindstedækningsbeløbene i motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 9 medfører således ikke materielle lovgivningsmæssige konsekvenser for gældende dansk ret. Da motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 5, imidlertid indeholder mindre justeringer i forhold til den løbende regulering af mindstedækningsbeløbenes størrelse, bør henvisningen i færdselslovens § 105, stk. 3, 4. pkt., til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005, som en formel konsekvens opdateres med en henvisning til det aktuelle ændringsdirektiv.

2.17.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at henvisningen til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 i bemyndigelsesbestemmelsen i § 105, stk. 3, 4. pkt., tilføjes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/2118/EU af 24. november 2021.

Det sikres herved, at færdselslovens mindstedækningsbeløb vil kunne reguleres til at svare til mindstedækningsbeløbene i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes ikke at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget skaber klarhed om muligheden for at realkreditbelåne havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone. Lovforslaget vil derfor kunne øge den samlede finansieringskapacitet for den planlagte opførelse af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone. De økonomiske konsekvenser heraf er ikke kvantificerbare.

Lovforslaget forventes at medføre begrænsede administrative omstillingsomkostninger for de skadesforsikringselskaber, der skal opkræve bidrag pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske selskaber for forsikringstagere i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

De samlede konsekvenser af lovforslaget for erhvervslivet forventes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke er kvantificeret nærmere.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Ikke relevant.

6. Miljø- og klimamæssige konsekvenser

[Afventer]

7. Forholdet til EU-retten

Ændringen i det foreslåede § 267 f, stk. 4, implementerer artikel 2, nr. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2036 af 19. oktober 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU for så vidt angår den tilsynsmæssige behandling af globale systemisk vigtige institutter med en multiple-point-of-entry afviklingsstrategi og metoder til indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (Daisy Chain-forordningen), der nyaffatter artikel 45 h, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 EØS-relevant tekst (BRRD).

UDKAST

Med lovforslaget foretages en række ændringer af lov om forsikringsformidling med henblik på en direktivnær implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (IDD).

§ 182 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

§ 28 a i lov om investeringsforeninger implementerer artikel 1, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv EU 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter. Den foreslåede ændring vedrører en præcisering af bestemmelsen om de oplysninger, som skal gives til investorer ved ophør af grænseoverskridende markedsføring af en UCITS. Ændringen medfører, at bestemmelsen er i overensstemmelse med artikel 1, nr. 6, stk. 4, i direktivet.

Lovforslaget supplerer endvidere dele af kapitel V om administrative sanktioner og andre foranstaltninger i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen).

Lovforslagets § 5, nr. 2 og 4, supplerer Rådets forordning 2022/2576 om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og udveksling af gas på tværs af grænserne og Rådets forordning 2022/2578 om indførslen af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssige høje priser.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (motorkøretøjsforsikringsdirektivet) og harmoniserer området for forsikringsgarantiordninger for motoransvarsforsikringer efter hjemlandsprincippet.

8. Konsekvenser for verdensmålene

Ikke relevant.

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

[Afventer offentlig høring]

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, an- før »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, an- før »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	<p>Visse administrative omkostninger for de skadesforsikringselskaber, der skal opkræve bidrag pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske selskaber for forsikringstagere i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.</p> <p>Lovforslaget forventes at øge finansieringsmulighederne for den planlagte opførelse af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone. De økonomiske konsekvenser er ikke kvantificerbare.</p>

UDKAST

Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget implementerer en række EU-direktiver og EU-forordninger, herunder bestemmelser i:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2036 af 19. oktober 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU for så vidt angår den tilsynsmæssige behandling af globale systemisk vigtige institutter med en multiple-point-of-entry afviklingsstrategi og metoder til indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (Daisy Chain-forordningen), - Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (IDD), - Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD), - Europa-Parlamentets og Rådets direktiv EU 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter. - Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), - Rådets forordning 2022/2576 om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og udveksling af gas på tværs af grænserne, - Rådets forordning 2022/2578 om indførslen af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssige høje priser og - Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (motorkøretøjsforsikringsdirektivet). 	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/	Ja	Nej

UDKAST

Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	X
---	---

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Fodnoten til lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse 406 af 29. marts 2022 (herefter lov om finansiel virksomhed), indeholder i 1. pkt. en opstilling af de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven.

Ved lov nr. 1163 af 8. juni 2021 om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, lov om investeringsforeninger m.v., hvidvask-loven og forskellige andre love blev henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253, fjernet fra fodnoten til lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i fodnoten til lovens titel at genindsætte henvisning til dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253.

Lov om finansiel virksomhed implementerer fortsat dele af direktivet. Henvisningen blev fejlagtigt fjernet ved lov nr. 1163 af 8. juni 2021. Formålet med ændringen er at rette op på fejlen og sikre, at fodnoten til lov om finansiel virksomhed indeholder korrekte henvisninger til de EU-direktiver, som loven implementerer.

Der er tale om en lovteknisk ændring, der ikke medfører materielle ændringer.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 1, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed hvilke bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, som finder anvendelse for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Bestemmelserne i §§ 7-11 omfatter pengeinstitutvirksomhed, realkreditinstitutvirksomhed, investeringsforvaltning og forsikringsvirksomhed.

Det foreslås at ændre »§§ 347 c og 348« til »§§ 347 b, 347 c og 348«.

Det foreslåede indebærer, at § 347 b i lov om finansiel virksomhed bliver tilføjet til opregningen i § 1, stk. 4. Forslaget vil medføre, at Finanstilsynet også kan påbyde filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den fælles datacentral, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Afgørelsen om at udstede et påbud om at iværksætte en uvildig undersøgelse træffes af Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 2.

Det er filialens ledelse, som udpeger de sagkyndige personer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Til nr. 3 (§ 267 f, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 267 f i lov om finansiel virksomhed, at det i den fælles beslutning for et globalt systemisk vigtigt finansielt institut med flere afviklingsenheder skal angives, om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenhederne er justeret som følge af artikel 72, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.

Det følger af den gældende § 267 f, stk. 1, at når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder beliggende i Danmark, jf. § 266, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af Finanstilsynet eller koncernafviklingsmyndigheden, når denne er en anden end Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomhed beliggende i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det følger af § 267 f, stk. 2, at der i den fælles beslutning for afviklingskoncerner skal træffes beslutning om konsolideret afviklingskoncernniveau for

UDKAST

hver afviklingsenhed og individuelt grundlag for hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afviklingsenhed.

Det fremgår af § 267 f, stk. 4, at hvis der er flere virksomheder i et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), som er afviklingsenheder, skal det i den fælles beslutning efter stk. 1 angives, om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenhederne er justeret som følge af artikel 72 e i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.

Det foreslås i § 267 f, stk. 4, efter »afviklingsenheder,« at indsætte »eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen,«.

Med den foreslåede ændring vil bestemmelsen således ikke kun gælde virksomheder i et G-SIFI, som er afviklingsenheder, men også tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det i den fælles beslutning skal angives om kravet om nedskrivningsegne passiver er justeret som følge af artikel 72 e i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter i tilfælde, hvor der er flere virksomheder i en G-SIFI-koncern, som er afviklingsenheder, eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen.

Det foreslåede stk. 4 gennemfører artikel 2, nr. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2036 af 19. oktober 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU for så vidt angår den tilsynsmæssige behandling af globale systemisk vigtige institutter med en multiple-point-of-entry afviklingsstrategi og metoder til indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der nyaffatter artikel 45 h, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 EØS-relevant tekst (BRRD).

Til nr. 4 (§ 344 e i lov finansiel virksomhed)

UDKAST

Efter § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed straffes overtrædelse af de anførte artikler med bøde. Den gældende danske implementering af PRIIP-forordningen er sket med baggrund forordningens artikel 22, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne i stedet for administrative sanktioner kan fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser i forordningen.

Den gældende § 373, stk. 3, 3. pkt., fastsætter, at en finansiel virksomhed, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 16 eller 17 i PRIIP-forordningen straffes med bøde.

Efter artikel 24, stk. 2, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder for at kunne varetage deres opgaver i henhold til PRIIP-forordningen mindst have de tilsynsbeføjelser i overensstemmelse med national ret, der følger af bestemmelsens litra a-e.

Bestemmelsen omfatter markedsføring af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er). Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestoren (afkastet), afhænger af en eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. En afdeling i en dansk UCITS er eksempelvis et PRIIP-produkt og omfattet af forordningen.

Det følger af artikel 24, stk. 2, litra a, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at pålægge et forbud mod markedsføring af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra b, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra d, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et forbud at stille et dokument med central information til rådighed, hvis dette ikke lever op til med kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10. De kompetente myndigheder skal desuden kunne give påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information i disse situationer.

UDKAST

Det bemærkes, at der i relation til anvendelsen af PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra d, ikke er tale om en forudgående administrativ godkendelsesordning, idet offentliggørelse af et dokument med central information ikke kræver forudgående godkendelse. Foranstaltningen er tiltænkt at blive anvendt på dokumenter med central information, der allerede er offentliggjorte. Foranstaltningen forventes typisk anvendt sammen med et almindeligt påbud for manglende overholdelse af kravene i PRIIP-forordningen.

Det fremgår af § 24, stk. 4, i PRIIP-forordningen, at såfremt de kompetente myndigheder har anvendt en eller flere administrative sanktioner eller foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2, har de kompetente myndigheder beføjelse til at udsende eller til at kræve, at PRIIP-producenten eller den person, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Det foreslås i § 344 e, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal kunne udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d og stk. 4, i PRIIP-forordningen.

Den foreslåede bestemmelse er ny og foreslås på baggrund af et ønske om at styrke mulighederne for at pålægge administrative sanktioner til virksomheder, der ikke overholder PRIIP-forordningen. Finanstilsynet påser overholdelsen af PRIIP-forordningen.

Den foreslåede § 344 e, i lov om finansiel virksomhed medfører, at Finanstilsynet får mulighed for at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis den finansielle virksomhed, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, overtræder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at give Finanstilsynet mulighed for at begrænse markedsføringen af et finansielt produkt, hvis Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen af en eller flere af de ovennævnte bestemmelser kan medføre, at investorer vil kunne træffe en investeringsbeslutning om det pågældende produkt, i dette tilfælde det pågældende investeringsprodukt, på baggrund af misinformation om produktet.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet kan give et påbud til den pågældende finansielle virksomhed om at udsende en meddelelse direkte til den pågældende investor med oplysning om Finanstilsynets afgørelse og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civile retlige krav såfremt Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, i PRIIP-forordningen eller orienterer offentligheden om en afgørelse truffet i henhold til artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Finanstilsynet skal anvende tilsynsbeføjelserne i den foreslåede bestemmelse under hensyntagen til alle relevante forhold, herunder overtrædelsens grovhed og varighed, spørgsmål om gentagelse, samt overtrædelsens skadevirkning på investorernes interesser.

Til nr. 5 (§ 347 b, stk. 1, 4. pkt., i lov om finansiell virksomhed)

Bestemmelsen i § 347 b indeholder en mulighed for Finanstilsynet til at påbyde en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den fælles datacentral, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Det foreslås, at der efter sidste punktum indsættes ”Det samme gælder for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4.”

Det foreslåede vil medføre, at Finanstilsynet også kan påbyde filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den fælles datacentral, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Finanstilsynets påbud til en filial om en uvildig undersøgelse beror på en konkret vurdering af, om der er tilstrækkeligt behov for at supplere Finanstilsynets tilsyn med en uvildig undersøgelse, og at det sker på et område, hvor Finanstilsynet ikke sædvanligvis foretager undersøgelser. Det kan blandt andet forekomme på området for god skik, hvor Finanstilsynet fører det offentlige tilsyn med finansielle virksomheders overholdelse af civilretlige forbrugerbeskyttende regler. Afgørelsen om at udstede et påbud træffes af Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 2. Det er filialledelsen, som udpeger de sagkyndige personer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Til nr. 6 (§ 347 c, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 347 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4.

Det foreslås i § 347 c, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed at ændre »6 måneder« til »12 måneder«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet fremover vil kunne påbyde en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 12 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed i stedet for nuværende 6 måneder.

Bestemmelsen vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for at tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor anvendelse af en eller flere sagkyndige til at følge virksomheden er nødvendig for en længere periode end de 6 måneder, der er mulighed for med den gældende bestemmelse. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med den foreslåede ændring af udpegningsperioden tiltænkes det ikke at ændre ved den materielle anvendelse af bestemmelsen. Det vil derfor fortsat være en betingelse for anvendelsen af sagkyndige til at følge en virksomhed, at Finanstilsynet efter en konkret vurdering finder, at der er væsentlige for-

UDKAST

hold, der giver anledning til at følge den pågældende virksomhed med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Det kan eksempelvis være for at sikre den forebyggende indsats mod finansiel kriminalitet, herunder hvidvask.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegning af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundes på budet.

Det foreslås også i § 347 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at indsætte to nye punkummer efter 1. pkt.

Det foreslås i § 347 c, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne påbyde en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 3 år med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Bestemmelsen vil styrke Finanstilsynet muligheder for at tilrettelægge sit tilsyn og udpege en eller flere sagkyndige til at følge en virksomhed for den fulde periode, hvor virksomheden er pålagt sådanne internationale forpligtelser, uden på forhånd at skulle planlægge med genudpegninger. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Det er tiltænkt, at bestemmelsen alene skal finde anvendelse i helt særlige situationer, hvor udenlandske myndigheder, f.eks. de kompetente tilsynsmyndigheder eller domstole i andet land, pålægger en virksomhed under Finanstilsynets tilsyn forpligtelser, der løbende skal opfyldes over en periode på flere år, og hvor opfyldelsen af forpligtelserne er afgørende for virksomhedens fremadrettede drift. Dette kan f.eks. være tilfælde, hvor virksomheden har en størrelse og systemiskhed, som kan true den finansielle stabilitet, og hvor manglende opfyldelse af sådanne internationale forpligtelser kan risikere at true virksomhedens fremadrettede drift, herunder bl.a. som følge

af at virksomheden risikerer at blive udelukket fra et internationalt marked. I sådanne tilfælde kan det være afgørende for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed og sikring af den finansielle stabilitet, at kunne følge virksomhedens opfyldelse af disse forpligtelser tæt og indefra.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegning af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundes påbuddet.

Det foreslås i § 347 c, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne genudpege den eller de sagkyndige med op til 12 måneder ad gangen, fremfor nuværende 6 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

Bestemmelsen vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor det viser sig nødvendigt at genudpege den eller de sagkyndige til at følge virksomheden for en periode, der er længere end 6 måneder, som den gældende bestemmelse giver mulighed for. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med bestemmelsen vil det herudover blive tydeliggjort i lovteksten, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden.

Ved fastsættelsen af perioden for genudpegning af den eller de sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundes påbuddet. Det forudsættes tillige, at der forud for enhver genudpegning foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegning efter 1. pkt. og det foreslåede 2. pkt., fortsat er opfyldt.

De overfor beskrevne ændringerne til § 347 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed vil også gælde for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 347 c, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, der bliver § 347 c, stk. 1, 4. pkt.

UDKAST

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter klageadgang til Erhvervsankenævnet for afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i medfør af de retsakter, der er oplyst i bestemmelsen.

Det foreslås i § 372, stk. 1, at indsætte henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1287/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede indebærer, at modtageren af en afgørelse, der er truffet i medfør af en eller flere de foreslåede restakter og regler udstedt i medfør heraf, kan påklage og indbringe afgørelsen for Erhvervsankenævnet.

Til nr. 8 (§ 373, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 3, at en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der overtræder et forbud eller en begrænsning eller en restriktion i medfør af en række nærmere opregnede bestemmelser, kan straffes med bøde.

Det foreslås i § 373, stk. 3, 3. pkt., at »artikel 16 eller 17« ændres til »artikel 16, artikel 17 eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.

Det foreslåede vil medføre, at overtrædelse af et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen kan straffes med bøde.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 4, hvorefter Finanstilsynet tildeles beføjelse til at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis den finansielle

UDKAST

virksomhed, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, eller et dokument med central information for dette, overtræder eller ikke overholder ét eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, nr. 2, i lov om forsikringsformidling)

Det fremgår af § 1, stk. 2, at lov om forsikringsformidling ikke finder anvendelse på accessoriske forsikringsformidlere, når betingelserne i stk. 2, nr. 1 og 2, er opfyldt. Af § 1, stk. 2, nr. 1, fremgår det, at forsikringen skal udgøre et supplement til en vare eller tjenesteydelse og dække risikoen for driftsfejl, tab eller beskadigelse af varen m.v., eller tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse. Af § 1, stk. 2, nr. 2, fremgår det, at forsikringsaftalens årlige præmiebeløb udgør højst 4.476 kr., eller når forsikringen udgør et supplement til en tjenesteydelse, som opfylder betingelserne i nr. 1, at varigheden af denne tjenesteydelse er højst 3 måneder, og forsikringens årlige præmie udgør højst 1.492 kr. pr. person.

Bestemmelsen i § 1, stk. 2, nr. 2, implementerer artikel 1, stk. 3, litra b og c, i IDD, hvor litra b dog er formuleret sådan, at præmiebeløbet for forsikringsproduktet ikke overstiger 600 EUR beregnet pro rata på årsbasis.

Det foreslås i § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om forsikringsformidling, at »Forsikringsaftalens årlige præmiebeløb udgør højst 4.476 kr.« ændres til »Forsikringsaftalens præmiebeløb udgør højst 4.476 kr. beregnet pro rata på årsbasis«.

Formålet med ændringen er at bringe bestemmelsens ordlyd i overensstemmelse med ordlyden i artikel 1, stk. 3, litra b, i IDD.

Det foreslåede er en præcisering af gældende ret og medfører ikke materielle ændringer af bestemmelsen. Såfremt der sælges en forsikring, der dækker i flere år, skal det årlige præmiebeløb altså også fremadrettet beregnes på årsbasis. Betales hele præmien ved erhvervelse af forsikringen, vil det afgørende være, hvad præmiebeløbet udgør pr. årsbasis. Hvis en forsikring kun dækker en del af et år, f.eks. et halvt år, skal præmien omregnes til en hel-årlig præmie.

UDKAST

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og 3, i lov om forsikringsformidling)

Bestemmelserne §§ 20, 21 og 25 i lov om forsikringsformidling regulerer en forsikringsformidlers og en accessorisk forsikringsformidlers mulighed for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed, hvis en forsikringsformidler ønsker at udøve virksomhed gennem en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Derudover regulerer bestemmelserne Finanstilsynets kompetence til at føre tilsyn med de adfærdsregulerende bestemmelser over for filialer af forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelserne §§ 20, 21 og 25 i lov om forsikringsformidling gennemfører artiklerne 4, 6 og 8 i IDD. Muligheden for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed gælder dog ifølge artikel 6 i IDD ikke kun udnyttelsen af rettighederne gennem oprettelsen af en filial, men også via en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område.

Det foreslås i § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og 3, at der efter »filial« indsættes »eller en permanent tilstedeværelse«.

Dermed sikres det, at bestemmelserne bringes i overensstemmelse med retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed i artikel 6 i IDD, samtidig med, at Finanstilsynets mulighed for at føre tilsyn med de adfærdsregulerende bestemmelser også finder anvendelse på virksomheder, der har etableret en permanent tilstedeværelse.

Betegnelsen ”permanent tilstedeværelse” er ikke nærmere defineret i IDD. De gældende regler i lov om forsikringsformidling har ikke medtaget muligheden for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed via ”permanent tilstedeværelse”. Dette skyldes, at reglerne i den danske selskabslovgivning fastslår, hvilken type virksomhed en udenlandsk virksomhed har mulighed for at etablere sig som i Danmark.

UDKAST

I praksis vil en forsikringsdistributør indenfor Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, umiddelbart benytte etableringsfriheden i Danmark ved brug af et agentur, en filial, som selvstændig erhvervsdrivende eller gennem et datterselskab.

Ændringen har dermed ikke umiddelbart nogen betydning i praksis, men sikrer en tekstnær implementering af IDD i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 20, stk. 1, nr. 6, i lov om forsikringsformidling)

Bestemmelsen i § 20, stk. 1, i lov om forsikringsformidling fastsætter de oplysninger en forsikrings- og genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler, der er meddelt tilladelse her i landet, skal give Finanstilsynet, hvis de ønsker at udøve virksomhed gennem en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen gennemfører artikel 6 i IDD. Muligheden for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed gælder dog ifølge artikel 6 i IDD ikke kun udnyttelsen af rettighederne gennem oprettelsen af en filial, men også via en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område.

Det foreslås i § 20, stk. 1, nr. 6, efter »filialen« at indsætte »eller den permanente tilstedeværelse«.

Dermed sikres det, at bestemmelsen bringes i overensstemmelse med retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed i artikel 6 i IDD.

Betegnelsen ”*permanent tilstedeværelse*” er ikke nærmere defineret i IDD. Dermed er en forsikringsdistributør, som er meddelt tilladelse i Danmark, og som ønsker at udøve etableringsfriheden i et andet land indenfor Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, sikret retten til fri udveksling af tjenesteydelser gennem både en filial eller gennem den permanente tilstedeværelse.

Ændringen sikrer en tekstnær implementering af IDD i dansk ret.

UDKAST

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 25, stk. 2, i lov om forsikringsformidling)

Det fremgår af § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet med undtagelse af § 18 påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør af loven. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Efter § 25, stk. 2, meddeler Finanstilsynet til de kompetente myndigheder i en formidlerens hjemland, såfremt Finanstilsynet konstaterer eller har grund til at antage, at en filial eller en permanent tilstedeværelse i Danmark af en udenlandsk forsikringsformidler eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er hjemmehørende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, med undtagelse af §§ 12-14, ikke overholder reglerne i lov om forsikringsformidling. Det samme gælder, for så vidt angår regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Ved en fejl er der ikke indsat en henvisning til forordningerne på PRIIP'er og PEPP-produkter i § 25, stk. 2.

Det foreslås i § 25, stk. 2, at indsætte henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt).

Det foreslåede medfører, at hvis Finanstilsynet konstaterer eller har grund til at antage, at en filial eller en permanent tilstedeværelse i Danmark af en udenlandsk forsikringsformidler eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er hjemmehørende i et andet land inden

UDKAST

for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ikke overholder Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt), skal Finanstilsynet meddele dette til de kompetente myndigheder i formidlerens hjemland.

Til nr. 5 (§ 26, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 26, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, at virksomheder omfattet af denne lov og leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Det følger af § 26, stk. 1, 2. pkt., at det samme gælder udenlandske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessori-ske forsikringsformidlere, som har hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udøver virksomhed her i landet gennem etablering af en filial eller gennem en agent.

Bestemmelsen i § 26 i lov om forsikringsformidling implementerer artikel 31, stk. 6, i IDD, som fastsætter, at de kompetente myndigheder skal tillægges alle de undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for at varetage deres funktioner.

Det foreslås i § 26, stk. 1, 2. pkt., efter »filial« at indsætte », en permanent tilstedeværelse«.

Ændringen medfører, at udenlandske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessori-ske forsikringsformidlere, som har hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udøver virksomhed her i landet gennem etablering af en permanent tilstedeværelse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

Det foreslåede sikrer, at Finanstilsynet har samme tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser overfor virksomheder, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed via en permanent tilstedeværelse i Danmark som overfor de virksomheder, der udnytter rettighederne gennem oprettelsen af en filial her i landet.

UDKAST

Ændringen sker som en konsekvens af ændringen i § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og 3, jf. dette lovforslags § 3, nr. 2. Der henvises til bemærkningerne til dette lovforslags § 3, nr. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 29, stk. 1, i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 3, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at virksomheder skal have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve forsikringsdistribution og genforsikringsdistribution som forsikringsformidler og genforsikringsformidler.

Virksomheder der har fået tilladelse efter § 3, i lov om forsikringsformidling, bliver opført i Finanstilsynets virksomhedsregister, der er offentligt tilgængeligt.

Det følger videre af § 29, stk. 1, nr. 1-8, i lov om forsikringsformidling, hvornår Finanstilsynet kan inddrage en forsikringsformidlers eller en genforsikringsformidlers tilladelse efter § 3, hvilket bl.a. er: når virksomheden anmoder herom; virksomheden ikke gør brug af tilladelsen, senest 12 måneder efter Finanstilsynet har meddelt denne; virksomheden ikke har udøvet virksomhed som forsikrings- eller genforsikringsformidler i en periode på over 6 måneder; mv. Når Finanstilsynet har inddraget tilladelsen efter stk. 1, sletter Finanstilsynet virksomheden fra registeret. Det følger af § 29, stk. 3, i lov om forsikringsformidling.

Det foreslås, at indsætte et nyt *nr. 6 i § 29, stk. 1*, hvorefter Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler, når virksomheden er registreret som ophørt i Det Centrale Virksomhedsregister.

Forslaget vil medføre, at Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler efter § 3, hvis en virksomhed er registreret som ophørt i CVR-registeret. Dermed kan Finanstilsynet også slette virksomheden fra Finanstilsynets virksomhedsregister, jf. § 29, stk. 3, i lov om forsikringsformidling.

Det foreslåede vil lette Finanstilsynets sagsbehandling, idet virksomheder, der er registreret som ophørt i CVR-registret, ikke længere har en e-boks,

UDKAST

som et evt. høringsbrev kan sendes til. Med den foreslåede ændring skal Finanstilsynet ikke fremover foretage en partshøring af virksomheden, inden Finanstilsynet inddrager virksomhedens tilladelse som forsikrings eller genforsikringsformidler efter § 3 og sletter virksomheden fra Finanstilsynets virksomhedsregister.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 30, nr. 5, i lov om forsikringsformidling)

§ 30 i lov om forsikringsformidling beskriver, hvornår Finanstilsynet kan slette registreringen af en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret i Finanstilsynets register, jf. § 5.

Det foreslås i § 30, nr. 5, at »eller« udgår.

Det foreslåede er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 2, nr. 7, der indsætter et nyt nr. 6 i § 30.

Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med det foreslåede.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 30 i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 4, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at en virksomhed skal registreres, før den må udøve accessorisk forsikringsformidling. Virksomheden skal opfylde kravene i § 4, stk. 2, i lov om forsikringsformidling.

Virksomheder, der er registreret efter § 4 i lov om forsikringsformidling, bliver opført i Finanstilsynets virksomhedsregister, der er offentligt tilgængeligt.

Finanstilsynet kan i medfør af § 30, nr. 1-6, i lov om forsikringsformidling slette registreringen af en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret i Finanstilsynets register, jf. § 5, bl.a. når: virksomheden anmoder herom; virksomheden ikke udøver accessorisk forsikringsformidling, senest 12 måneder efter Finanstilsynet har foretaget registreringen; virksomheden ikke har udøvet virksomhed som accessorisk forsikringsformidler i en periode på over 6 måneder; mv.

UDKAST

Det foreslås, at indsætte et nyt *nr. 6* i § 30, så Finanstilsynet kan slette en virksomhed, der er registreret som ophørt i Det Centrale Virksomhedsregister.

Forslaget medfører, at Finanstilsynet kan slette en registrering som accessorisk forsikringsformidler i Finanstilsynets virksomhedsregister, hvis en virksomhed er registreret som ophørt i CVR-registeret.

Det foreslåede vil lette Finanstilsynets sagsbehandling, idet virksomheder, der er registreret som ophørt i CVR-registeret, ikke længere har en e-boks, som et evt. høringsbrev kan sendes til. Med den foreslåede ændring skal Finanstilsynet ikke fremover foretage en partshøring af virksomheden, inden Finanstilsynet kan slette virksomheden fra Finanstilsynets virksomhedsregister.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling)

§ 33, stk. 1-3, i lov om forsikringsformidling indeholder regler om, hvornår virksomheder omfattet af loven skal offentliggøre tilsynsreaktioner, givet til virksomheden efter beslutning fra Finanstilsynets bestyrelse, efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse samt offentliggøre en afsagt dom eller vedtaget bøde. Det følger af § 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, at offentliggørelse efter stk. 1-3 ikke kan ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Bestemmelsen sikrer dermed, at der foretages en proportionalitetsafvejning af hensynet til virksomheden eller personen over for hensynet om at offentliggøre sådanne oplysninger.

Bestemmelsen i § 33 i lov om forsikringsformidling implementerer artikel 32 i IDD. Det fremgår dog desuden af artikel 32, stk. 1, at hvis den kompetente myndighed anser offentliggørelsen af de juridiske personers identitet eller de fysiske personers identitet eller personoplysninger for at være ude af proportioner efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning, kan den kompetente myndighed dog beslutte at udsætte offentliggørelsen af sanktionerne, ikke at offentliggøre dem eller at offentliggøre dem i anonymiseret form.

UDKAST

Bestemmelsen i § 33, i lov om forsikringsformidling, flugter med den gældende bestemmelse i § 354 a i lov om finansiel virksomhed. Ud over de i § 33, stk. 4, i lov om forsikringsformidling oplyste grunde til at undlade offentliggørelse, kan offentliggørelse efter § 354 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed endvidere undlades, hvis offentliggørelse vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare. Dette hensyn gælder således for finansielle virksomheder, herunder forsikringsselskaber, men ikke forsikringsformidlere.

Det foreslås i § 33, *stk. 4, 1. pkt.*, i lov om forsikringsformidling efter »virksomheden,« at indsætte »hvis det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare,«.

Dermed sikres overensstemmelse med den tilsvarende regel i lov om finansiel virksomhed samt en tekstnær implementering af IDD, idet ordlyden af den gældende § 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling sammenholdt med artikel 32, stk. 1, i IDD, efterlader en manglende implementering af muligheden for Finanstilsynet til at undlade at offentliggøre en tilsynsreaktion, hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet.

Den foreslåede ændring er identisk med ordlyden i § 354 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed. For at sikre, at der ikke opstår fortolkningstvivl på tværs af den finansielle regulering, foreslås det at formuleringen følger formuleringen i lov om finansiel virksomhed frem for formuleringen i IDD. Hensynene og afvejningerne, der skal lægges til grund for at vurdere, om en offentliggørelse vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare eller udgøre en trussel mod de finansielle markeders stabilitet, vil være de samme.

Ændringen medfører, at Finanstilsynet fremover får beføjelse til at undlade offentliggørelsen af en tilsynsreaktion, hvis offentliggørelsen vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

Det beror på et konkret skøn i hver enkelt tilfælde, om en offentliggørelse af en reaktion eller beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning kan bringe de finansielle markeders stabilitet i fare. En afgørelse, som kan bringe de finansielle markeders stabilitet i fare, antages også at medføre uforholdsmæssig stor skade for den pågældende virksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 37 i lov om forsikringsformidling)

Det fremgår af § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet med undtagelse af § 18 påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør af loven. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Det fremgår af § 37 i lov om forsikringsformidling, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven, eller regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution eller i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf, kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Ved en fejl er der ikke indsat en henvisning til afgørelser truffet i medfør af forordningerne om PRIIP'er og PEPP-produkter i § 37.

Det foreslås i § 37 efter »heraf,« at indsætte »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt),«.

Det foreslåede medfører, at modtageren af en afgørelse, der er truffet i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) kan indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden skal yde dækning til forsikringstagere og de sikrede i henhold til lovens § 5 for forsikringer i forsikringsselskaber omfattet af lovens § 3, stk. 1 og 2, når erstatningskrav udspringer af en forsikringsaftale med et skadesforsikringsselskab, som bliver erklæret konkurs, eller et livs- eller skadesforsikringsselskab får tilbagekaldt sin tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. § 1, stk. 2, blev ændret ved lov nr. 480 af 12. maj 2023, der træder i kraft den 23. december 2023.

Det følger af § 1, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden for motoransvarsforsikringer skal yde dækning til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, fra det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet bliver taget under konkursbehandling, eller forsikringsselskabet træder i likvidation. § 1, stk. 3, blev indsat ved lov nr. 480 af 12. maj 2023, der træder i kraft den 23. december 2023.

Det foreslås i § 1, stk. 2, at indsætte »jf. dog stk. 3,« efter » i henhold til § 5,«.

Henvisningen i § 1, stk. 2, til § 1, stk. 3, vil medføre, at lovens § 1, stk. 2, som regulerer Fondens formål, ikke fremadrettet vil omfatte dækning af motoransvarsforsikringer, som derimod reguleres af lovens § 1, stk. 3.

Til nr. 2 (§ 2, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 2, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker den virksomhed, som de forsikringsselskaber, der er nævnt i lovens § 3, stk. 1 og 2, har i Danmark, for risici i Danmark.

UDKAST

Efter gældende ret dækker Fonden dermed skadelidte i Danmark sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer tegnet i både danske og udenlandske forsikringsselskaber.

Det foreslås, at der i lovens § 2, *stk. 1*, indsættes », jf. dog *stk. 2*« efter »for risici i Danmark«.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 3, der indsetter et nyt § 2, *stk. 2*, i loven.

For motoransvarsforsikringer foreslås det i lovforslagets § 3, nr. 3, at Fonden skal dække skadelidte bosat i Danmark for skader forvoldt af et køretøj med en motoransvarsforsikring tegnet i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede henvisning i § 2, *stk. 1*, til *stk. 2*, vil medføre, at Fondens dækningsområde for motoransvarsforsikringer ikke fremadrettet vil omfatte den virksomhed, som de forsikringsselskaber, der er nævnt i lovens § 3, *stk. 1*, har i Danmark, for risici i Danmark.

Fondens dækningsområde for motoransvarsforsikringer vil fremadrettet dække skadelidte bosat i Danmark i forbindelse med tingsskade eller personskaade forvoldt af et køretøj, der er dækket af en motoransvarsforsikring tegnet i et forsikringsselskab med tilladelse i Danmark eller med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det følger i forlængelse heraf af lovforslagets § 3, nr. 22, at Fonden kan kræve fuld refusion for en udbetalt erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, hvis skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolicyen, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Fonden kræver refusion fra det organ, der på området for motoransvarsforsikringer er oprettet eller godkendt til samme formål som Fonden i hjemlandet for skadesforsikringsselskabet.

UDKAST

Fonden vil derfor fremadrettet, når Fonden har modtaget refusion, ikke have udgifter til dækning af en skadelidt i Danmark sikret mod person- eller tingskade ifølge motoransvarsforsikringer tegnet i et udenlandske forsikrings-selskab.

Den foreslåede henvisning til stk. 2, sammenholdt med lovforslagets § 3, nr. 22, som indfører nye bestemmelser om refusionsbetaling mellem Fonden og andre organer, der svarer til Fonden, vil indebære, at det er et forsikrings-selskabs hjemsted, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede i tilfælde af et forsikrings-selskabs konkurs eller likvidation. Dermed vil dækning af motoransvarsforsik-ringer følge hjemlandsprincippet, som forudsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af di- rektiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (motorkøretøjsforsikringsdirektivet).

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 3 og 22. Der henvises også til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.1 for en gennemgang af forskellene mellem hjemlands- og værtslandsprincippet.

Til nr. 3 (§ 2, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 2, stk. 1, i lov om en garantifond for skades- forsikringsselskaber, at Fonden dækker den virksomhed, som de forsik- ringsselskaber, der er nævnt i lovens § 3, stk. 1 og 2, har i Danmark, for risici i Danmark.

Bestemmelsen fastsætter, at Fondens dækning i henhold til loven sker på baggrund af det såkaldte værtslandsprincip. Værtslandsprincippet betyder, at det er risikoens beliggenhed, som er afgørende for, hvilken forsikrings- garantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede. Ved værts- landsprincippet er det således ikke afgørende for dækning, om forsikrings- tagerne er kunder i et dansk eller udenlandsk forsikringsselskab. Forsik- ringstagere bosat i Danmark vil for risici i Danmark være dækket, mens udenlandske forsikringstagere, bosiddende i udlandet, der er forsikrede i et dansk forsikringsselskab, ikke vil være dækket.

Det foreslås i § 2 at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter Fonden dækker skade- lidte bosat i Danmark for skader forvoldt af et køretøj med en motoransvars- forsikring tegnet i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilla-

UDKAST

delse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen gennemfører sammen med § 1, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber artikel 10 a, stk. 1, og artikel 25 a, stk. 1, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslåede stk. 2 vil medføre, at Fonden skal dække skadelidte, bosat i Danmark, for skader forvoldt af et køretøj med en motoransvarsforsikring tegnet i et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, med tilladelse i Danmark, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen udgør dermed en undtagelse til udgangspunktet i lovens § 2, stk. 1, om at Fondens dækning sker på baggrund af det såkaldte værtslandsprincip.

Udtrykket »bosat« stammer fra motorkøretøjsforsikringsdirektivet, og skal forstås i overensstemmelse med det sædvanlige EU-retlige bopælsbegreb, dvs. som det sted, hvor skadelidte har sin sædvanlige bopæl, og hvor han eller hun har oprettet det varige midtpunkt for sine interesser.

»Køretøj« skal forstås i overensstemmelse med færdselslovens definition af »Motordrevet køretøj«, da motorkøretøjsforsikringsdirektivets definition af køretøj svarer til færdselslovens definition af motordrevet køretøj.

Med lovforslagets § 3, nr. 22, foreslås § 9 a, stk. 1. Bestemmelsen indebærer, at Fonden kan kræve fuld refusion for en udbetalt erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, hvis skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolicyen, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Med lovforslagets § 3, nr. 22, foreslås endvidere § 9 a, stk. 2. Bestemmelsen indebærer, at Fonden skal refundere en udbetalt erstatning fra et til Fonden tilsvarende organ i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis

UDKAST

det pågældende erstatningsorgan har udbetalt erstatning under en motoransvarsforsikring tegnet i et dansk forsikringsselskab, der er gået konkurs eller er under likvidation.

Forslaget vil i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 22, medføre, at Fondens dækning af motoransvarsforsikringer, som forudsat i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, vil ske efter hjemlandsprincippet fremfor værtslandsprincippet. Hjemlandsprincippet indebærer, at det er et forsikringsselskabs hjemsted, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation.

Forslaget vil medføre, at Fonden, for så vidt angår dækning af motoransvarsforsikringer, vil dække risici både i Danmark og udlandet, hvis et forsikringsselskab med hjemsted i Danmark, der både har risici i Danmark og udlandet, går enten konkurs eller træder i likvidation.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 2 og 22.

Til nr. 4 (§ 3, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 3, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende skadesforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal være medlem af og yde bidrag til Fonden.

Det foreslås i § 3, stk. 1, nr. 2, at indsætte en henvisning til § 4 a, stk. 2.

Det foreslåede indebærer, at en filial beliggende i Danmark af et direkte tegnende skadesforsikringsselskab med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ikke skal betale bidrag til Fonden for så vidt angår de motoransvarsforsikringer, som filialen tegner i Danmark.

Den foreslåede ændring hænger sammen med lovforslagets § 3, nr. 9, hvorefter der indsættes en ny bestemmelse i § 4 a.

Efter forslaget til et nyt § 4 a, stk. 2, skal skadesforsikringsselskaber nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, ikke være medlem af og yde bidrag til fonden, hvis

UDKAST

de alene tegner motoransvarsforsikringer i Danmark, og hvis skadesforsikringsselskaber nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, tegner både motoransvarsforsikringer og andre typer forsikringer i Danmark, så skal selskaberne være medlem af fonden og betale bidrag til fonden for de typer af forsikring, der ikke er motoransvarsforsikringer.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 9.

Til nr. 5 (§ 3, stk. 1, nr. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 1, nr. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at direkte tegnende skadesforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at drive forsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, skal være medlem af og yde bidrag til Fonden.

Det foreslås i § 3, stk. 1, nr. 3, at indsætte en henvisning til § 4 a, stk. 2.

Det foreslåede vil medføre, at et direkte tegnende skadesforsikringsselskab med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at drive forsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, ikke skal betale bidrag til Fonden for så vidt angår de motoransvarsforsikringer, som selskabet tegner i Danmark.

Lovforslagets § 3, nr. 4, hænger sammen med lovforslagets § 3, nr. 10, hvorefter der indsættes en ny bestemmelse i § 4 a.

Efter forslaget til et nyt § 4 a, stk. 2, skal de i den gældende § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte skadesforsikringsselskaber ikke skal være medlem af og yde bidrag til fonden, hvis de alene tegner motoransvarsforsikringer i Danmark, og hvis de i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte skadesforsikringsselskaber tegner både motoransvarsforsikringer og andre typer forsikringer i Danmark, så skal selskaberne være medlem af fonden og betale bidrag til fonden for de typer af forsikringer, der ikke er motoransvarsforsikringer.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 10.

UDKAST

Til nr. 6 (§ 3, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fondens formue skal udgøre mindst 500 mio. kr., hvoraf mindst 200 mio. kr. skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer.

Det foreslås at nyaffatte *stk. 3, nr. 1-3*, hvorefter Fondens formue skal udgøre mindst 600 mio. kr., hvoraf mindst 300 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, der tegner visse forsikringer, som ikke er omfattet af nr. 2 og 3, i Danmark for risici i Danmark, mindst 200 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark for risici i Danmark, og mindst 100 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra motoransvarsforsikringer tegnet i forsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, for risici i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 10 a, stk. 2 og artikel 25 a, stk. 2, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Den foreslåede *stk. 3* vil medføre, at Fonden til dækning af sikrede under arbejdsulykkesforsikringer skal opbygge en fond på mindst 200 mio. kr. Derudover skal Fonden til dækning af skadelidte under motoransvarsforsikringer opbygge en fond på mindst 100 mio. kr. Fonden skal opbygge en fond på mindst 300 mio. kr. til dækning af forpligtelser under de øvrige af Fonden omfattede forbrugerforsikringer og forsikringer, der kan sidestilles hermed. Fonden skal dermed samlet set opbygge en formue på mindst 600 mio. kr.

Fonden skal sikre særskilt administration af de tre fondsformuer. Finanstilsynet beregner bidragene til de tre fondsformuer særskilt på baggrund af Fondens samlede forventede forpligtelser overfor forsikringstagerne og de skadelidte efter skadesforsikringsselskabers konkurs eller likvidation for henholdsvis sikrede under arbejdsulykkesforsikringer, skadelidte under motoransvarsforsikringer og øvrige forbrugerforsikringer og forsikringer, der kan sidestilles hermed.

Som en konsekvens heraf iværksætter og standser Finanstilsynet bidragsopkrævning særskilt for de tre fondsformuer.

UDKAST

Til nr. 7 (§ 3, stk. 5, 2. pkt., og § 3, stk. 6, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 5, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at forsikringsselskabernes bidrag udgøres af summen af et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. police inden for forbrugerforsikringer og et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice, jf. stk. 10.

Det følger af den gældende § 3, stk. 6, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Finanstilsynet en gang om året meddeler størrelsen af det beløb pr. police for visse forbrugerforsikringer og det beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice, som forsikringsselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden.

Det foreslås i § 3, stk. 5, 2. pkt., og i § 3, stk. 6, 1. pkt., at ændre »forbrugerforsikringer« til: »visse forbrugerforsikringer«.

Forslaget er en konsekvens af, at en motoransvarsforsikring kan tegnes som en forbrugerforsikring. Det er derfor nødvendigt at tydeliggøre, at de gældende § 3, stk. 5, 2. pkt., og § 3, stk. 6, 1. pkt., kun gælder visse forbrugerforsikringer og ikke motoransvarsforsikringer, selv når de er tegnet af forbrugere.

Ved gennemførelsen af motorkøretøjsforsikringsdirektivet vil bidrag fra motoransvarsforsikringer blive opkrævet særskilt til opbygning af en særskilt fond på baggrund af hjemlandsprincippet, hvorfor denne del ikke længere vil indgå i forbrugerforsikringspuljen.

Forslaget er en konsekvens af forslagets § 11, nr. 11, hvorefter bidrag til Fonden for motoransvarsforsikringer fremadrettet opkræves på baggrund af hjemlandsprincippet. For øvrige forbrugerforsikringer og arbejdsulykkesforsikringer opkræver Fonden fortsat bidrag på baggrund af det værtslandsprincippet. Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger for en gennemgang af forskellene mellem hjemlands- og værtslandsprincippet.

Ændringen er en konsekvens af, at motoransvarsforsikringer ikke længere er omfattet af de øvrige forbrugerforsikringer, som er dækket af Fonden.

UDKAST

Til nr. 8 (§ 4, stk. 1 og 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 4, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at indtil Fondens formue udgør 500 mio. kr., kan en forsikringstager ikke opsig en forsikringsaftale på grund af en forhøjelse af præmien, som alene anvendes til betaling af bidrag til Fonden.

Det følger af den gældende § 4, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at hvis erhvervsministeren udnytter hjemmelen til at stille krav om en større formue i Fonden end 500 mio. kr., så finder bestemmelsens stk. 1 tilsvarende anvendelse.

Det foreslås i § 4, stk. 1 og 2, at ændre »500 mio. kr.« til: »600 mio. kr.«.

Ændringen af beløbsstørrelsen er en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 3, nr. 6, hvorefter der indsættes et nyt § 3, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Den foreslåede ændring af § 4, stk. 1, vil medføre, at en forsikringstager indtil Fondens formue udgør 600 mio. kr., ikke kan opsig en forsikringsaftale på grund af en forhøjelse af præmien, som alene anvendes til betaling af bidrag til Fonden.

Den foreslåede ændring af § 4, stk. 2, vil medføre, at hvis erhvervsministeren udnytter hjemmelen i lovens § 3, stk. 11, til at stille krav om en større formue i Fonden end 600 mio. kr., så finder lovens § 4, stk. 1, der bestemmer, at en forsikringstager indtil Fondens formue udgør 600 mio. kr., ikke kan opsig en forsikringsaftale på grund af en forhøjelse af præmien, som alene anvendes til betaling af bidrag til Fonden, tilsvarende anvendelse med det højere krav til formuen i Fonden.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 6.

Til nr. 9 (§ 4 a i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af kapitel 2 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at forsikringsselskaberne har pligt til, ud over et engangsbidrag, løbende at yde bidrag til Fonden. I gældende ret udgøres forsikringsselskabernes bidrag af summen af bidrag pr. police inden for forbrugerforsikringer og et bidrag pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 4 a.

Det foreslås i § 4 a, stk. 1, at direkte tegnende skadesforsikringselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, skal betale bidrag pr. motoransvarsforsikring tegnet i for forsikringstagere i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen gennemfører artikel 10 a, stk. 2, sidste pkt. og artikel 25 a, stk. 2, sidste pkt., i Motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslåede vil medføre en pligt for danske skadesforsikringselskaber til at yde bidrag pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske selskaber for forsikringstagere i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at motoransvarsforsikringer som følge af motorforsikringsdirektivet skal dækkes af Fonden efter hjemlandsprincippet. Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.14 for en gennemgang af forskellene mellem hjemlands- og værtslandsprincippet.

Det foreslås i § 4 a, stk. 2, at de i lovens § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte skadesforsikringselskaber ikke skal være medlem af og yde bidrag til fonden, hvis de alene tegner motoransvarsforsikringer i Danmark.

Et skadesforsikringselskab fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der driver virksomhed i Danmark enten via filial eller via grænseoverskridende virksomhed, driver virksomhed i Danmark, og tegner andre forsikringer end motoransvarsforsikringer, skal fortsat være medlem af og yde bidrag til Fonden for den forsikringsvirksomhed, der ikke er motoransvarsforsikringer, jf. § 3, stk. 1.

Det betyder, at hvis de i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte skadesforsikringselskaber tegner både motoransvarsforsikringer og andre typer forsikringer i Danmark, så skal selskaberne være medlem af fonden og betale bidrag til fonden for de typer af forsikringer, der ikke er motoransvarsforsikringer.

UDKAST

Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 3, nr. 4 og 5.

Det foreslås i § 4, stk. 3, 1. pkt., at Finanstilsynet en gang om året skal meddele størrelsen af det beløb pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske skadesforsikringsselskaber for forsikringstagere i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som danske skadesforsikringsselskaber skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden.

Bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet en gang om året skal meddele størrelsen af det beløb, der skal betales til Fonden pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske skadesforsikringsselskaber for forsikringstagere i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som danske skadesforsikringsselskaber skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden.

Det foreslås i § 4 a, stk. 3, 2. pkt., at Finanstilsynet ved fastsættelse af beløbet skal tage højde for, at skadesforsikringsselskaber, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, der tegner motoransvarsforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Fondens administration af motoransvarsforsikringer.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet ved fastsættelse af størrelsen af det beløb nævnt i bestemmelsens 1. pkt., skal tage højde for de udgifter Fonden har til administration af motoransvarsforsikringer. Finanstilsynet skal derfor i videst muligt omfang tage højde for forskellen mellem motoransvarsforsikringspolicer og andre policer, der skal betale til Garantifonden, ved sin stillingtagen til beregning og opkrævning af de løbende bidrag til motoransvarsforsikringer. Finanstilsynet vil ved fastsættelsen af bidrag fra motoransvarsforsikringspolicer tage hensyn til, at bidragene fra motoransvarsforsikringerne ikke skal dække de øvrige dækkede forsikringer, når kravet til Garantifondens formue skal hæves til 600 mio. kr.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 3, nr. 6, hvor det foreslås at hæve kravet til Garantifondens formue fra 500 mio. kr. til 600 mio. kr., og hvor mindst 100 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra motoransvarsforsikringer tegnet i forsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, for risici i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

UDKAST

Det foreslås i § 4 a, stk. 3, 3. pkt., at Finanstilsynet skal offentliggøre meddelelsen senest 6 måneder før, at forsikringsselskaberne skal indbetale bidrag til Fonden.

Det foreslåede vil medføre, at reglerne for Finanstilsynets meddelelse for så vidt angår motoransvarsforsikringer er de samme som for tidspunktet for Finanstilsynets meddelelse af bidragssatserne pr. police for visse forbrugerforsikringer og pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikring.

Det foreslåede § 4 a, stk. 3, er en konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 7, hvorefter motoransvarsforsikringer ikke længere vil være omfattet af lovens § 3, stk. 6, som omhandler Finanstilsynets meddelelse om størrelsen af det beløb pr. police, som forsikringsselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden.

Til nr. 10 (§ 5, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker erstatningskrav til tredjemænd, der er sikret mod tingsskade eller personskade ifølge motoransvarsforsikringer.

Det foreslås at ophæve § 5, stk. 1, nr. 2.

Forslaget er en konsekvens af dette lovforslags § 3, nr. 15, hvorefter der indsættes en ny § 5 d, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, der regulerer Fondens dækningsområde for motoransvarsforsikringer, og som bestemmer, at Fonden skal dække erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring, og at den skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos Fonden.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 15, og til afsnit 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 3, i lov om en garantifond, at Fonden dækker erstatningskrav, der er opstået senest 4 uger efter, at enten kurator

UDKAST

eller Fonden har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne eller Finanstilsynet har offentliggjort en meddelelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden.

Det foreslås i § 5, stk. 3, at indsætte »i henhold til stk. 1« efter »dækker erstatningskrav«.

Det foreslåede vil medføre, at Fonden ikke er underlagt forpligtelse til at dække erstatningskrav i henhold til stk. 3 for erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab.

Det foreslåede indebærer, at stk. 3 kun finder anvendelse for erstatningskrav til forsikringstagere med privatforsikringer (forbrugerforsikringer) og de sikrede tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer, forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer og sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer.

Bestemmelsen er en konsekvens af gennemførelsen af motorkøretøjsforsikringsdirektivet i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, da direktivet for erstatningskrav for motoransvar ikke giver mulighed for at indføre en tidsbegrænsning, som er gældende for andre erstatningskrav i stk. 3.

Til nr. 12 (§ 5, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker forsikringstagernes præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, dog med en selvrisko på 1.000 kr. pr. police.

Det foreslås i § 5, stk. 5, at indsætte », jf. dog stk. 6« efter »pr. police«.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 13, der indsætter et nyt stk. 6. Det nye stk. 6 fastsætter bestemmelse om Fondens

UDKAST

dækning af præmier til motoransvarsforsikringer, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse.

Det foreslåede vil dermed medføre, at stk. 5 ikke finder anvendelse for Fondens dækning af forsikringstagernes præmier til motoransvarsforsikringer, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 13.

Til nr. 13 (§ 5, stk. 6 og 7, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker forsikringstagernes præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police.

Det foreslås i *stk. 6*, at Fondens formue til dækning af visse forbrugerforsikringer dækker forsikringstagerne præmie for motoransvarsforsikringer, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, for risici i Danmark, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police, jf. dog *stk. 7*.

Den foreslåede *stk. 6* er ny.

Det foreslåede *stk. 6* vil medføre, at Fonden, i forhold til motoransvarsforsikringer, vil dække forsikringstagernes restpræmie for risici i Danmark med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police.

Med gennemførslen af motorforsikringsdirektivet indføres fælles regler på tværs af EU for erstatningskrav til skadelidte, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller er under likvidation.

De fælles regler i motorforsikringsdirektivet omfatter dermed ikke forsikringstageres ret til at modtage restpræmie fra erstatningsorganet i tilfælde af et skadesforsikringsselskabs konkurs.

UDKAST

Det foreslåede stk. 6 sikrer, at danske kunder, både i danske og udenlandske forsikringsselskaber, fortsat vil modtage restpræmie for motoransvarsforsikringer med en selvrisiko på 1.000 kr. efter gennemførslen af motorkøretøjsforsikringsdirektivet ved nærværende lovforslag.

Med bestemmelsen sikres det, at danske kunder med en motoransvarsforsikring i både danske og udenlandske forsikringsselskaber, er dækket på samme måde for så vidt angår restpræmie, som før gennemførslen af motorforsikringsdirektivet.

Fondens dækning af restpræmie til danske kunder med en motoransvarsforsikring i både danske og udenlandske forsikringsselskaber dækkes via den del af Fondens formue, der ikke består af bidrag fra arbejdsulykkesforsikringer og motoransvarsforsikringer tegnet i danske forsikringsselskaber for risici i Danmark og i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i *stk. 7*, at Fondens dækning af præmie i henhold til *stk. 6*, til danske motoransvarsforsikringstagere i udenlandske forsikringsselskaber, er begrænset til dækning i tilfælde af, at forsikringstagernes restpræmie ikke dækkes af erstatningsorganet i forsikringsselskabets hjemland.

Den foreslåede *stk. 7* er ny.

Det foreslåede *stk. 7* vil medføre, at danske kunder i udenlandske forsikringsselskaber alene kan få dækning for restpræmie fra Fonden i henhold til det foreslåede *stk. 6*, hvis et erstatningsorgan i kundens forsikringsselskabs hjemland ikke dækker restpræmie.

Med bestemmelsen sikres det, at kunder i forsikringsselskaber i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område for risici i Danmark, ikke kan få eventuel dækning af restpræmie fra både Fonden i Danmark samt en tilsvarende fond i forsikringsselskabets hjemland.

Til nr. 14 (§ 5, stk. 8, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker forsikringstagernes præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police.

UDKAST

Det følger af den gældende § 5, stk. 6, at forsikringstagere ikke kan gøre krav gældende mod et forsikringsselskabs konkursbo for selvriskoen på 1.000 kr., jf. stk. 5.

Det foreslås i § 5, stk. 6, der bliver til stk. 8, at ændre »jf. stk. 5« til: »jf. stk. 5 og 6«.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 13, der indsætter en ny § 5, stk. 6. Den nye § 5, stk. 6, fastsætter, at Fondens formue til dækning af visse forbrugerforsikringer, jf. § 3, stk. 3, nr. 1, dækker forsikringstagernes præmie for motoransvarsforsikringer, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, for risici i Danmark, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 6, der bliver til stk. 8, vil således medføre, at forsikringstagere med motoransvarsforsikringer, der har modtaget restpræmie i henhold til den foreslåede § 5, stk. 6, ligesom for andre forsikringstagere, ikke kan gøre krav gældende mod et forsikringsselskabs konkursbo for selvriskoen på 1.000 kr.

Til nr. 15 (§ 5 d i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 5, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker erstatningskrav til tredjemænd, der er sikret mod tingsskade eller personskade ifølge motoransvarsforsikringer.

Det foreslås at indsætte en ny § 5 d, hvorefter Fonden dækker erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab. Den skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos Fonden.

Den foreslåede § 5 d gennemfører artikel 10 a, stk. 1 og 4, og artikel 25 a, stk. 1 og 4, i Motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Den foreslåede § 5 d erstatter for så vidt angår Fondens dækning af erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab, den med lovforslagets § 3, nr. 10 ophævede § 5, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse i § 5 d, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, vil medføre, at Fonden, for så vidt angår motoransvarsforsikringer, forpligtes til at dække erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et forsikringsselskab, der er taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en effektiv beskyttelse af skadelidte bosat i Danmark som følge af trafikulykker, uanset om ulykken indtræffer i en anden medlemsstat. Dette sikres ved, at skadelidte bosat i Danmark altid har ret til at kræve erstatning fra Fonden, hvis det forsikringsselskab, der har udstedt forsikringspolice for det ansvarlige køretøj, er taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation.

For skadelidtes erstatning fra Fonden er det ikke en betingelse, at det forsikringsselskab, der har udstedt forsikringspolice for det ansvarlige køretøj, der taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation, er beliggende i Danmark. Skadelidte, der er bosat i Danmark, har derfor altid ret til at rette krav til Fonden for erstatning.

Hvis forsikringsselskabet, der har udstedt forsikringspolice for det ansvarlige køretøj, der taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation, har hjemland i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har Fonden ifølge lovforslagets § 3, nr. 22, ret til at kræve erstatningen godtgjort af det organ, der er oprettet eller godkendt til samme formål i forhold til dækning af motoransvarsforsikringers som Fonden.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 22.

Til nr. 16 (§ 6 b i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 6 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at erstatningskrav i henhold til lovens § 5, der ønskes dækket af Fonden, og som ikke er anmeldt til det forsikringsselskab, der er erklæret konkurs, skal anmeldes til Fonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse.

Det foreslås at indsætte en ny § 6 b.

UDKAST

Det foreslås i § 6 b, stk. 1, at erstatningskrav i henhold til § 5 d skal anmeldes til Fonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse eller skadesforsikringsselskabets indtræden i likvidation.

Den foreslåede § 6 b, stk. 1, medfører, at det generelle krav om anmeldelse af erstatningskrav til Fonden i henhold til lovens § 5, hvorefter erstatningskrav, der ønskes dækket af Fonden, skal anmeldes til Fonden senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse, ligeledes skal gøre sig gældende i forhold til erstatningskrav i henhold til den nye § 5 d.

Den foreslåede § 6 b, stk. 1, medfører endvidere, at et erstatningskrav, der er anmeldt efter 6 måneder fra konkursdekrets afsigelse eller selskabets indtræden i likvidation ikke dækkes af Fonden.

§ 5, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, om Fondens dækning af tredjemænd sikret mod tingsskade eller personskade ifølge motoransvarsforsikringer foreslås ophævet med lovforslagets § 3, nr. 10. Dermed vil Fonden fremadrettet ikke dække disse erstatningskrav i henhold til § 5.

Dækning af skader dækket af motoransvarsforsikringer vil i stedet blive dækket i henhold til § 5 d, jf. lovforslagets § 3, nr. 15. § 5 d, der medfører, at Fonden i forhold til motoransvarsforsikringer skal dække erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab.

Det foreslås i § 6 b, stk. 2, at, Fonden ikke under henvisning til de frister, der er nævnt i stk. 1, kan afslå at foretage udbetalinger til en berettiget, jf. § 5 d, som ikke har været i stand til i tide at påberåbe sig sin ret til at få erstatningsbeløb udbetalt.

Bestemmelsen medfører, at Fonden skal udbetale erstatning til en dækningsberettiget, på trods af at vedkommende ikke har opfyldt kravet om at anmelde sit krav senest 6 måneder fra konkursdekrets afsigelse eller selskabets indtræden i likvidation, hvis den dækningsberettigede ikke har været i stand til i tide at påberåbe sig sin ret til at få erstatningsbeløb udbetalt.

Bestemmelsen finder kun anvendelse, hvis den dækningsberettigede ufor-skyldt ikke har kunnet påberåbe sig sin ret. Dette kan for eksempel være

tilfældet, hvis vedkommende på grund af alvorlig personskade ikke har været i stand til at agere inden for tidsfristen.

Til nr. 17 (§ 7, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 7, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at udbetalinger fra Fonden skal finde sted snarest muligt og senest 3 måneder efter anmeldelse af kravet, jf. dog stk. 2. Har Fonden ikke været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne til bedømmelse af kravet og fastsættelse af udbetalingens størrelse, skal Fonden inden for den i 1. pkt. nævnte frist meddele den sikrede, hvilke oplysninger Fonden skal indhente.

Det foreslås i § 7, stk. 1, at indsætte »og § 7 a« efter »jf. dog stk. 2«.

Det foreslåede indebærer, at den generelle regel i § 7, stk. 1, for Fondens udbetalinger af erstatninger, ikke finder anvendelse for Fondens udbetalinger af erstatninger til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring. For disse tilfælde vil den i lovforslagets § 3, nr. 18, foreslåede nye § 7 a i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, finde anvendelse.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 18, hvorefter der foreslås indsat en ny § 7 a, der fastsætter regler for Fondens udbetalinger af erstatninger til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 18.

Til nr. 18 (§ 7 a, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

De generelle regler for udbetalinger fra Fonden følger af § 7, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, hvorefter udbetalinger fra Fonden skal finde sted snarest muligt og senest 3 måneder efter anmeldelse af kravet.

Det foreslås at indsætte en ny § 7 a.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, at Fonden efter anmeldelse af et krav i henhold til § 5 d skal give skadelidte et begrundet erstatningstilbud med helt eller

UDKAST

delvist opgjort erstatning eller et begrundet svar med angivelse af, om erstatningspligten afvises eller ikke er fuldt opgjort. Erstatningstilbuddet skal gives senest 3 måneder efter anmeldelse af et kravet.

Det foreslåede stk. 1, gennemfører artikel 10 a, stk. 7, og artikel 25 a, stk. 7, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslåede stk. 1, vil regulere forholdet vedrørende svar fra Fonden efter anmeldelse af krav om erstatning til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring.

Fonden skal med det foreslåede stk. 1, give skadelidte et begrundet svar på de forhold, der er anført i kravet, hvis Fonden ikke er forpligtet til at yde erstatning, eller hvis erstatningspligten afvises eller ikke er klart fastslået, eller skaden ikke er fuldt opgjort.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en effektiv beskyttelse af skadelidte bosat i Danmark som følge af trafikulykker. Dette sikres ved, at skadelidte bosat i Danmark, udover at have ret til at kræve erstatning fra Fonden, hvis det forsikringselskab, der har udstedt forsikringspolice for det ansvarlige køretøj, er taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation, også har krav på at modtage svar fra Fonden vedrørende det anmeldte erstatningskrav indenfor en rimelig frist.

Det foreslåede § 7 a, stk. 2, fastslår, at Fonden skal udbetale erstatning, jf. stk. 1, til skadelidte uden unødigt ophold og senest 3 måneder efter skadelidtes accept af erstatningstilbuddet, jf. stk. 1. Er skaden ikke fuldt opgjort, finder kravene vedrørende udbetaling anvendelse på denne delvist opgjorte skade fra det tidspunkt, hvor erstatningstilbuddet accepteres.

Det foreslåede stk. 2, gennemfører artikel 10 a, stk. 8, og artikel 25 a, stk. 8, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2, 1. pkt., vil medføre, at hvis der skal udbetales erstatning fra Fonden, så skal Fonden udbetale erstatningen til skadelidte uden unødigt ophold og senest 3 måneder efter skadelidtes accept af erstatningstilbuddet. Den foreslåede bestemmelse i stk. 2, 2. pkt., vil medføre, at såfremt skaden ikke fuldt opgjort, finder kravene vedrørende udbetaling anvendelse på denne delvist opgjorte skade fra det tidspunkt, hvor erstatningstilbuddet accepteres.

UDKAST

Formålet med bestemmelsen er at sikre en effektiv beskyttelse af skadelidte bosat i Danmark som følge af trafikulykker. Dette sikres ved, at skadelidte udover at have ret til at kræve erstatning fra Fonden, hvis det forsikrings-selskab, der har udstedt forsikringspolice for det ansvarlige køretøj, er taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation, også modtager erstatning fra Fonden indenfor en rimelig tid, hvis skadelidtes krav er berettiget.

Det er formålet med bestemmelsen at sikre skadelidte en styrket retsstilling, når skadelidte har anmeldt et krav til Fonden, som giver anledning til en forlænget sagsbehandling. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvor der for dele af et krav viser sig at være bevismæssige vanskeligheder.

Til nr. 19 (§ 8, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Den gældende § 8 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indeholder regler om Finanstilsynets offentliggørelse efter afsigelse af konkursdekret. Det fremgår af den gældende § 8, stk. 1, at Finanstilsynet straks efter afsigelse af konkursdekret skal indrykke meddelelse om forsikrings-selskabets konkurs i dagspressen.

Det foreslås, at der i § 8 indsættes et nyt *stk. 2*, hvorefter Finanstilsynet på sin hjemmeside skal offentliggøre, hvis et skadesforsikringsselskab træder i likvidation

Det foreslåede *stk. 2* gennemfører, for så vidt angår offentliggørelse af indtræden i likvidation, artikel 10 a, stk. 3, 1. pkt., og artikel 25 a, stk. 3, 1. pkt., i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Den foreslåede *stk. 2* vil medføre, at Finanstilsynet forpligtes til på sin hjemmeside at offentliggøre, hvis et skadesforsikringsselskab træder i likvidation. Forpligtelsen vil indtræde uanset, om den indtrådte likvidation er baseret på insolvens, og uanset om den er frivillig eller tvungen.

Til nr. 20 (§ 8, stk. 6 og 7, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Den gældende § 8 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indeholder regler om Finanstilsynets offentliggørelse efter afsigelse af konkursdekret.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 6*, at Fonden straks skal underrette de til Fonden tilsvarende organer oprettet i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når der afgives kendelse eller træffes afgørelse om at indlede konkursbehandling eller likvidation over for et forsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed.

Det foreslåede *stk. 6* gennemfører artikel 10 a, *stk. 3, 2. pkt.*, og artikel 25 a, *stk. 3, 2. pkt.*, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Med den foreslåede bestemmelse vil Fonden være forpligtet til straks at underrette de til Fonden tilsvarende organer i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når der afgives kendelse eller træffes afgørelse om at indlede konkursbehandling eller likvidation over for et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed.

Dette skal sikre, at alle erstatningsorganer i lande inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, er informeret om, at et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, er gået enten konkurs eller trådt i likvidation. Erstatningsorganer i lande inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har efter direktivet den samme pligt, hvilket skal være med til at sikre den fornødne vidensdeling mellem erstatningsorganerne.

Det foreslås i *stk. 7*, at Fonden ved modtagelse af et krav om erstatning i henhold til den i lovforslagets § 3, nr. 15, foreslåede § 5 d fra en skadelidt bosat i Danmark, hvor skadevolder har tegnet motoransvarsforsikring i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal underrette det tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland og det pågældende forsikringsselskab eller dets kurator eller likvidator om modtagelsen af kravet.

Det foreslåede *stk. 7*, gennemfører artikel 10 a, *stk. 5*, og artikel 25 a, *stk. 5*, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Med den foreslåede bestemmelse vil Fonden være forpligtet til at underrette det til Fonden tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland, når Fonden modtager et krav om erstatning, i henhold til § 5 d fra en skadelidt bosat i Danmark, hvor skadevolder har tegnet motoransvarsforsikring i et andet

UDKAST

land inden for Den Europæiske union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Ud over at underrette det tilsvarende organ, skal Fonden ligeledes underrette det pågældende forsikringsselskab eller dets kurator eller likvidator om modtagelse af kravet.

Kravet om, at Fonden skal underrette det til Fonden tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland samt det pågældende forsikringsselskab eller dets kurator eller likvidator om modtagelse af kravet skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 3, nr. 22, hvor der foreslås indsat en ny § 9 a, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, som vil medføre, at Fonden kan kræve fuld refusion af en udbetalt erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvis skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolice, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Formålet med bestemmelsen er dermed at sikre, at det erstatningsorgan, der i sidste ende skal dække omkostningen til erstatningen overfor skadelidte, er informeret om, hvilke erstatningskrav, der er modtaget. Dette skal være med til at sikre det nødvendige samarbejde mellem de relevante erstatningsorganer, myndigheder og andre interessenter.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 22.

Til nr. 21 (§ 8 a, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Den gældende § 8 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indeholder regler om Finanstilsynets offentliggørelse efter afsigelse af konkursdekret.

Det foreslås at indsætte en ny § 8 a, der fastslår, at det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator skal underrette Fonden, når det yder erstatning eller afviser svar på et krav, som Fonden også har modtaget.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 10 a, stk. 6, og artikel 25 a, stk. 6, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

UDKAST

Forslaget vil medføre, at det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator, skal underrette Fonden, når det yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som Fonden ligeledes har modtaget.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Fonden, inden en eventuel udbetaling af erstatning til en skadelidt, er i stand til at fastslå, om forsikringsselskabet allerede har ydet erstatning til klageren for dennes krav.

Til nr. 22 (§ 9 a, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 9 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden indtræder, i det omfang den har ydet dækning, i forsikringstagerens eller den sikredes krav mod det forsikringsselskab, der er gået konkurs.

Det foreslås at indsætte en ny § 9 a.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 10 a, stk. 10, og artikel 25 a, stk. 10, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslås i § 9 a, stk. 1, at Fonden kan kræve fuld refusion af en udbetalt erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvis skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolice, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Fonden kræver refusion fra det organ, der på området for motoransvarsforsikringer, er oprettet eller godkendt til samme formål som Fonden i hjemlandet for skadesforsikringsselskabet.

Bestemmelsen vil medføre, at Fonden i første omgang skal betale erstatning til en i Danmark bosat skadelidt for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er under konkursbehandling eller er indtrådt i likvidation, og at Fonden derefter kan kræve fuld refusion af den udbetalte erstatning fra det organ, der er oprettet eller godkendt til samme formål som Fonden i hjemlandet for det skadesforsikringsselskab, der er under konkurs eller likvidation.

UDKAST

Bestemmelsen gennemfører hjemlandsprincippet i forhold til Fondens dækning af skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab.

Hjemlandsprincippet indebærer, at det er et forsikringsselskabs hjemsted, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 2, fastslår, at i det omfang et til Fonden tilsvarende organ i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har udbetalt erstatning under en motoransvarsforsikring tegnet i et dansk forsikringsselskab, der er gået konkurs eller er under likvidation, og krævet refusion af Fonden, så skal Fonden refundere den udbetalte erstatning til det pågældende erstatningsorgan.

Det foreslåede stk. 2 vil medføre, at Fonden vil have forpligtelse til at tilbagebetale udbetalt erstatning til et tilsvarende organ i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når pågældende organ har udbetalt erstatning under en motoransvarsforsikring tegnet i et dansk forsikringsselskab, der er under konkurs eller likvidation.

Bestemmelsen er udtryk for hjemlandsprincippet i forhold til dækning af en skadelidt for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab.

Hjemlandsprincippet indebærer, at det er et forsikringsselskabs hjemsted, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 3, fastslår, at Fonden skal betale refusion i henhold til stk. 2 inden for 6 måneder, med mindre andet er aftalt skriftligt mellem de to organer.

Det er formålet med bestemmelsen at sikre, at Fonden inden for en rimelig tid, som er fastsat til maksimalt seks måneder, skal refundere et tilsvarende organ i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som

UDKAST

Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis det pågældende organ har udbetalt erstatning under en motoransvarsforsikring tegnet i et dansk forsikringsselskab, der er under konkurs eller likvidation.

Fonden kan dog med et tilsvarende organ i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, aftale skriftligt, at refusion ikke betales indenfor fristen på seks måneder.

Tilsvarende regler vil gælde for de til Fonden tilsvarende organer i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, da kravet stammer fra motorforsikringsdirektivet, hvilket sikrer, at også Fonden vil modtage refusion for udbetalt erstatning indenfor rimelig tid og inden for 6 måneder, hvis andet ikke aftales skriftligt.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, fastslår, at hvis Fonden har ydet erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvor Fonden kan kræve fuld refusion i henhold til stk. 1, indtræder Fonden i skadelidtes rettigheder overfor skadevolderen eller dennes forsikringsselskab med undtagelse af, hvis skadevolderen er forsikringstageren eller en anden forsikret person, som det insolvente forsikringsselskab ville have dækket efter national ret.

Bestemmelsen gennemfører artikel 10 a, stk. 10, sidste afsnit, og artikel 25 a, stk. 10, sidste afsnit, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Bestemmelsen vil medføre, at hvis Fonden har ydet erstatning til en skadelidt, som er bosat i Danmark, hvor skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolice, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvilket giver Fonden ret til refusion fra det organ, der på området for motoransvarsforsikringer er oprettet eller godkendt til samme formål som Fonden i hjemlandet for skadesforsikringsselskabet under konkurs eller likvidation, så vil Fonden som udgangspunkt indtræde i skadelidtes eventuelle krav mod skadevolderen eller dennes forsikringsselskab.

Fonden vil ikke indtræde i skadelidtes krav mod skadevolderen eller dennes forsikringsselskab, hvis skadevolder er forsikringstager eller en anden forsikret person, som det insolvente forsikringsselskab ville have dækket efter

UDKAST

national ret. Dette betyder, at Fonden indtræder ind i et krav mod forsikringstager eller en anden forsikret person, hvis det insolvente forsikringselskab ikke ville have dækket skaden efter national ret.

Til nr. 23 (12, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Den gældende § 12 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indeholder regler om, at bestyrelsen for Fonden antager fornøden medhjælp.

Det foreslås i § 12 at indsætte et nyt *stk. 3*, hvorefter Fonden til behandling af sager omfattet af § 5 d kan indgå aftale om skadesbehandling med et dansk erstatningsorgan udpeget i medfør af § 115 a i færdselsloven.

Det foreslåede *stk. 3* vil medføre, at Fonden til behandling af sager vedrørende motoransvarsforsikringer har mulighed for at indgå aftale med et dansk erstatningsorgan udpeget i medfør af § 115 a i færdselsloven, hvilket for nærværende er Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM).

DFIM er en privat garantiordning, der er oprettet af forsikringsbranchen. DFIM er tidligere udpeget af justitsministeren som erstatningsorgan i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF. Ved direktivet blev medlemsstaterne forpligtet til at oprette et erstatningsorgan til udbetaling af erstatning i tilfælde af færdselsuheld, hvis skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark. Erstatningsorganer, der er oprettet ved direktiv 2000/26/EF, skal træde ind i særligt udpegede situationer, hvor skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark.

Derudover er DFIM national garantifond for skader, der sker i Danmark, og som forvoldes af et ukendt eller uforsikret motordrevet køretøj. DFIM er endvidere grøntkortsbureau i Danmark. Det betyder, at DFIM hæfter overfor skadelidte i tilfælde af uheld i Danmark, der forårsages af et udenlandsk køretøj med gyldigt grønkort.

DFIM har i praksis, også i tilfælde af forsikringsselskabers konkurser, varetaget den praktiske håndtering af sager med de øvrige medlemslandes erstatningsorganer oprettet i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF.

UDKAST

Bestemmelsen har til formål at sikre, at Fonden, ved at indgå aftale med DFIM, kan foretage en effektiv skadesbehandling af erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring, jf. lovforslagets § 3, nr. 15.

Opgaven som skadesbehandler i de pågældende sager er en særlig opgave, som forudsætter samarbejde med de øvrige erstatningsorganer. Det er derfor hensigtsmæssigt, at DFIM kan påtage opgaven som skadesbehandler, da det ikke vurderes, at der er andre aktører end DFIM, der kan varetage opgaven.

Til nr. 24 (§ 14 b, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

De gældende regler vedrørende Fondens ledelse og administration fremgår af kapitel 7 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det følger af § 1, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden for motoransvarsforsikringer skal yde dækning til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, fra det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet bliver taget under konkursbehandling, eller forsikringsselskabet træder i likvidation. § 1, stk. 3, blev indsat ved lov nr. 480 af 12. maj 2023, der træder i kraft den 23. december 2023.

Det foreslås at indsætte en ny § 14 b i kapitel 7 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås i § 14 b, stk. 1, at Fonden skal samarbejde med organer, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, med andre berørte parter, herunder et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, dets administrator eller likvidator og de nationale kompetente myndigheder i medlemsstaterne.

UDKAST

Det foreslåede § 14 b, stk. 1, gennemfører artikel 10 a, stk. 9, og artikel 25 a, stk. 9, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, som stiller krav om, at Fonden på motoransvarsforsikringsområdet skal samarbejde med de tilsvarende organer i de andre lande inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen vil medføre, at Fonden har beføjelse til at anmode om oplysninger fra andre relevante organer, myndigheder og interessenter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Sådanne oplysninger kan for eksempel være vigtige for at Fonden kan sikre, at Fonden inden den yder erstatning til skadelidte er i stand til at fastslå, om forsikringsselskabet allerede har ydet erstatning til klageren for dennes krav.

Ligeledes vil bestemmelsen medføre, at Fonden er forpligtet til at informere andre erstatningsorganer om oplysninger, som de har behov for til at udføre deres opgaver i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslås i § 14 b, stk. 2, at Fonden skal sikre, at skadelidte, der ikke er dækket efter denne lov, men som kan være dækket af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), får de nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning hos DFIM.

Det foreslåede § 14 b, stk. 2, gennemfører artikel 26a i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, der bestemmer, at medlemsstater, der opretter eller godkender forskellige erstatningsorganer, der skal erstatte tingsskade og personskade, der forvoldes af et ukendt køretøj, eller et køretøj, for hvilket der ikke er tegnet lovpligtige forsikring og der skal erstatte tingsskade og personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring, hvis skadesforsikringsselskabet er under enten konkurs eller likvidation, skal sikre, at skadelidte har adgang til nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning.

Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) er en privat garantiordning, der er oprettet af forsikringsbranchen. DFIM er tidligere udpeget af justitsministeren som erstatningsorgan i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF. Ved direktivet blev medlemsstaterne forpligtet til at oprette et erstatningsorgan til udbetaling af erstatning i tilfælde af færdselsuheld, hvis skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark. Erstatningsorganer, der er oprettet ved direktiv 2000/26/EF, skal

UDKAST

træde ind i særligt udpegede situationer, hvor skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark.

DFIM er endvidere udpeget som informationskontor efter motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF. Det betyder, at DFIM under nærmere angivne betingelser skal bistå med at skaffe de grundlæggende oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af skadessager.

Derudover agerer DFIM som national garantifond ved skader, der sker i Danmark, og som forvoldes af et ukendt eller uforsikret motordrevet køretøj. DFIM agerer ydermere som grøntkortsbureau i Danmark, hvilket betyder, at DFIM hæfter overfor skadelidte i tilfælde af uheld i Danmark, der forårsages af et udenlandsk køretøj med gyldigt grønt kort.

I Danmark er der dermed oprettet forskellige erstatningsorganer, der skal erstatte tingsskade og personskade, der forvoldes af et ukendt køretøj, eller et køretøj, for hvilket der ikke er tegnet lovpligtige forsikring, hvor DFIM er udpeget, og hvor der skal erstattes tingsskade og personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring, hvis skadesforsikringsselskabet er under enten konkurs eller likvidation, hvor Fonden er udpeget.

Det kan på grund af de to forskellige erstatningsorganer potentielt være vanskeligere for en skadelidt at finde frem til det organ, som de skal indgive deres krav til.

Formålet med bestemmelsen er derfor at sikre, at skadelidte har adgang til de nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning hos DFIM, hvis de søger erstatning hos Fonden, men ikke er dækket af reglerne i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 5 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter)

Det fremgår af § 5, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter, at visse bestemmelser i loven finder anvendelse for filialer af investeringsselskaber, kreditinstitutter og administrationsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringservice og -

UDKAST

aktiviteter i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på investeringselskaber og kreditinstitutter, der udøver aktiviteter i Danmark gennem tilknyttede agenter etableret i Danmark.

Det foreslås i § 5, stk. 1, efter »§§ 219,« at indsætte »219 a,«.

Det foreslåede vil medføre, at § 219 a, som affattet ved lovforslagets § 4, nr. 4, ligeledes vil finde anvendelse for ovennævnte virksomheder.

Den foreslåede § 219 a har til formål at sikre, at Finanstilsynet får mulighed for at forbyde eller suspendere markedsføring m.m. af investeringsprodukter, som et fondsmæglerselskab udbyder, hvis dokument med central information ikke lever op til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen).

Til nr. 2 (§ 6 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter)

Det fremgår af § 6 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter, at §§ 251, 252, 259 og 262-264 i loven finder anvendelse for grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringservice og -aktiviteter udøvet her i landet af investeringselskaber, kreditinstitutter og administrationsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringservice og -aktiviteter i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det følger af den foreslåede ændring af § 6, 1. pkt., at bestemmelsen, ligeledes vil finde anvendelse for ovennævnte virksomheder, der udøver grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringservice og -aktiviteter. Formålet med ændringen er at sikre effektiv håndhævelse ved at give Finanstilsynet mulighed for at forbyde eller suspendere markedsføring m.m. af investeringsprodukter, som et fondsmæglerselskab udbyder, hvis dokument med central information ikke lever op til kravene i PRIIP-forordningen.

Til nr. 3 (§ 182, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter)

UDKAST

Efter den gældende § 182, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter skal visse fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at de kan tilvejebringe de nødvendige oversigter og oplysninger umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 3*, hvorefter *stk. 1* med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af fondsmæglerselskaber.

Ved lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter blev reglerne om fondsmæglerselskaber, m.v., udskilt fra lov om finansiel virksomhed i en særskilt sektorlov. Loven medførte konsekvensændringer, hvorefter fondsmæglerselskaber udgik af anvendelsesområdet for § 245 a, stk. 1 og 3, i lov om finansiel virksomhed.

Der blev samtidig indført en ny bestemmelse i § 182, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter, hvorefter fondsmæglerselskaber blev omfattet af krav, svarende til kravene i § 245 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, om effektive sagsgange og systemer, som sikrer, at virksomheden inden for 24 timer kan tilvejebringe de nødvendige oplysninger i forbindelse med en vurdering af, om virksomheden er nødlidende eller forventes at blive nødlidende.

Bestemmelsen i § 245 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter finansieringsinstitutter, der er dattervirksomheder af fondsmæglerselskaber, tidligere var omfattet af tilsvarende krav, blev ikke videreført i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter. Dette medførte en utilsigtet ændring af retstilstanden.

Formålet med den foreslåede § 182, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter er at sikre, at de omfattede finansieringsinstitutter har effektive systemer, der medfører, at det er muligt at vurdere, om de er nødlidende eller forventeligt nødlidende, så der kan iværksættes de nødvendige tiltag, når en krisesituation er forestående.

Den foreslåede bestemmelse udvider anvendelsesområdet for kravene i den gældende § 182, stk. 1, så bestemmelsen finder anvendelse på finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af fondsmæglerselskaber. Efter udvidelsen skal de omfattede finansieringsinstitutter også kunne tilvejebringe de

UDKAST

nødvendige oplysninger og oversigter. Baggrunden for, at disse virksomheder også skal kunne tilvejebringe de nødvendige oplysninger, er, at de også kan indgå i afviklingen af de omfattende fondsmæglerselskaber. Formålet er endvidere at sikre, at Finansiell Stabilitet har de nødvendige oplysninger til at kunne foretage en værdiansættelse af koncernen som helhed.

Den foreslåede bestemmelse skal medvirke til, at Finansiell Stabilitet får de nødvendige oplysninger til at kunne foretage den fornødne værdiansættelse efter §§ 6 eller 7 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Dette kan blive relevant i forbindelse med nedskrivning og konvertering af relevante kapitalandele, jf. § 214 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter. Det kan desuden være relevant i forbindelse med Finanstilsynets høring af Finansiell Stabilitet om, hvorvidt et fondsmæglerselskab, en fondsmæglerholdingvirksomhed eller et finansieringsinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Oplysningerne kan desuden indgå i Finansiell Stabilitets forberedelse af en eventuel restrukturering og afvikling af fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden, herunder til vurderingen af, hvad der i situationen vil være de rette afviklingstiltag. De oplysninger og oversigter, der som minimum vil skulle tilvejebringes, omfatter bl.a. en ajourført balance, en redegørelse for fondsmæglerselskabets, fondsmæglerholdingvirksomhedens eller finansieringsinstituttets finansielle stilling, en oversigt over aktivernes bogførte værdi og en oversigt over balanceførte og ikke-balanceførte forpligtelser, således som de fremgår af fondsmæglerselskabets, fondsmæglerholdingvirksomhedens eller finansieringsinstituttets regnskaber og optegnelser med angivelse af deres status i konkursordenen.

Derudover skal der som minimum tilvejebringes en oversigt over passiver, som er undtaget fra bail-in, jf. § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og tilvejebringes oplysninger om hvilke passiver, der har modregningsret i medfør enten af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder eller i medfør af den gældende konkurslov.

Finanstilsynet vil i medfør af kapitel 19, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter føre løbende tilsyn med, at de omfattede fondsmæglerselskaber har effektive sagsgange og systemer, således at det sikres, at fondsmæglerselskaberne har mulighed for at træffe de nødvendige tiltag.

UDKAST

Overtrædelse af § 182, stk. 3, forslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 4, nr. 6.

Til nr. 4 (§ 219 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter)

Efter § 266, stk. 1, nr. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter straffes overtrædelse af de anførte artikler med bøde. Den gældende danske implementering af PRIIP-forordningen er sket med baggrund forordningens artikel 22, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne i stedet for administrative sanktioner kan fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser i forordningen.

Den gældende § 267, stk. 2, fastsætter, at et fondsmæglerselskab eller fondsmæglerholdingvirksomhed, der overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 16 eller 17 i PRIIP-forordningen straffes med bøde.

Efter artikel 24, stk. 2, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder for at kunne varetage deres opgaver i henhold til PRIIP-forordningen mindst have de tilsynsbeføjelser i overensstemmelse med national ret, der følger af bestemmelsens litra a-e.

Bestemmelsen omfatter markedsføring af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er). Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestoren (afkastet), afhænger af en eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. En afdeling i en dansk UCITS er eksempelvis et PRIIP-produkt og omfattet af forordningen.

Det følger af artikel 24, stk. 2, litra a, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at pålægge et forbud mod markedsføring af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra b, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra d, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et forbud mod at stille et dokument med central information til rådighed, hvis dette ikke lever op til med

kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10. De kompetente myndigheder skal desuden kunne give påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information i disse situationer.

Det bemærkes, at der i relation til anvendelsen PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra d, ikke er tale om en forudgående administrativ godkendelsesordning, idet offentliggørelse af et dokument med central information ikke kræver forudgående godkendelse. Foranstaltningen er tiltænkt at blive anvendt på dokumenter med central information, der allerede er offentliggjorte. Foranstaltningen forventes typisk anvendt sammen med et almindeligt påbud for manglende overholdelse af kravene i PRIIP-forordningen.

Det fremgår af § 24, stk. 4, i PRIIP-forordningen, at såfremt de kompetente myndigheder har anvendt en eller flere administrative sanktioner eller foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2, har de kompetente myndigheder beføjelse til at udsende eller til at kræve, at PRIIP-producenten eller den person, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om hvor, der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Det foreslås i § 219 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter, at Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede bestemmelse er ny og foreslås på baggrund af et ønske om at styrke mulighederne for at pålægge administrative sanktioner til virksomheder, der ikke overholder PRIIP-forordningen Udbydere af sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter underlagt Finanstilsynets tilsyn, når produkterne udbydes til detailinvestorer, i henhold til PRIIP-forordningen.

Den foreslåede § 219 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter medfører, at Finanstilsynet får mulighed for at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis den finansielle virksomhed, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, overtræder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1,

UDKAST

artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Formålet er at sikre effektiv håndhævelse ved at give Finanstilsynet mulighed for at begrænse markedsføringen af et finansielt produkt, hvis Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen af en eller flere af de pågældende bestemmelser i forordningen kan medføre, at investorer træffer en investeringsbeslutning om det pågældende produkt, i dette tilfælde det pågældende investeringsprodukt, på baggrund af misinformation om produktet.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet kan give et påbud til den pågældende finansielle virksomhed om at udsende en meddelelse direkte til den pågældende investor med oplysning om Finanstilsynets afgørelse og om hvor, der kan indgives klage eller fremsættes civile krav, hvis Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, i PRIIP-forordningen eller orienterer offentligheden om en afgørelse truffet i henhold til artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Finanstilsynet skal anvende tilsynsbeføjelserne i den foreslåede bestemmelse under hensyntagen til alle relevante forhold, herunder overtrædelsens grovhed og varighed, spørgsmål om gentagelse, samt overtrædelsens skadevirkning på investorernes interesser.

Til nr. 5 (§ 229, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det fremgår af § 229, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at Finanstilsynet kan påbyde et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyn-dige personer følge fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder for filialer omfattet af §§ 5 og 7.

Det foreslås i § 229, stk. 1, 1. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter at ændre »6 måneder« til »12 måneder«.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet fremover vil kunne påbyde et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 12 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed i stedet for nuværende 6 måneder.

Den foreslåede bestemmelse skal medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for at tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor anvendelse af en eller flere sagkyndige til at følge virksomheden er nødvendig for en længere periode end de 6 måneder, der er mulighed for med den gældende bestemmelse. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med den foreslåede ændring af udpegningsperioden tiltænkes det ikke at ændre ved den materielle anvendelse af bestemmelsen. Det vil derfor fortsat være en betingelse for anvendelsen af sagkyndige til at følge en virksomhed, at Finanstilsynet efter en konkret vurdering finder, at der er væsentlige forhold, der giver anledning til at følge den pågældende virksomhed med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Det kan eksempelvis være for at sikre den forebyggende indsats mod finansiel kriminalitet, herunder hvidvask.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegningsperiode af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundes påbuddet.

Det foreslås også i § 229, *stk. 1*, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, at indsætte to nye punktummer efter 1. pkt.

Det foreslås i § 229, *stk. 1, 2. pkt.*, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, at Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne påbyde et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 3

år med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Bestemmelsen vil styrke Finanstilsynet muligheder for at tilrettelægge sit tilsyn og udpege en eller flere sagkyndige til at følge en virksomhed for den fulde periode, hvor virksomheden er pålagt sådanne internationale forpligtelser, uden på forhånd at skulle planlægge med genudpegninger. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Det er tiltænkt, at bestemmelsen alene skal finde anvendelse i helt særlige situationer, hvor f.eks. de kompetente tilsynsmyndigheder eller domstole i andet land, pålægger en virksomhed under Finanstilsynet tilsyn forpligtelser, der løbende skal opfyldes over en periode på flere år, og hvor opfyldelsen af forpligtelserne er afgørende for virksomhedens fremadrettede drift. Dette kan f.eks. være tilfælde, hvor virksomheden har en størrelse og systemiskhed, som kan true den finansielle stabilitet, og hvor manglende opfyldelse af sådanne internationale forpligtelser kan risikere at true virksomhedens fremadrettede drift, herunder bl.a. som følge af at virksomheden risikerer at blive udelukket fra et internationalt marked. I sådanne tilfælde kan det være afgørende for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed og sikring af den finansielle stabilitet, at kunne følge virksomhedens opfyldelse af disse forpligtelser tæt og indefra.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegning af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrunder påbuddet.

Det foreslås i § 229, stk. 1, 3. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne genudpege den eller de sagkyndige med op til 12 måneder ad gangen, fremfor nuværende 6 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

UDKAST

Bestemmelsen vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor det viser sig nødvendigt at genudpege den eller de sagkyndige til at følge virksomheden for en periode, der er længere end 6 måneder, som den gældende bestemmelse giver mulighed for. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med bestemmelsen vil det herudover blive tydeliggjort i lovteksten, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden.

Ved fastsættelsen af perioden for genudpegnings af den eller de sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundet påbuddet. Det forudsættes tillige, at der forud for enhver genudpegnings foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegnings efter 1. pkt. og det foreslåede 2. pkt., fortsat er opfyldt.

De overfor beskrevne ændringerne til § 229, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter vil også gælde for filialer omfattet af §§ 5 og 7 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, jf. § 229, stk. 1, 2. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, der bliver § 229, stk. 1, 4. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 266, stk. 1, nr. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service og -aktiviteter)

Efter den gældende § 266, stk. 1, nr. 1, kan en række overtrædelser af lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter straffes med bøde.

Det foreslås i § 266, stk. 1, nr. 1, efter »§ 182, stk. 1« at indsætte »og 3«.

Forslaget vil medføre, at overtrædelse af § 182, stk. 3, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 266, stk. 1, nr. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter.

UDKAST

Det straffbare forhold vil bestå i, at et finansieringsinstitut omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 182, stk. 3, ikke har effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at finansieringsinstituttet inden for 24 timer kan tilvejebringe de nødvendige oversigter og oplysninger umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt fondsmæglerselskabet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 165, eller når betingelserne i § 214 om nedskrivning og konvertering af relevante kapitalandele er opfyldt.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 182, stk. 3, er et finansieringsinstitut, som er dattervirksomhed af et fondsmæglerselskab.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 3.

Til nr. 7 (§ 267, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter)

Det følger af § 267, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter, at et fondsmæglerselskaber eller fondsmæglerholdingvirksomhed, der overtræder et forbud eller en begrænsning eller en restriktion i medfør af en række nærmere opregnede bestemmelser, kan straffes med bøde.

Det foreslås i § 267, stk. 2, at »artikel 16 eller 17« ændres til »artikel 16, artikel 17 eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.

Det foreslåede vil medføre, at overtrædelse af et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen kan straffes med bøde.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 4, nr. 4. I medfør heraf får Finanstilsynet beføjelse til at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, eller et dokument med central information for det pågældende produkt, overtræder eller ikke overholder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

UDKAST

Ansvarssubjektet er den fysiske eller juridiske person, der enten producerer, rådgiver om eller sælger et sammensat eller forsikringsbaseret investeringsprodukt. Den strafbare handling består f.eks. i, at en producent eller distributør markedsfører et PRIIP på trods af, at Finanstilsynet har nedlagt et forbud imod dette.

Det vil ved strafudmålingen være relevant at tage udgangspunkt i bl.a. virksomhedens omsætning i forhold til det pågældende produkt og karakteren af den restriktion, som virksomheden ikke efterlever.

Til nr. 8 (§ 275 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter)

Den gældende § 275, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter fastlægger, at der for afgørelser truffet af Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen i henhold til en række love og regler udstedt i medfør heraf er klageadgang til Erhvervsankenævnet.

Det foreslås, at der efter § 275, stk. 1, nr. 7, i et nyt pkt. henvises til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede ændring medfører, at modtageren af en afgørelse, der er truffet i medfør af PRIIP-forordningen, kan indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Til nr. 9 (§ 289 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter)

Efter § 289 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter vil en række regler udstedt i medfør af kompetencebestemmelser i lov om finansiel virksomhed forblive i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler fastsat i medfør af kompetencebestemmelser i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås i § 289, at »§ 182, stk. 3« ændres til »§ 182, stk. 4«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 4, nr. 3, hvorefter der indsættes et nyt stk. 3 i § 182.

UDKAST

Forslaget vil medføre, at regler fastsat i medfør af kompetencebestemmelsen i lov om finansiel virksomhed § 245 a, stk. 4, fortsat forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 182, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter, som bliver til § 182, stk. 4.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 21, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 21, stk. 1, nr. 3 og 4, i lov om kapitalmarkeder, at Danmark er hjemland for udstedere af gældsbeviser med en pålydende værdi pr. enhed på under 1.000 euro og udstedere af aktier med registreret hjemsted i et land uden for EU/EØS, når udstederen har valgt Danmark som hjemland.

Det følger af § 21, stk. 2, at udstederen kan vælge Danmark som hjemland, hvis Danmark er blandt de lande, hvor udstederens aktier eller gældsbeviser er optaget til handel på et reguleret marked.

Det følger af § 21, stk. 3, at udstedere af gældsbeviser med en pålydende værdi pr. enhed på 1.000 euro og derover kan vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen har registreret hjemsted i Danmark, eller hvis Danmark er blandt de lande, hvor gældsbeviserne er optaget til handel på et reguleret marked.

Valget af Danmark som hjemland efter § 21, stk. 3, gælder i mindst tre år, medmindre udstederens aktier og gældsbeviser ikke længere er optaget til handel i et EU-/EØS-land, eller medmindre udstederen i løbet af de tre år bliver omfattet af § 21, stk. 1, eller § 22, stk. 2. Dette følger af § 22, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i § 21, stk. 3, at indsætte et nyt 2. *pkt.*, hvorefter udstedere af store gældsbeviser kan vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen ikke allerede har valgt et andet EU-/EØS-land som hjemland.

Afgrænsningen af en usteders hjemland er af væsentlig betydning for afklaringen af, til hvilket lands kapitalmarked de udstedte omsættelige værdipapirer har den stærkeste tilknytning, og derfor hvilken kompetent myndig-

hed der skal påse udsteders overholdelse af de pligter, som påhviler den pågældende som udsteder af værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked.

Herudover har afgrænsningen betydning for identifikation af de regler, som en udsteders halv- og helårsrapporter skal udarbejdes efter, jf. §§ 26 og 27 i lov om kapitalmarkeder.

Det er derfor hensigtsmæssigt, at en udsteder kun kan have ét hjemland, hvilket lovfæstes i overensstemmelse med EU-reguleringen med den foreslåede bestemmelse.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 2, stk. 1, litra i, nr. ii, 2. pkt., i gennemsigtighedsdirektivet.

Til nr. 2 (§ 211, stk. 2, nr. 13 og 14 i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af § 211, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og regler fastsat i medfør heraf. Det fremgår videre af § 211, stk. 2, at Finanstilsynet endvidere påser overholdelsen af en række regler og forordninger.

Det foreslås, at der i *stk. 2* indsættes et nyt *nr. 13*, hvorefter Finanstilsynet endvidere påser overholdelsen af artikel 15 i Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 19. december 2022 om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og udveksling af gas på tværs af grænserne.

Forordningen har til formål at sikre bedre gaspriser og forsyningssikkerhed til gavn for både virksomheder og forbrugere gennem bl.a. en fælles europæisk indkøbsplatform, der skal understøtte fælles indkøb af gas, bestemmelser om deling af gas inden for Unionen og foranstaltninger til at begrænse intradagsprisudsving på gaspriser.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er, at Finanstilsynet bliver udpeget som kompetent myndighed efter forordningen til at føre tilsyn med overholdelsen af artikel 15 i forordningen om, at en markedsplads er forpligtet til at indføre mekanismer til styring af intradagsprisvolatilitet på energirelaterede råvarederivater for at forhindre uforholdsmæssige store prisudsving

UDKAST

heri. Ved energirelaterede råvarederivater forstås gas- og elektricitetsderivater med en løbetid på højst 12 måneder, jf. artikel 2, nr. 12, i forordningen.

Artikel 15 stiller krav om, at markedspladser, hvorpå der handles gas- og elektricitetsderivater, hurtigst muligt og senest den 31. januar 2023 skal oprette en mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet, der løbende over dagen skal fastsætte øvre og nedre prisgrænser, der definerer de højeste og laveste priser, som ordrer på de pågældende derivater må udføres til (»mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet«). Prisgrænserne begrænser således, hvor hurtigt prisændringer kan finde sted. Prisgrænserne skal fastsættes under hensyntagen til de særlige forhold, der gør sig gældende for hvert enkelt gas- og elektricitetsderivat, likviditetsprofilen for det pågældende marked, dvs. hvor meget der handles i de pågældende derivater på markedspladsen, og hvor store prisudsving der under normale omstændigheder er i det pågældende derivat. Gennemførelsen af en mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet må dog ikke forhindre dannelsen af pålidelige lukkekurser på derivaterne, dvs. kursen på et derivat, når markedet lukker.

Markedspladserne kan vælge enten at integrere mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet i energirelaterede råvarederivater i deres eksisterende circuit breakers (handelsafbrydere) eller som en supplerende mekanisme hertil.

Artikel 16, stk. 1, i forordningen stiller krav om, at de kompetente myndigheder skal føre tilsyn med gennemførelsen af mekanismerne til styring af intradagsprisvolatiliteten. Som kompetent myndighed forstås den myndighed, der er udpeget som kompetent myndighed i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), som i Danmark er Finanstilsynet.

I dag bliver der ikke handlet gas- og elektricitetsderivater på danske markedspladser. Derfor vil danske markedspladser ikke skulle implementere den nye mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet.

I forhold til de nærmere krav til oprettelsen af en mekanisme til styring af intradagsprisvolatiliteten i energirelaterede råvarederivater henvises til artikel 15 i forordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne give påbud og påtaler til operatører af markedspladser for overtrædelse af artikel

UDKAST

15 i forordningen. I tilfælde af, at en operatør af en markedsplads undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet, vil operatøren desuden kunne straffes med bøde i medfør af § 254, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder

Bestemmelsen supplerer artikel 16, stk. 1, i forordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås desuden, at der i stk. 2 indsættes et nyt *nr. 14*, hvormed Finanstilsynet påser overholdelsen af Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022 om indførelse af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser (TTF-forordningen).

Formålet med den foreslåede bestemmelse er, at Finanstilsynet bliver udpeget som kompetent myndighed efter forordningen til at føre tilsyn med overholdelsen af TTF-forordningen og de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af forordningen.

TTF-forordningen pålægger deltagere på markedet for TTF-derivater ikke at indlægge købs- eller salgsordrer på TTF-derivater, der overstiger en dynamisk budgrænse på TTF-derivater, når der er indtruffet en markedskorrektionsbegivenhed, jf. artikel 4 i TTF-forordningen. Samtidig pålægger forordningen en operatør af et reguleret marked ikke at acceptere indlæggelsen af købs- eller salgsordrer, som overstiger den dynamiske budgrænse.

Et TTF-derivat er et råvarederivat, der handles på et reguleret marked, og hvis værdi afhænger af prisudviklingen i naturgastransaktioner i det virtuelle handelspunkt Title Transfer Facility (TTF), der drives af det nederlandske selskab Gasunie Transport Services B.V., jf. artikel 2, nr. 1, i forordningen. Da likviditeten er høj på TTF, anvendes TTF almindeligvis som en standardprisreference for de europæiske gasmarkeder, jf. betragtning 4 i præambelen til TTF-forordningen. Den dynamiske budgrænse omfatter TTF-derivater, der udløber i perioden fra udløbsdatoen for TTF-front-month-derivater til udløbsdatoen for TTF-front-year-derivatet.

Den dynamiske budgrænse fastsættes ud fra en referencepris, der dagligt bliver offentliggjort af Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER), jf. artikel 3, stk. 4. Se også om den dynamiske budgrænse i artikel 4, stk. 5, i forordningen og i bemærkningerne til § 5, nr. 4, i nærværende lovforslag om at strafbelægge artikel 4, stk. 5.

Indtræffer der en markedskorrektionsbegivenhed, vil ACER offentliggøre dette på sin hjemmeside, jf. artikel 4, stk. 3. Den dynamiske budgrænse aktiveres dagen efter ACER's offentliggørelse og gælder herefter som udgangspunkt i mindst 20 arbejdsdage, medmindre den suspenderes af Kommissionen, jf. artikel 6 eller deaktiveres, jf. artikel 5, jf. artikel 4, stk. 7. Operatører af et reguleret marked, hvorpå der handles TTF-derivater og markedsdeltagere er derfor også forpligtede til at overvåge ACER's hjemmeside dagligt, jf. artikel 4, stk. 4.

I forhold til, hvornår der indtræffer en markedskorrektionsbegivenhed henvises til artikel 4, stk. 1, i forordningen, ligesom der henvises til artikel 5 og 6 i forordningen i forhold til, hvornår der er mulighed for enten at deaktivere eller suspendere den dynamiske budgrænse.

I medfør af artikel 9 i forordningen har Kommissionen mulighed for at udvide markedskorrektionsmekanismen til udover at gælde for TTF-derivater også at gælde derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter via en gennemførelsesretsakt.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler til markedsdeltagere og operatører af et reguleret marked for overtrædelser af TTF-forordningen. I tilfælde af, at en operatør af en markedsplads undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet, vil operatøren desuden kunne straffes med bøde i medfør af § 254, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 249, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Efter § 249, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder straffes overtrædelser af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug) (herefter markedsmissbrugsforordningen) med bøde eller fængsel i indtil 1 år og 6 måneder. Bestemmelsen angiver den danske straffehjemmel for overtrædelse af artikel 15 i markedsmissbrugsforordningen. Forordningens artikel 15 forbyder deltagelse eller forsøg på deltagelse i markedsmanipulation.

Det foreslås i § 249, stk. 2, at »Overtrædelse« ændres til »For overtrædelse«.

UDKAST

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne til bestemmelsen at beskrive hvilke typer af sager om markedsmanipulation, der som udgangspunkt skal medføre bødestraf frem for frihedsstraf.

Det er formålet med ændringen, at det i sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades fremadrettet, efter en konkret vurdering, skal være muligt at nedlægge påstand om bødestraf i videre omfang, end det er tilfældet i dag.

En wash trade er kendetegnet ved, at samme investor både er køber og sælger i en handel, så der ikke sker et ejerskifte af det finansielle instrument. For markedet og andre investorer vil det ligne en handel mellem uafhængige parter, og det sender urigtige signaler til markedet om købs- og salgsinteressen i en aktie, da det kan sikre kursen på et unormalt eller kunstigt niveau, hvilket kan skade investorernes tillid til de finansielle markeder. Derfor er det markedsmanipulation.

Mange af de tilfælde, som Finanstilsynet identificerer, er sket uforvarende, fordi investorer ikke er opmærksomme på, at de handler med sig selv eller ikke ved, at det er ulovligt. Det er sjældent, at gerningspersonen har haft til hensigt at manipulere kursen på det finansielle instrument, når der er tale om wash trades.

De fleste, som begår wash trades, er godt klar over, hvorfor det sker. Det sker nemlig ofte, når investor ønsker at flytte aktier fra et depot til et andet depot. Det kan både være mellem egne depoter eller fra eget depot, til en ægtefælles, samlevers eller barns depot eller til et depot tilhørende et selskab, som investoren ejer.

Det afgørende er, hvem der er beslutningstager for investeringen. Er det samme beslutningstager, anses det for wash trades.

I forhold til, hvad der forstås ved simple wash trades henvises i det hele til de almindelige bemærkninger pkt. 2.5.2.

Forslaget vil medføre, at der ved vurderingen af, om der er tale om simple wash trades, skal tages hensyn til gerningspersonens hensigt, forholdets karakter og omfang, samt den potentielle skadevirkning for de finansielle markeds integritet og investorernes tillid til disse.

UDKAST

I forhold til gerningspersonens hensigt, taler det for, at der er tale om simple wash trades, hvis der alene er handlet uagtsomt, dvs. tilfælde, hvor vedkommende uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, eller tilfælde, hvor vedkommende alene har haft til hensigt at handle med sig selv, men ikke har haft til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten på et finansielt instrument.

Et eksempel på et tilfælde, hvor en person uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, er, hvor en person har indlagt en købsordre og inden for få dage indlægger en salgsordre, der møder den tidligere indlagte købsordre. Personen har ikke inden indlæggelsen af salgsordren sikret sig, at købsordren var blevet mødt i markedet af en tredjepart.

Et eksempel på et tilfælde, hvor det har formodningen for sig, at en person har haft til hensigt at handle med sig selv, men ikke har haft til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten på et finansielt instrument, er hvor personen har indlagt en købsordre og en salgsordre inden for et meget kort tidsinterval, hvormed der er overvejende sandsynlighed for, at de to ordrer møder hinanden i markedet. Her er motivet ofte, at det går hurtigere og er billigere at flytte værdipapirer mellem to depoter ved at gøre det over markedet fremfor at bede banken om at lave en depotoverførsel. Sandsynligheden vil være højere i illikvide aktier.

I forhold til forholdets karakter og omfang, taler det for, at der alene skal straffes med bøde, hvis formålet eksempelvis har været at flytte værdipapirer fra et depot til et andet, f.eks. med det formål at samle pensionsmidler. Situationen afhænger af omfanget af værdipapirerne samt papirets likviditet.

I forhold til den potentielle skadevirkning for de finansielle markeders integritet og investorernes tillid til disse kan alle handler påvirke kursen på et finansielt instrument. Det vil være en skærpene omstændighed for overtrædelse af bestemmelsen, hvis en person har haft til hensigt at påvirke kursen på et finansielt instrument eller sende vildledende signaler om likviditeten i en aktie. Det er således ikke hensigten med lovforslaget at ændre straffniveauet for grovere tilfælde af markedsmånelser, eksempelvis wash trades, hvor hensigten har været at påvirke kursen.

Strafniveauet for en overtrædelse, hvor personen ikke har haft hensigt til at handle med sig selv, forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 50.000 kr. uanset antallet af handler (wash trades) i førstegangstilfælde. Der er tale om et generelt bødeniveau, jf. skemaet nedenfor. Det er situationer,

UDKAST

hvor en person uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, ved at personen har indlagt en købsordre og inden for få dage indlægger en salgsordre, der møder den tidligere indlagte købsordre. Personen har ikke inden indlæggelsen af salgsordren sikret sig, at købsordren var blevet mødt i markedet af en tredjepart. Der er herved lagt vægt på, at handlingen kan have haft en potentiel skadevirkning af de finansielle markeders integritet og investorernes tillid til disse, hvorfor bødeniveauet generelt bør være højere end de eksisterende bødeniveauer for overtrædelser af mere formel karakter, som eksempelvis manglende, mangelfuld eller forkert indsendelse af oplysninger til Finanstilsynet efter § 25, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, som ikke på samme måde vil have skadevirkning på de finansielle markeder. Det er vurderet hensigtsmæssigt at en overtrædelse af § 25, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder skal give en bødestraf på 10.000 kr. i førstegangstilfælde (Folketingstidende 2020-2021, tillæg A, L 193 som fremsat, s. 142).

Ved fastsættelsen af bødeniveauet er der lagt vægt på overtrædelsens sammenlignelighed med en overtrædelse af § 30 i lov om kapitalmarkeder, der indeholder en pligt til at offentliggøre ændringer i storaktionærs besiddelser. Det følger af § 30 i lov om kapitalmarkeder, at en udsteder af aktier efter modtagelsen af en meddelelse om flagning af stemmerettigheder og aktiekapital, jf. §§ 38-40 i lov om kapitalmarkeder, skal offentliggøre indholdet af meddelelsen, og at dette skal ske efter modtagelsen af meddelelsen, dog senest tre hverdage herefter. §§ 38-40 omhandler storaktionærmeddelelser. Det fremgår af bemærkningerne til ændringen af § 255, stk. 5, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, hvorved der blev fastsat et normalstrafniveau for overtrædelse af § 30 i lov om kapitalmarkeder (Folketingstidende 2020-2021, tillæg A, L 193 som fremsat, s. 142), at bødeniveauet som udgangspunkt fastsættes til en bøde på 50.000 kr. i førstegangstilfælde samt, at oplysning om større aktiebesiddelser er af væsentlig betydning for kapitalmarkederne, og at en udsteders manglende videreformidling af større aktiebesiddelser m.v. kan medføre, at investorer mangler væsentlig information om en udsteders ejerforhold. Der er således tale om en bestemmelse, der har til formål at sikre, at potentielle investorer kan foretage investeringer på et oplyst grundlag.

Det er det samme hensyn, som forbuddet mod wash trades værner om, navnlig at investorerne skal kunne indrette sig i tillid til markedet. Wash trades er ikke udtryk for et reelt udbud og efterspørgsel på et finansielt instrument, og wash trades kan derved tilskynde øvrige investorer til at foretage en handel, som de ellers havde afholdt sig fra.

UDKAST

Strafniveauet for en overtrædelse i grovere tilfælde af simple wash trades, hvor personen har haft hensigt til at handle med sig selv (men ikke til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten), forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 75.000 kr. uanset antallet af handler (wash trades) i førstegangstilfælde. Der er tale om et skærpet bødeniveau, jf. skemaet nedenfor.

Overtrædelse i grovere tilfælde er situationer, hvor en person har haft til hensigt at handle med sig selv, ved at personen har indlagt en købsordre og en salgsordre inden for et meget kort tidsinterval, hvormed der er overvejende sandsynlighed for, at de to ordrer møder hinanden i markedet. Der vil som regel være tale om situationer, hvor en person ønsker at flytte værdipapirer fra ét depot til et andet, men hvor personen ikke har haft til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten på det finansielle instrument. Sandsynligheden vil være højere i illikvide aktier. Der er herved lagt vægt på, at personen har haft til hensigt at handle med sig selv, og at handlingen kan have haft en potentiel skadevirkning for de finansielle markeders integritet og investorenes tillid til disse. Det er et grovere tilfælde end, hvis personen uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, og dermed bør bødeniveauet generelt være højere end, hvis personen uagtsomt er kommet til at handle med sig selv.

Generelt bødeniveau	Bødeforelæg på 50.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.
Skærpet bødeniveau	Bødeforelæg på 75.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.

Det følger af bemærkningerne til den gældende § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder, at det endvidere er hensigten, at strafudmålingen ved anden- og tredje- og fjerdegangstilfælde fremover som udgangspunkt beregnes på grundlag af en forhøjelse på 50 pct., en forhøjelse på 100 pct. i tredje- og fjerdegangstilfælde, en forhøjelse på 200 pct. i fjerdegangstilfælde og en forhøjelse efter en konkret vurdering ved senere gentagelsestilfælde, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 381.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 253 d i lov om kapitalmarkeder)

Den foreslåede bestemmelse er ny.

UDKAST

Det foreslås i § 253 d i lov om kapitalmarkeder, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 4, stk. 5, i Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022 om indførelse af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en overtrædelse af artikel 4, stk. 5, i TTF-forordningen kan straffes med bøde.

Både fysiske og juridiske personer kan straffes for overtrædelse af TTF-forordningen. Det følger af § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, at der kan pålægges juridiske personer strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det følger af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I dette tilfælde, hvor den strafbelagte bestemmelse omhandler en pligt for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelsen virksomheden, samt en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden.

Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til, ud over tiltalen mod den juridiske person, tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Bødeniveauet vil blive fastsat i overensstemmelse med de generelle regler om straf i § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder. Det fremgår heraf, at der ved udmåling af bøde lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægts-

UDKAST

forhold på gerningstidspunktet. Det er afgørende, at der ved strafudmålingen lægges vægt på de nævnte faktorer, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt på deltagere på markedet for TTF-derivater og operatører af regulerede markeder, og således at det finansielle incitament til at overtræde bestemmelsen reduceres. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængig af gerningsmandens økonomiske forhold.

I medfør af artikel 4, stk. 5, må en operatør af et reguleret marked, hvorpå der handles TTF-derivater ikke acceptere ordrer, og deltagere på markedet for TTF-derivater ikke afgive ordrer på TTF-derivater, der udløber i perioden fra udløbsdatoen for TTF-front-month-derivater til udløbsdatoen for TTF-front-year-derivatet med priser på 35 EUR over den referencepris, som ACER har offentliggjort dagen inden og efter, at der er indtrådt en markeds-korrektionsbegivenhed (»dynamisk budgrænse«). I tilfælde hvor referenceprisen falder under 145 EUR vil den dynamiske budgrænse dog blive fastsat til 180 EUR. For definitionerne på et TTF-front-month-derivat og et TTF-front-year-derivat henvises til artikel 2, nr. 4 og 5, i forordningen.

Ansvarssubjektet er en operatør af et reguleret marked eller en deltager på markedet for TTF-derivater. Både operatøren og markedsdeltageren kan være fysiske eller juridiske personer. Den strafbare handling består i henholdsvis at acceptere ordrer eller afgive ordrer på 35 EUR over den referencepris, som ACER har offentliggjort den foregående dag, eller 180 EUR, hvis referenceprisen falder under 145 EUR.

Det udgør en skærpende omstændighed, hvis den samme operatør af et reguleret marked eller markedsdeltager i gentagne tilfælde henholdsvis accepterer eller afgiver ordrer på 35 EUR over den referencepris, som ACER har offentliggjort den foregående dag, eller 180 EUR, hvis referenceprisen falder under 145 EUR.

Til nr. 5 (§ 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 255, stk. 5, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder fastlægger, at ved udmåling af bøder efter kapitel 42 lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold.

Det foreslås i § 255, stk. 5, 1. pkt., at efter »dette kapitel« udgår »skal der«.

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer for

UDKAST

strafniveauet efter bestemmelsen, når der er tale om mindre alvorlige sager om markedsmanipulation med handel med værdipapirer i form af simple wash trades.

Der findes allerede i dag i bemærkningerne til § 255 et vejledende bødeniveau for overtrædelse af en række bestemmelser, som Finanstilsynet vil kunne få hjemmel til at udstede administrative bødeforelæg for, jf. Folketings Tidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 381.

Den samlede sagsbehandling af sager om markedsmanipulation i forbindelse med handel med værdipapirer i form af simple wash trades er langvarig og af den årsag til stor belastning for den mistænkte og retssystemet. Et alternativ til behandling af en lovovertrædelse i Finanstilsynet efterfulgt af politimæssig efterforskning og domstolsbehandling er, at Finanstilsynet udsteder administrative bødeforelæg.

Forslaget har til formål at etablere muligheden for, at der kan udstedes administrative bødeforelæg for mindre alvorlige sager om markedsmanipulation med handel med værdipapirer i form af simple wash trades. Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 3, og de specielle bemærkninger hertil for en nærmere beskrivelse af de forhold, der kan føre til, at der er tale om en mindre alvorlig sag om markedsmanipulation med handel med værdipapirer.

En forudsætning for at kunne udstede administrative bødeforelæg er imidlertid, at der er et vejledende bødeniveau for overtrædelse af den pågældende bestemmelse. Formålet med ændringen er at få tilvejebragt et normalstrafniveau for disse overtrædelser, der kan udgøre det vejledende bødeniveau.

Det følger af artikel 15 i markedsmissbrugsforordningen, at det er forbudt for personer at deltage eller at forsøge at deltage i markedsmanipulation. Markedsmanipulation er nærmere defineret i artikel 12 i markedsmissbrugsforordningen og omfatter bl.a. en aktivitet i form af indgåelse af en transaktion, afgivelse af en handelsordre eller anden adfærd, som giver eller antages at give urigtige eller vildledende signaler om udbuddet af, efterspørgslen efter eller kursen på finansielle instrumenter, eller sikrer eller antages at sikre kursen på et eller flere finansielle instrumenter på et unormalt eller kunstigt niveau, jf. artikel 12, stk. 1, litra a (adfærd for handelsbaseret markedsmanipulation) i markedsmissbrugsforordningen.

UDKAST

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af bestemmelsen er den fysiske eller juridiske person.

Aktiviteten består enten i en transaktion eller en handelsordre eller anden adfærd. En transaktion omfatter gennemførte handelsordrer, herunder køb og salg af finansielle instrumenter. Handelsordrer omfatter alle ordrer på finansielle instrumenter, uanset om de gennemføres eller ej. Anden adfærd omfatter for eksempel udbredelse af falske rygter i markedet.

Bestemmelsen omfatter urigtige eller vildledende signaler om både udbuddet af, efterspørgslen efter eller kursen på det finansielle instrument, dvs. både likviditet og kurs.

Der skal i forhold til ”urigtige eller vildledende signaler” foreligge omstændigheder, der gør, at aktiviteten ikke indgår i kursdannelsen på en sædvanlig måde, fordi den ikke er udtryk for et reelt udbud eller en reel efterspørgsel efter det finansielle instrument. Det er eksempelvis tilfældet, når der ikke sker ændringer i ejendomsretten til det finansielle instrument.

Bestemmelsen omfatter også aktiviteter, som antages at give urigtige eller vildledende signaler om udbud af, efterspørgsel efter eller kursen på finansielle instrument. Der skal være tale om, at en mulig markedsaktør vil kunne få et forkert indtryk af udbud af, efterspørgslen efter eller kursen på det finansielle instrument ved at iagttage aktiviteten, uanset om aktiviteten i realiteten medfører en ændring af markedsforholdene. Det vil sige, at der kan være tale om en overtrædelse af bestemmelsen, hvis aktiviteten objektivt set kan antages at give urigtige eller vildledende signaler, selv om den ikke konkret har haft den virkning. Det er ikke afgørende, om der rent faktisk sker en kursændring.

Finanstilsynet vurderer, at konstateringen af overtrædelser generelt vil være ukompliceret, og at flertallet af sager ikke vil give anledning til bevismæssig tvivl.

Bødeniveauet for en overtrædelse af forbuddet mod markedsmanipulation i form af simple wash trades afhænger af gerningspersonens tilregnelser.

Strafniveauet for en overtrædelse, hvor personen ikke har haft hensigt til at handle med sig selv, forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 50.000 kr. uanset antallet af handler (wash trades) i førstegangstilfælde. Der er tale om etablering af et generelt bødeniveau, jf. skemaet nedenfor.

Det er situationer, hvor en person uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, ved at personen har indlagt en købsordre og inden for få dage indlægger en salgsordre, der møder den tidligere indlagte købsordre. Personen har ikke inden indlæggelsen af salgsordren sikret sig, at købsordren var blevet mødt i markedet af en tredjepart. Der er herved lagt vægt på, at handlingen kan have haft en potentiel skadevirkning af de finansielle markeders integritet og investorenes tillid til disse, hvorfor bødeniveauet generelt bør være højere end de eksisterende bødeniveauer for overtrædelser af mere formel karakter.

Ved fastsættelsen af bødeniveauet er der lagt vægt på overtrædelsens sammenlignelighed med en overtrædelse af § 30 i lov om kapitalmarkeder, der indeholder en pligt til at offentliggøre ændringer i storaktionærs besiddelser. Det følger af § 30 i lov om kapitalmarkeder, at en udsteder af aktier efter modtagelsen af en meddelelse om flagning af stemmerettigheder og aktiekapital, jf. §§ 38-40 i lov om kapitalmarkeder, skal offentliggøre indholdet af meddelelsen, og at dette skal ske efter modtagelsen af meddelelsen, dog senest tre hverdage herefter. §§ 38-40 omhandler storaktionærmeddelelser. Det fremgår af bemærkningerne til ændringen af § 255, stk. 5, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, hvorved der blev fastsat et normalstrafniveau for overtrædelse af § 30 i lov om kapitalmarkeder (Folketingstidende 2020-2021, tillæg A, L 193 som fremsat, s. 142), at bødeniveauet som udgangspunkt fastsættes til en bøde på 50.000 kr. i førstegangstilfælde samt, at oplysning om større aktiebesiddelser er af væsentlig betydning for kapitalmarkederne, og at en udsteders manglende videreformidling af større aktiebesiddelser m.v. kan medføre, at investorer mangler væsentlig information om en udsteders ejerforhold. Der er således tale om en bestemmelse, der har til formål at sikre, at potentielle investorer kan foretage investeringer på et oplyst grundlag.

Det er det samme hensyn, som forbuddet mod markedsmanipulation værner om, nemlig at investorerne skal kunne indrette sig i tillid til markedet. Wash trades er ikke udtryk for det reelle udbud og efterspørgsel på et finansielt instrument, og wash trades kan derved tilskynde øvrige investorer til at foretage en handel, som de ellers havde afholdt sig fra.

Strafniveauet for en overtrædelse i grovere tilfælde, hvor personen har haft hensigt til at handle med sig selv (men ikke til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten), forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 75.000 kr.

UDKAST

uanset antallet af handler (wash trades) i førstegangstilfælde. Der er tale om et skærpet bødeniveau, jf. skemaet nedenfor.

Overtrædelse i grovere tilfælde er situationer, hvor en person har haft til hensigt at handle med sig selv, ved at personen har indlagt en købsordre og en salgsordre inden for et meget kort tidsinterval, hvormed der er overvejende sandsynlighed for, at de to ordrer møder hinanden i markedet. Der vil som regel være tale om situationer, hvor en person ønsker at flytte værdipapirer fra ét depot til et andet, hvor personen ikke har haft til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten på det finansielle instrument. Sandsynligheden vil være højere i illikvide aktier.

Der er herved lagt vægt på, at personen har haft til hensigt at handle med sig selv, og at handlingen kan have haft en potentiel skadevirkning for de finansielle markeders integritet og investorernes tillid til disse. Det er et grovere tilfælde end, hvis personen uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, og dermed bør bødeniveauet generelt være højere end, hvis personen uagtsomt er kommet til at handle med sig selv.

Generelt bødeniveau	Bødeforelæg på 50.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.
Skærpet bødeniveau	Bødeforelæg på 75.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.

Det følger af bemærkningerne til § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder, at det endvidere er hensigten, at strafudmålingen ved andengangstilfælde fremover som udgangspunkt beregnes på grundlag af en forhøjelse på 50 pct., en forhøjelse på 100 pct. i tredjegangstilfælde, en forhøjelse på 200 pct. i fjerdegangstilfælde og en forhøjelse efter en konkret vurdering ved senere gentagelsestilfælde, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 381.

Hvis en overtrædelse af forbuddet mod markedsmanipulation i form af simple wash trades ikke kan anses for ukompliceret, uden bevismæssige tvivls spørgsmål eller overtrædelsen rejser tvivl om det rette sanktionsniveau, skal Finanstilsynet overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 1 (§ 1 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det fremgår af § 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at visse bestemmelser i loven finder anvendelse på registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde.

Det foreslås i § 1, stk. 4, 1. pkt., efter »§§ 5, 9, 10,« at indsætte »17 a,«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at de beføjelser, som Finanstilsynet tillægges i medfør af den foreslåede § 17 a, herunder at Finanstilsynet får mulighed for at forbyde eller suspendere markedsføring m.m. af alternative investeringsfonde, som en registreret forvalter udbyder, hvis dokumentet med central information ikke lever op til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen), ligeledes vil kunne pålægges registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde.

Formålet med ændringen er at sikre, at Finanstilsynet får mulighed for at forbyde eller suspendere markedsføring m.m. af alternative investeringsfonde, som en registreret forvalter udbyder, hvis dokumentet med central information ikke lever op til kravene i PRIIP-forordningen.

Til nr. 2 (§ 1 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af § 1, stk. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at visse bestemmelser i loven finder anvendelse på forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når forvalteren forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde i Danmark uden at etablere en filial i Danmark.

Det foreslås i § 1, stk. 5, efter »§ 5, stk. 3-5 og 7,« at indsætte »§ 17 a,«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den foreslåede § 17 a, som affattet ved lovforslagets § 6, nr. 3, ligeledes vil finde anvendelse for registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når forvalteren forvalter eller

markedsfører alternative investeringsfonde i Danmark uden at etablere en filial i Danmark.

Formålet med ændringen er at sikre, at Finanstilsynet får mulighed for at forbyde eller suspendere markedsføring m.m. af alternative investeringsfonde, som en registreret forvalter udbyder, hvis dokument med central information ikke lever op til kravene i PRIIP-forordningen.

Til nr. 3 (§ 17 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Efter § 189, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. straffes overtrædelse af de i bestemmelsen anførte regler med bøde. Den gældende danske implementering af PRIIP-forordningen er sket med baggrund i forordningens artikel 22, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne i stedet for administrative sanktioner kan fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser i forordningen.

Den gældende § 190, stk. 4, 3. pkt., fastsætter, at en forvalter af alternative investeringsfonde, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i PRIIP-forordningen, straffes med bøde.

Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestoren (afkastet), afhænger af en eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. En afdeling i en dansk UCITS er eksempelvis et PRIIP-produkt og omfattet af forordningen.

Efter artikel 24, stk. 2, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder for at kunne varetage deres opgaver i henhold til PRIIP-forordningen mindst have de tilsynsbeføjelser i overensstemmelse med national ret, der følger af bestemmelsens litra a-e.

Det følger af artikel 24, stk. 2, litra a, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at pålægge et forbud mod markedsføring af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra b, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP.

UDKAST

Efter artikel 24, stk. 2, litra d, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et forbud mod at stille et dokument med central information til rådighed, hvis dette ikke lever op til med kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10. De kompetente myndigheder skal desuden kunne give påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information i disse situationer.

Det bemærkes, at der i relation til anvendelsen af PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra d, ikke er tale om en forudgående administrativ godkendelsesordning, idet offentliggørelse af et dokument med central information ikke kræver forudgående godkendelse. Foranstaltningen er tiltænkt at blive anvendt på dokumenter med central information, der allerede er offentliggjorte. Foranstaltningen forventes typisk anvendt sammen med et almindeligt påbud for manglende overholdelse af kravene i PRIIP-forordningen.

Det fremgår af § 24, stk. 4, i PRIIP-forordningen, at såfremt de kompetente myndigheder har anvendt en eller flere administrative sanktioner eller foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2, har de kompetente myndigheder beføjelse til at udsende eller til at kræve, at PRIIP-producenten eller den person, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning, samt hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Bestemmelsen omfatter markedsføring af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Det foreslås at indføre en ny § 17 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. hvorefter Finanstilsynet skal kunne udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede bestemmelse er ny og foreslås på baggrund af et ønske om at styrke mulighederne for at pålægge administrative sanktioner til virksomheder, der ikke overholder PRIIP-forordningen. Udbydere af sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter underlagt Finanstilsynets tilsyn, når disse udbydes til detailinvestorer, i henhold til PRIIP-forordningen.

UDKAST

Den foreslåede § 17 a medfører, at Finanstilsynet får mulighed for at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis forvalteren af alternative investeringsfonde, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, overtræder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Formålet er at give Finanstilsynet mulighed for at begrænse markedsføringen af et finansielt produkt, hvis Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen af en eller flere af de ovennævnte bestemmelser kan medføre, at investorer træffer en investeringsbeslutning om det pågældende PRIIP, i dette tilfælde den pågældende alternative investeringsfond, på baggrund af misinformation om produktet.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet kan give et påbud til den pågældende forvalter af alternative investeringsfonde om at udsende en meddelelse direkte til den pågældende investor med oplysning om Finanstilsynets afgørelse og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civile krav såfremt Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, i PRIIP-forordningen eller orienterer offentligheden om en afgørelse truffet i henhold til artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Finanstilsynet skal anvende tilsynsbeføjelserne i den foreslåede bestemmelse under hensyntagen til alle relevante forhold, herunder overtrædelsens grovhed og varighed, spørgsmål om gentagelse, samt overtrædelsens skadevirkning på investorernes interesser.

Til nr. 4 (§ 172 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det fremgår af § 172, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af betydning for forståelsen af dokumenter indeholdende væsentlig investorerinformation for alternative investeringsfonde, jf. stk. 1, nr. 4.

Det foreslås, at nyaffatte § 172, stk. 1, nr. 4, så orienteringskravet i § 172, stk. 1, også gælder behandling af sager vedrørende dokumenter med central information, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr.

UDKAST

1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen).

Den foreslåede ændring af § 172, stk. 1, nr. 4, vil medføre, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelser vedrørende dokumenter med central information, jf. PRIIP-forordningen.

Ændringen foreslås som en konsekvens af, at dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation ikke længere eksisterer, og i stedet er blevet erstattet af dokumenter med central information.

Til nr. 5 (§ 190, stk. 4, 3. pkt. i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af § 190, stk. 4, 3. pkt., at en forvalter af alternative investeringsfonde, der overtræder et forbud eller en begrænsning eller en restriktion i medfør af PRIIP-forordningen straffes med bøde.

Det foreslås i § 190, stk. 4, 3. pkt., efter »artikel 17« at indsætte »artikel eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.

Det foreslåede vil medføre, at overtrædelse af et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet for overtrædelsen vil være forvalteren af en alternativ investeringsfond.

Det strafbare forhold kan bestå i overtrædelse af et forbud mod markedsføring udstedt af Finanstilsynet i henhold til PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra a. Det strafbare forhold kan endvidere bestå i overtrædelse af et påbud om suspension af markedsføring udstedt af Finanstilsynet i henhold til PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra b.

Derudover kan det strafbare forhold bestå i overtrædelse af et forbud mod stillen til rådighed af et dokument med central information, som ikke er i overensstemmelse med kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10, eller overtrædelse af et påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central

information. Endelig kan det strafbare forhold bestå i, at en forvalter af en alternativ investeringsfond ikke udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civile krav.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 6, nr. 3, hvorefter Finanstilsynet tildeles beføjelse til at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis forvalteren af alternative investeringsfonde, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, eller et dokument med central information for det pågældende produkt, overtræder eller ikke overholder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 28 a, stk. 5, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Afsnit VI i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder krav om oplysninger vedrørende offentliggørelse af års- og halvårsberetninger, mens lovens afsnit VII indeholder krav om oplysninger vedrørende prospekt, central investorinformation, forpligtelser for masterinstitutter, offentliggørelse af emissions- og indløsningspriser og andre væsentlige forhold.

En dansk UCITS kan i henhold til § 28 markedsføres grænseoverskridende i en medlemsstat eller i et land, som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område.

Den gældende bestemmelse i § 28 a indeholder regler om ophør af danske UCITS grænseoverskridende markedsføring som meddelt i overensstemmelse med lovens § 28.

Efter den gældende § 28 a, stk. 5, 1. pkt., skal den danske UCITS give Finanstilsynet og investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII eller i regler udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII,

De omfattede UCITS er allerede i dag forpligtede til også at udlevere oplysninger, som er omfattet af afsnit VI i lov om investeringsforeninger m.v.,

UDKAST

Det foreslås to steder i § 28 a, stk. 5, 1. pkt., efter »afsnit« at indsætte »VI og«.

Formålet med den foreslåede tilføjelse af henvisningen til afsnit VI i § 28 a, stk. 5, 1. pkt., er at præcisere, at en dansk UCITS skal stille års- og halvårsberetninger til rådighed for de vedblivende investorer og for Finanstilsynet, når en dansk UCITS ophører med at udøve grænseoverskridende markedsføring i en anden medlemsstat.

Derudover har ændringen til formål at sikre en direktivnær implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv EU 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter.

Til nr. 2 (§ 171 a i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter § 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v. straffes overtrædelse af artikel 17 i PRIIP-forordningen med bøde. Efter § 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger straffes overtrædelser af § 103, stk. 1, med bøde.

§ 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger præciserer, at danske UCITS skal udarbejde et såkaldt PRIIP-dokument i henhold til PRIIP-forordningen.

Bestemmelsen omfatter markedsføring af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er). Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestoren (afkastet), afhænger af en eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. En afdeling i en dansk UCITS er eksempelvis et PRIIP-produkt omfattet af forordningen.

Den gældende danske implementering af PRIIP-forordningen er sket med baggrund i forordningens artikel 22, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne i stedet for administrative sanktioner kan fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser i forordningen.

Efter artikel 24, stk. 2, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder for at kunne varetage deres opgaver i henhold til PRIIP-forordningen mindst have de tilsynsbeføjelser i overensstemmelse med national ret, der følger af bestemmelsens litra a-e.

UDKAST

Det følger af artikel 24, stk. 2, litra a, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at pålægge et forbud mod markedsføring af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra b, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra d, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et forbud mod at stille et dokument med central information til rådighed, hvis dette ikke lever op til med kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10. De kompetente myndigheder skal desuden kunne give påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information i disse situationer.

Det bemærkes, at der i relation til anvendelsen af PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra d, ikke er tale om en forudgående administrativ godkendelsesordning, idet offentliggørelse af et dokument med central information ikke kræver forudgående godkendelse. Foranstaltningen er tiltænkt at blive anvendt på dokumenter med central information, der allerede er offentliggjorte. Foranstaltningen forventes typisk anvendt sammen med et almindeligt påbud for manglende overholdelse af kravene i PRIIP-forordningen.

Det fremgår af § 24, stk. 4, i PRIIP-forordningen, at såfremt de kompetente myndigheder har anvendt en eller flere administrative sanktioner eller foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2, har de kompetente myndigheder beføjelse til at udsende eller kræve, at PRIIP-producenten eller den person, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om hvor, der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Det foreslås i § 171 a i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i PRIIP-forordningen.

Den foreslåede bestemmelse er ny og foreslås på baggrund af et ønske om at styrke mulighederne for at pålægge administrative sanktioner til virksomheder, der ikke overholder PRIIP-forordningen. Finanstilsynet påser overholdelsen af PRIIP-forordningen. Udbydere af sammensatte investerings-

UDKAST

produkter og forsikringsbaserede investeringsprodukter er underlagt Finanstilsynets tilsyn, når disse udbydes til detailinvestorer, i henhold til PRIIP-forordningen.

Den foreslåede § 171 a medfører, at Finanstilsynet får mulighed for at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis den danske UCITS, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, overtræder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre effektiv håndhævelse forordningen ved at give Finanstilsynet mulighed for at begrænse markedsføringen af en dansk UCITS, hvis Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen af en eller flere af de ovennævnte bestemmelser kan medføre, at investorer træffer en investeringsbeslutning om det pågældende produkt, i dette tilfælde den pågældende UCITS eller andele heri, på baggrund af misinformation om produktet.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet kan give et påbud til den UCITS om at udsende en meddelelse direkte til den pågældende investor med oplysning om Finanstilsynets afgørelse og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civile krav, hvis Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, i PRIIP-forordningen eller orienterer offentligheden om en afgørelse truffet i henhold til artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Finanstilsynet skal anvende tilsynsbeføjelserne i den foreslåede bestemmelse under hensyntagen til alle relevante forhold, herunder overtrædelsens grovhed og varighed, spørgsmål om gentagelse, samt overtrædelsens skadevirkning på investorernes interesser.

Til nr. 3 (§ 189 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 189 i lov om investeringsforeninger m.v. fastlægger, at der for afgørelser truffet af Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen i henhold til en række love og regler udstedt i medfør heraf er klageadgang til Erhvervsankenævnet.

UDKAST

Det foreslås i § 189 efter »fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf« at indsætte », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller regler udstedt i medfør heraf kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.«

Den foreslåede ændring medfører, at modtageren af en afgørelse, der er truffet i medfør af PRIIP-forordningen, kan indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Til nr. 4 (§ 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 190, stk. 5, lov om investeringsforeninger m.v., at den, der overtræder et forbud eller en begrænsning eller en restriktion i medfør af artikel 17 i PRIIP-forordningen, kan straffes med bøde.

Det foreslås i § 190, stk. 5, efter »artikel 17« at indsætte » eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.

Det foreslåede vil medføre, at overtrædelse af et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet for overtrædelsen vil være danske UCITS omfattet af § 1 i lov om investeringsforeninger m.v.

Det strafbare forhold kan bestå i overtrædelse af et forbud mod markedsføring udstedt af Finanstilsynet i henhold til PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra a. Det strafbare forhold kan endvidere bestå i overtrædelse af et påbud om suspension af markedsføring udstedt af Finanstilsynet i henhold til PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra b. Derudover kan det strafbare forhold bestå i overtrædelse af et forbud mod stillen til rådighed af et dokument med central information, som ikke er i overensstemmelse med kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10, og et påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information. Endelig kan det strafbare forhold bestå i, at en forvalter af en alternativ investeringsfond ikke udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civile retlige krav.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 7, nr. 2, hvorefter Finanstilsynet får beføjelse til at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, eller pålægge et forbud mod at stille et dokument med central information til rådighed, hvis den danske UCITS, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, eller et dokument med central information for denne, overtræder eller ikke overholder et eller flere krav i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 12, stk. 4, i lov om ejendomscreditselskaber)

Det fremgår af § 12, stk. 4, i lov om ejendomscreditselskaber, at Forbrugerombudsmanden uanset § 13 har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 3.

Bestemmelsen i § 12, stk. 3, forpligter Finanstilsynet til at underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at et ejendomscreditselskabs kunder kan have lidt tab som følge af, at ejendomscreditselskabet har overtrådt § 8 a, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2. Bestemmelserne i § 8 a, stk. 1, og bestemmelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2, vedrører sager om god skik.

§ 13 henviser bl.a. til regler i lov om finansiel virksomhed vedrørende Finanstilsynets skærpede tavshedspligt og forbuddet mod, at ansatte i Finanstilsynet videregiver oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet gennem Finanstilsynets whistleblower ordning.

Det foreslås i § 12, stk. 4, at »§ 13« ændres til »§§ 13 og 13 a«

Der er tale om en konsekvensrettelse af bestemmelsen som følge af ændringerne i dette lovforslags § 3, nr. 4 og 5, hvorved § 13 ændres, og der indsættes en ny § 13 a.

Det følger herefter forsat af § 12, stk. 4, at Forbrugerombudsmanden har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 3,

UDKAST

uanset Finanstilsynets skærpede tavshedspligt i den foreslåede § 13 og forbuddet mod, at ansatte i Finanstilsynet videregiver oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. § 13 a.

Til nr. 2 (§ 13 i lov om ejendomskreditselskaber)

Det fremgår af § 13 i lov om ejendomskreditselskaber, at §§ 354, 354 g og 356 i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse for ansatte i Finanstilsynet. § 354 fastsætter regler om tavshedspligt for ansatte i Finanstilsynet. § 354 g fastsætter, at ansatte i Finanstilsynet ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med. § 356 indeholder et forbud mod, at ansatte i Finanstilsynet opnår ansættelse i virksomheder under tilsyn og regulerer visse økonomiske dispositioner, som ansatte i Finanstilsynet må foretage.

Det foreslås at nyaffatte § 13 i lov om ejendomskreditselskaber.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 13 indsættes en bestemmelse svarende til § 354 i lov om finansiel virksomhed. Herved sikres klarhed over indholdet og grænserne for tavshedspligtens indhold i forhold til de opgaver, der er omfattet af lov om ejendomskreditselskaber.

Med lovændringen nedenfor under nr. 5, indsættes en bestemmelse med tilsvarende indhold som § 354 g i lov om finansiel virksomhed.

Med forslaget overføres henvisningen til § 356 i lov om finansiel virksomhed ikke. Dette har ikke materiel betydning for forbuddet mod, at Finanstilsynets ansatte opnår ansættelse i virksomheder under tilsyn og reguleringen af visse økonomiske dispositioner, som ansatte i Finanstilsynet ikke må foretage. § 356 i lov om finansiel virksomhed gælder forsat for finanstilsynets ansatte, uanset at der ikke henvises til denne i lov om ejendomskreditselskaber.

Det følger af forslaget til *stk. 1*, at Finanstilsynets ansatte efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtede til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme gælder perso-

ner, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Ved fortrolige oplysninger forstås oplysninger om en virksomheds forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger, som efter deres karakter er fortrolige. Oplysninger, som efter deres karakter er offentlige, f.eks. regnskaber og fondsbørsmeddelelser, er ikke omfattet af tavshedspligten. Tilsvarende gælder oprindeligt fortrolige oplysninger, som uden om tilsynet er blevet offentliggjort ad andre kanaler i en sådan grad, at det er blevet almindeligt kendt.

Ved oplysninger, der efter deres karakter er fortrolige, forstås oplysninger, der ikke direkte relaterer sig til enkelte kunders eller virksomheders forhold. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om økonomiske eller forretningsmæssige forhold for personer og selskaber, som ikke er kunder i egentlig forstand, men som f.eks. kautionerer for kunder, har ejerandele i virksomhedens kunder eller på anden vis har en personlig, økonomisk eller forretningsmæssig tilknytning til kunder uden selv at være det.

Begrebet tilsynsvirksomhed skal ses i forhold til de pligter, der er pålagt Finanstilsynet i medfør af kapitel 5 i lov om ejendomskreditselskaber. Det medfører bl.a., at sager, der relaterer sig til tilsynsforpligtelsen i § 12, hvorefter Finanstilsynet påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør heraf, er omfattet af tilsynsvirksomheden. I modsætning hertil er oplysninger, som Finanstilsynet modtager som led i sin reguleringsvirksomhed og informationsvirksomhed, ikke omfattet.

Tavshedspligten omfatter også fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager i forbindelse med sin tilsynsvirksomhed fra udenlandske myndigheder.

Derudover er eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne, samt personer, der er ansat i virksomheder, som Finanstilsynet har indgået kontrakt med om udførelsen af serviceopgaver som led i tilsynets drift, også omfattet af bestemmelsen om tavshedspligt. Serviceopgaver som led i driften vil f.eks. være rengøring, vagttjeneste, reparation og vedligeholdelse af elektronisk materiel og kantinedrift.

Stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, eksempelvis

årsberetninger m.v., når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres, jf. den foreslåede bestemmelses stk. 4. Begrundelsen for dette er, at når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres i den summariske eller sammenfattede form, da vil oplysningerne ikke længere anses for at være fortrolige.

Tavshedspligten er også reguleret i en række andre hovedlove, herunder lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om forsikringsformidling, der indeholder en tavshedspligtbestemmelse, der i hovedtræk svarer til den foreslåede bestemmelse i § 13.

Tavshedspligtbestemmelserne medfører bl.a., at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager er begrænset efter § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen. Tavshedspligtbestemmelserne, der gælder for Finanstilsynets ansatte, begrænser ikke parters adgang til aktindsigt, jf. § 9, stk. 2, i forvaltningsloven eller parters ret til underretning efter § 5 i retssikkerhedsloven.

Tavshedspligten er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Derudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for et effektivt tilsyn. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne og kunderne således kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Det foreslås i *stk. 2*, at samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, ikke berettiger de personer, som er nævnt i *stk. 1*, til at videregive fortrolige oplysninger.

Da de fortrolige oplysninger i langt overvejende grad hidrører fra virksomhederne, vil det være mest korrekt og sikrest, at det er den pågældende virksomhed selv, der meddeler oplysningerne til tredjemand. Oplysninger om virksomhedens kunder kan kun videregives med disses samtykke.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* ikke finder anvendelse på oplysninger i sager om informationskrav og god skik mv., jf. kapitel 3 i lov om ejendoms-kreditselskaber og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. *1. pkt.* finder ikke anvendelse på § 8 b og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, *stk. 6*.

Kapitel 3 indeholder regler om information ved erhvervsmæssigt salg af pantebreve, regler om redelig forrentningskik og god praksis (god skik), regler om ændringer af renter, gebyrer eller andet vederlag for realkreditlignende lån. Kapitel 3 indeholder endvidere hjemmel til at udstede bekendtgørelser om kompetencekrav, pris- og risikooplysninger, et standardiseret nøgletalsskema og oplysninger ved erhvervsmæssigt salg af pantebreve. Oplysninger om aflønning, jf. § 8 b og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 6, om effektive procedurer for udvikling og distribution af produkter, er dog ikke omfattet af den foreslåede undtagelse i stk. 3.

Det vil som udgangspunkt være muligt at få aktindsigt i oplysninger, der ikke er omfattet af den særlige tavshedspligt, uanset om oplysningerne fremgår af en sag, som udelukkende vedrører forbrugerområdet, eller om oplysningerne fremgår af andre sager i Finanstilsynet, som er omfattet af Finanstilsynets generelle tavshedspligt. Hvis der for eksempel ønskes aktindsigt i oplysninger, som stammer fra en tilsynssag, som i øvrigt ikke vedrører god skik, vil oplysningerne vedrørende god skik blive ekstraheret fra denne sag og udleveret, mens resten af sagen vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt.

Når Finanstilsynet anmoder en virksomhed om en redegørelse, vil Finanstilsynet sædvanligvis angive de relevante bestemmelser i den finansielle lovgivning, som vil være tema for redegørelsen. Virksomheden vil heraf kunne udlede, om de oplysninger, som den efterfølgende afgiver til Finanstilsynet, vil kunne udleveres i forbindelse med en begæring om aktindsigt. Ligeledes vil Finanstilsynet ved en inspektion, som specifikt vedrører forbrugerreglerne, særligt gøre virksomheden opmærksom på, at materiale og oplysninger, som indsendes og afgives til Finanstilsynet, vil kunne være omfattet af begæring om aktindsigt med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens § 30.

Når Finanstilsynet træffer afgørelse i sager på forbrugerområdet, vurderer Finanstilsynet, hvorvidt virksomheden overholder de offentligretlige adfærdsregler. Derimod behandler Finanstilsynet ikke konkrete tvister mellem en forbruger og en virksomhed omfattet af denne lov. Derfor vil sagerne typisk ikke indeholde oplysninger om konkrete kundeforhold. Det kan dog ikke udelukkes, at der i visse sager findes sådanne oplysninger, for eksempel fordi kunden selv har indsendt dem til Finanstilsynet, eller fordi virksomheden i en redegørelse til Finanstilsynet har kommenteret en konkret sag, som har givet Finanstilsynet anledning til at undersøge virksomhedens praksis på et konkret område.

Hvis der søges om aktindsigt i en sag, som indeholder oplysninger om konkrete kundeforhold, vil Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af aktindsigtsbegæringen skulle tage stilling til, om disse oplysninger kan udleveres. Drejer det sig om oplysninger om en privat kundes økonomiske forhold, vil disse oplysninger som udgangspunkt ikke kunne udleveres, idet der ikke er mulighed for at få aktindsigt i enkeltpersoners private forhold, herunder økonomiske forhold, efter offentlighedslovens § 30, nr. 1.

Hvis Finanstilsynet modtager en aktindsigtsbegæring, som vil indebære udlevering af oplysninger om kunder, vil Finanstilsynet i overensstemmelse med praksis i sager om aktindsigt i oplysninger vedrørende privatpersoner eller juridiske personer indhente en udtalelse fra den kunde, hvis oplysninger der ønskes aktindsigt i. Hvis spørgsmålet om, hvorvidt der kan meddeles aktindsigt i konkrete kundeoplysninger, er af principiel karakter, vil Finanstilsynet forelægge sagen for Finanstilsynets bestyrelse, jf. lov om ejendoms-kreditselskaber § 12, stk. 6, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 4*, at bestemmelsen i stk. 1 ikke er til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Ved afgørelsen af, om en virksomhed eller kunde er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende, tages i betragtning.

Det foreslås i *stk. 5*, at fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en virksomhed omfattet af denne lov er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og hvis oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet under visse omstændigheder videregive fortrolige oplysninger til parterne i en civil retssag. Oplysninger om kundeforhold kan ikke videregives. Fortrolighed med hensyn til oplysninger om tredjemand, der medvirker i forsøg på at redde en virksomhed, gælder også efter, at denne medvirken er ophørt.

Det foreslås i *stk. 6*, at *stk. 1* ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives i henhold til de i nr. 1-12 opregnede undtagelser. Der er tale om en udtømmende opregning.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 1*, at fortrolige oplysninger kan videregives til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen. Afgørelsen af, om der foreligger en overtrædelse af tilsynslovgivningen eller straffeloven, kræver ofte en grundig efterforskning og bevisbedømmelse. Som følge heraf kan fortrolige oplysninger også videregives til brug for efterforskningen af en formodet lovovertrædelse af tilsynslovgivningen eller straffeloven.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 2*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog *stk. 9*.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 3*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet. Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet videregive oplysninger til Erhvervsankenævnet, som er klageinstans for afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven og regler udstedt i medfør af loven m.v., jf. lovens § 21. Indbringes Finanstilsynets afgørelse for domstolene, kan oplysningerne også videregives til domstolene.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 4*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Folketingets Ombudsmand. I forbindelse med ombudsmandens prøvelse af en sag, vil Finanstilsynet være forpligtet til at meddele ombudsmanden de oplysninger samt udlevere de dokumenter m.v., som forlanges af ombudsmanden.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 5*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til en parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog *stk. 9*.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 6*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelseskommissioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog *stk. 9*.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 6, nr. 7*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Statsrevisorerne og Rigsrevisionen. Fortrolige oplysninger kan videregives til disse institutioner på baggrund af deres rolle i den parlamentariske kontrol med forvaltningen. Statsrevisorerne og Rigsrevisionen kan således indhente alle oplysninger, der er i Finanstilsynets besiddelse, og som skønnes af betydning for deres arbejde.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 8*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til skifteretten, andre myndigheder, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for en virksomhed omfattet af denne lov, og kurator, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en virksomhed omfattet af denne lov, under forudsætning af, at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres opgaver.

Det er en forudsætning for at videregive oplysningerne, at den, som anmoder om oplysninger, har behov herfor til varetagelse af dennes opgaver. Har den, som anmoder om oplysningerne, ikke selv redegjort nærmere for behovet for at indhente oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at vedkommende har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelse af oplysningerne, før Finanstilsynet træffer endelig beslutning om at udlevere disse.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 9*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i dennes egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske under forudsætning af, at modtageren har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver. Videregivelsen kan ske på anmodning eller af egen drift.

Den foreslåede bestemmelse giver mulighed for, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i kraft af Erhvervsstyrelsens egenskab af ansvarlig tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen. Ved efterlevelse af selskabslovgivningen menes de regler, som Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med, herunder f.eks. bestemmelser i selskabsloven, fondslovgivningen m.v. Det er i den forbindelse et krav, at videregivi-

velse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, dvs. at der er et legitimt formål med videregivelsen, og at Erhvervsstyrelsen har behov for oplysningerne til varetagelsen af styrelsens opgaver.

Den foreslåede bestemmelse giver endvidere mulighed for, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i kraft af, at Erhvervsstyrelsen har ansvaret for det offentlige tilsyn med revisorer og revisionsvirksomheder, jf. § 32 i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder, og i den forbindelse kan iværksætte undersøgelser. Som en konsekvens heraf er det endvidere fundet relevant, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger direkte til Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet inden for deres respektive ansvarsområder.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 10*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver, under forudsætning af, at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog *stk. 9*.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 11*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til de færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område under forudsætning af, at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af *stk. 1*, og at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver.

Det foreslås i *stk. 7*, at modtagere af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, jf. *stk. 6*, med hensyn til disse oplysninger er undergivet den tavshedspligt, der er nævnt i *stk. 1*.

Med den foreslåede bestemmelse bliver den, der modtager oplysninger fra Finanstilsynet i medfør af de muligheder for videregivelse af oplysninger, som er nævnt i forslaget til *stk. 6*, omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt, i det omfang der er tale om fortrolige oplysninger. Bestemmelsen indebærer ikke indskrænkninger i grundlæggende principper inden for retsplejen. Bestemmelsen har derfor bl.a. ingen indflydelse på en forsvarers ret til at blive gjort bekendt med sagens materiale, jf. herved det foreslåede *stk. 6, nr. 1*. Når Finanstilsynet videregiver denne type oplysninger, skal Finanstilsynet samtidig orientere modtager om, at det er fortrolige oplysninger omfattet af § 13.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 8*, at fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, kun må anvendes i forbindelse med tilsynshvervet, til pålæggelse af sanktioner, eller hvis Finanstilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene. Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet alene må anvende fortrolige oplysninger som led i varetagelsen af Finanstilsynets tilsynsopgaver efter lovgivningen.

Det foreslås i *stk. 9*, at videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af *stk. 6, nr. 2, 5, 6 og 10*, alene kan ske, hvis de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og hvis oplysningerne er modtaget fra myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med virksomheder omfattet af denne lov, myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling af virksomheder omfattet af denne lov eller lignende procedurer, og personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov. Finanstilsynet skal indhente en udtrykkelig tilladelse til videregivelse af fortrolige oplysninger fra de kompetente tilsynsmyndigheder, som Finanstilsynet har modtaget oplysningerne fra, hvis Finanstilsynet skal kunne videregive de fortrolige oplysninger.

Eventuel videregivelse af personoplysninger efter de foreslåede bestemmelser i *stk. 4-6*, sker i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen.

Der henvises i øvrigt til *pkt. 2.11* i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 13 a i lov om ejendomscreditselskaber)

Det fremgår af § 13 i lov om ejendomscreditselskaber, at for ansatte i Finanstilsynet finder §§ 354, 354 g og 356 i lov om finansiel virksomhed anvendelse. § 354 g fastsætter, at ansatte i Finanstilsynet ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 13 a i lov om ejendomscreditselskaber.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse til § 13 a svarer indholdsmæssigt til § 354 g i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 13 a, stk. 1, at Finanstilsynets ansatte ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med.

Den foreslåede bestemmelse er en særregel, der udvider tavshedspligten i forhold til oplysninger om personer, der indberetter overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet, således at heller ikke parter vil kunne få aktindsigt i personoplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomheds, herunder en ansats, overtrædelse eller potentielle overtrædelse af reglerne på det finansielle område til Finanstilsynet.

Lovforslaget medfører, at oplysninger om en person, der har indberettet en virksomhed eller en person for overtrædelse af den finansielle regulering for så vidt angår indberetningen, ikke er undergivet aktindsigt i medfør af forvaltningsloven eller reglerne om underretning i medfør af retssikkerhedsloven.

Oplysninger om en person skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i art. 4, nr. 1, i databeskyttelsesforordningen, hvorefter personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Bestemmelsen omfatter bl.a. oplysninger, som identificerer personen, der indberetter overtrædelser, i form af oplysninger om dennes identitet eller enhver oplysning, der indirekte gør det muligt at udlede dennes identitet.

Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelsen af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Bestemmelsen vil kun kunne finde anvendelse i sager om indberetning af overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet indberettet af en person om en virksomhed under tilsyn af Finanstilsynet, herunder ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheder, der er under tilsyn.

Indberetning til Finanstilsynet fra virksomhedens bestyrelsens eller ansatte vil ikke være i strid med tavshedspligten i den foreslåede bestemmelse eller § 132 i selskabsloven.

Såvel overtrædelser som potentielle overtrædelser, f.eks. i tilfælde hvor en indberetning ikke fører til yderligere sagsbehandlingsskridt eller i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at der ikke er tale om en overtrædelse af reglerne på det finansielle område, er omfattet af forslaget.

Det er et krav, at overtrædelser vedrører regler, som er under Erhvervsministeriets ressortområde, som vedrører de områder, som er under tilsyn af Finanstilsynet, forstået som love, bekendtgørelser og direkte gældende EU-retlig regulering, herunder forordninger og direkte gældende niveau 2-regulering (f.eks. bindende tekniske standarder).

Forslaget medfører, at Finanstilsynets ansatte – med de undtagelser der følger af stk. 2 og 3 – er forpligtet til ikke at videregive oplysninger om personer, der til Finanstilsynet indberetter overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering. Forslaget udgør en specialregel (*lex specialis*) i forhold til de almindeligt gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven. Hvis en part f.eks. har ret til aktindsigt efter forvaltningsloven, vil Finanstilsynet i medfør af lovforslaget være forpligtet til enten ikke at videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der har indberettet overtrædelser.

Forslaget ændrer ikke på, at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager er begrænset i henhold til reglerne om skærpet tavshedspligt i § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen, og adgangen til indsigt efter databeskyttelsesforordningen er som følge af bestemmelsens ordlyd begrænset i henhold til art. 15, stk. 4, i databeskyttelsesforordningen.

Ligeledes vil det i henhold til forslaget f.eks. ikke være tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger om en person, der har indberettet en overtrædelse af den finansielle regulering, i forbindelse med en eventuel underretning forud for gennemførelsen af en beslutning om iværksættelse af et tvangsindgreb efter § 5 i retssikkerhedsloven, f.eks. en inspektion.

Det foreslås i *stk. 2*, at *stk. 1* ikke er til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 12, stk. 4, og § 13, stk. 6.

Eventuel videregivelse af personoplysninger i medfør af § 12, stk. 4, og § 13, stk. 6, sker i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen, jf. lovforslagets bemærkninger til den foreslåede § 13.

Det følger af § 12, stk. 4, som ændret ved dette lovforslags § 8, nr. 1, at Forbrugerombudsmanden uanset § 13 og 13 a har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 3. § 12, stk. 3, forpligter Finanstilsynet til at underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at et ejendomskreditselskabs kunder kan have lidt tab, som følge af at ejendomskreditselskabet har overtrådt § 8 a, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2.

Efter § 13, stk. 6, som affattet ved dette lovforslags § 8, nr. 2, kan Finanstilsynet i en række tilfælde videregive oplysninger uanset tavshedspligten i stk. 1. Dette er f.eks. i forhold til videregivelse til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen m.v.

Videregivelse i forbindelse med retssager anlagt af den virksomhed eller den ansatte, om hvem der er blevet indberettet overtrædelser, vedrørende f.eks. bagvaskelse, æreskrænkelser, osv., er ikke omfattet af § 13, stk. 6. Det vil følgelig i disse tilfælde ikke være tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger omfattet af det foreslåede § 13 a, stk. 1, til den virksomhed eller den ansatte, der er blevet indberettet.

Det foreslås *i stk. 3*, at stk. 1 endvidere ikke er til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til et ejendomskreditselskab i forbindelse med sager omfattet af kapitel 3 eller af bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, når kunden har givet samtykke til videregivelsen. *1. pkt.* finder ikke anvendelse på § 8 b og på bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 6.

Det foreslås således, at Finanstilsynet i disse angivne typer af sager skal kunne videregive personoplysninger om en kunde til en forbrugslånsvirksomhed, hvis kunden samtykker til videregivelsen. Bestemmelsen stiller ikke formkrav til dette samtykke, men Finanstilsynet bør tilstræbe at indhente et skriftligt samtykke fra den berørte kunde i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen,

UDKAST

for at sikre dokumentation for, at Finanstilsynet berettiget kan videregive en personoplysning under iagttagelse af de databeskyttelsesretlige regler.

Personoplysninger skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i artikel 3, nr. 1, i databeskyttelsesforordningen, hvorefter personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Dette omfatter bl.a. oplysninger, som identificerer personen, der indberetter overtrædelsen, i form af oplysninger om dennes identitet eller enhver oplysning, der indirekte gør det muligt at udlede dennes identitet. Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelse af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende, enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Den foreslåede bestemmelse finder kun anvendelse på personoplysninger, der videregives med samtykke fra kunden til et ejendomscreditselskab i sager omfattet af kapitel 3 eller af regler udstedt i medfør heraf.

Kapitel 3 indeholder regler om information ved erhvervsmæssigt salg af pantebreve, regler om redelig forrentningskik og god praksis (god skik), regler om ændringer af renter, gebyrer eller andet vederlag for realkreditliggende lån. Kapitel 3 indeholder endvidere hjemmel til at udstede bekendtgørelser om kompetencekrav, pris- og risikoplysninger, et standardiseret nøgletalsskema og oplysninger ved erhvervsmæssigt salg af pantebreve.

Oplysninger om aflønning, jf. § 8 b og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 6, om effektive procedurer for udvikling og distribution af produkter er dog ikke omfattet af adgangen til at videregive personoplysninger med samtykke fra kunden til et ejendomscreditselskab.

Det foreslås i stk. 4, at alle, der i henhold til stk. 3 modtager personoplysninger, er undergivet den tavshedspligt, som er nævnt i stk. 1, for så vidt angår disse oplysninger. Dette svarer til, hvad der gælder efter det foreslåede § 13, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

UDKAST

Til nr. 1 (§ 274, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af § 274, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder for filialer omfattet af § 3.

Det foreslås i § 274, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed, at ændre »6 måneder« til »12 måneder«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet fremover vil kunne påbyde et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 12 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed i stedet for nuværende 6 måneder.

Bestemmelsen vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for at tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor anvendelse af en eller flere sagkyndige til at følge virksomheden er nødvendig for en længere periode end de 6 måneder, der er mulighed for med den gældende bestemmelse. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med den foreslåede ændring af udpegningsperioden tiltænkes det ikke at ændre ved den materielle anvendelse af bestemmelsen. Det vil derfor fortsat være en betingelse for anvendelsen af sagkyndige til at følge en virksomhed, at Finanstilsynet efter en konkret vurdering finder, at der er væsentlige forhold, der giver anledning til at følge den pågældende virksomhed med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Det kan eksempelvis være for at sikre den forebyggende indsats mod finansiel kriminalitet, herunder hvidvask.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegning af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrunder påbuddet.

Det foreslås også i § 274, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at indsætte to nye punkummer efter 1. pkt.

Det foreslås i § 274, stk. 1, 2. *pkt.*, i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. *pkt.*, til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne påbyde et forsikringselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 3 år med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Bestemmelsen vil styrke Finanstilsynet muligheder for at tilrettelægge sit tilsyn og udpege en eller flere sagkyndige til at følge en virksomhed for den fulde periode, hvor virksomheden er pålagt sådanne internationale forpligtelser, uden på forhånd at skulle planlægge med genudpegninger. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Det er tiltænkt, at bestemmelsen alene skal finde anvendelse i helt særlige situationer, hvor f.eks. de kompetente tilsynsmyndigheder eller domstole i andet land, pålægger en virksomhed under Finanstilsynets tilsyn forpligtelser, der løbende skal opfyldes over en periode på flere år, og hvor opfyldelsen af forpligtelserne er afgørende for virksomhedens fremadrettede drift. Dette kan f.eks. være tilfælde, hvor virksomheden har en størrelse og systemiskhed, som kan true den finansielle stabilitet, og hvor manglende opfyldelse af sådanne internationale forpligtelser kan risikere at true virksomhedens fremadrettede drift, herunder bl.a. som følge af at virksomheden risikerer at blive udelukket fra et internationalt marked. I sådanne tilfælde kan det være afgørende for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed og sikring af den finansielle stabilitet, at kunne følge virksomhedens opfyldelse af disse forpligtelser tæt og indefra.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegning af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrunder påbuddet.

UDKAST

Det foreslås i § 274, stk. 1, 3. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne genudpege den eller de sagkyndige med op til 12 måneder ad gangen, fremfor nuværende 6 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

Bestemmelsen vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor det viser sig nødvendigt at genudpege den eller de sagkyndige til at følge virksomheden for en periode, der er længere end 6 måneder, som den gældende bestemmelse giver mulighed for. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med bestemmelsen vil det herudover blive tydeliggjort i lovteksten, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden.

Ved fastsættelsen af perioden for genudpegnings af den eller de sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundes påbuddet. Det forudsættes tillige, at der forud for enhver genudpegnings foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegnings efter 1. pkt. og det foreslåede 2. pkt., fortsat er opfyldt.

De overfor beskrevne ændringerne til § 274, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed vil også gælde for filialer omfattet af § 3 i lov om forsikringsvirksomhed, jf. § 274, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed, der bliver § 274, stk. 1, 4. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 355, stk. 1, nr. 5-8, i lov om forsikringsvirksomhed)

Lov om forsikringsvirksomhed § 355, stk. 1, fastsætter klageadgang til Erhvervsankenævnet for afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i medfør af de retsakter, der er oplyst i bestemmelsen. Loven træder i kraft den 1. januar 2024.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, af den, som afgørelsen retter sig til.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en modtager af en afgørelse, der er truffet i medfør Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, kan påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig til senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en modtager af en afgørelse, der er truffet i medfør forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og regler udstedt i medfør heraf, kan påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig til senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1287/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en modtager af en afgørelse, der er truffet i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1287/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf, kan påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 1, nr. 8*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig til senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en modtager af en afgørelse, der er truffet i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf, kan påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 48, stk. 1, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 48, stk. 1, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 8, skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve de aktiviteter, der er nævnt i hvidvasklovens bilag 1.

Virksomheder og personer, som udøver de aktiviteter, der er nævnt i hvidvasklovens bilag 1, skal registreres efter hvidvasklovens § 48, stk. 1, når aktiviteten udøves erhvervsmæssigt. Registrering kan undlades, såfremt virksomheden eller personen allerede i henhold til anden lovgivning er under Finanstilsynets tilsyn. Dette fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 41, som fremsat, side 101.

Det foreslås i § 48, *stk. 1*, efter »personer« at indsætte », der er«.

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at præcisere, i hvilke tilfælde virksomheder og personer, der allerede i henhold til anden lovgivning er under Finanstilsynets tilsyn, ikke skal registreres efter § 48, *stk. 1*.

Det foreslås, at det præciseres, at registrering alene kan undlades i de tilfælde, hvor virksomheden eller personen allerede er under Finanstilsynets tilsyn, for så vidt angår samme produkt eller aktivitet.

Hvis en virksomhed for eksempel har tilladelse til at drive et realkreditinstitut, vil virksomheden ikke skulle registreres i henhold til hvidvasklovens § 48, stk. 1, jf. bilag 1, nr. 2, litra c, som udlånsvirksomhed, herunder realkreditlån.

Omvendt vil en virksomhed, som har tilladelse til at drive valutavekslingsvirksomhed efter hvidvasklovens § 40, og som ønsker at udbyde finansiel leasing, skulle registreres i henhold til hvidvasklovens § 48, stk. 1, jf. bilag 1, nr. 3, finansiel leasing.

Bestemmelsen gennemfører artikel 48, stk. 1, i 4. hvidvaskdirektiv.

Til nr. 2 (§ 78, stk. 2, i hvidvaskloven)

Det følger af § 78, stk. 1, 2. pkt., at forsætlig eller grov uagtsom overtrædelse af § 11, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1., 3. og 4. pkt., straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens regler.

Det følger af hvidvasklovens § 78, stk. 2, at ved særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser af § 11, stk. 1 og 2, og stk. 3, 2. og 3. pkt., kan straffen stige til fængsel indtil 2 år, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 2.

Der er dermed uoverensstemmelse mellem henvisningerne til hvidvasklovens § 11, stk. 3, i hvidvasklovens § 78, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2.

Det følger af hvidvasklovens § 11, stk. 3, 1. pkt., at virksomheder og personer skal gennemføre alle kundekendskabskrav, jf. § 11, stk. 1 og 2.

Det følger af hvidvasklovens § 11, stk. 3, 2. pkt., at omfanget af kundekendingsproceduren kan gennemføres ud fra en risikovurdering.

Det følger videre af hvidvasklovens § 11, stk. 3, 3. pkt., at der i vurderingen skal inddrages oplysninger om forretningsforbindelsens formål, omfang, regelmæssighed og varighed.

Endeligt følger det af hvidvasklovens § 11, stk. 3, 4. pkt., at der i vurderingen som minimum skal inddrages de faktorer, som fremgår af lovens bilag 2 og 3.

UDKAST

Det er således § 11, stk. 3, 1. 3. og 4. pkt., der indeholder krav til virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, hvor manglende efterlevelse kan medføre straf.

Det foreslås i § 78, *stk. 2*, at ændre »stk. 3, 2. og 3. pkt.,« til »stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.,«.

Den foreslåede ændring medfører, at § 78, *stk. 2*, vil indeholde en korrekt henvisning til de krav i hvidvasklovens § 11, *stk. 3*, som er strafbelagte i henhold til hvidvasklovens § 78, *stk. 1*.

Ansvarssubjekterne for overtrædelse af § 11, *stk. 3*, 1. og 4. pkt., er virksomheder og personer omfattet af § 1, *stk. 1*. Den strafbare handling ved manglende overholdelse af § 11, *stk. 3*, 1. pkt., består i, at virksomheden eller personen ikke gennemfører alle kundekendskabskrav, jf. hvidvasklovens § 11, *stk. 1* og 2. Den strafbare handling ved manglende overtrædelse af § 11, *stk. 3*, 4. pkt., består i, at virksomheden eller personen ikke ved gennemførelse af kundekendskabskravene i hvidvasklovens § 11, *stk. 1* og 2, inddrager de faktorer, som fremgår af lovens bilag 2 og 3.

Der henvises i øvrigt til Folketingstidende 2016-17, A, L 41, som fremsat, s. 101, for nærmere beskrivelse af § 11, *stk. 3*.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 21, stk. 2, nr. 5, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det fremgår af § 21, *stk. 1*, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at som part i forhold til Finanstilsynet anses alene de af § 3 omfattede virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov. § 21, *stk. 2*, indeholder en opregning af tilfælde, hvor en anden end den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren tillige anses som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. Denne opregning opregner ikke den påtænkte erhverver eller besidder af en kvalificeret andel.

Det foreslås, at indsætte et nr. 5 i § 21, *stk. 2*, hvorefter den påtænkte erhverver eller besidderen af en kvalificeret andel anses som part, når Finanstilsynet behandler sager om godkendelse af erhvervelse, jf. §§ 3, *stk. 4*, nr.

1, og § 5, stk. 1, 2. pkt., samt når Finanstilsynet reagerer som følge af manglende underretning om en andel eller ophæver stemmeretten, som er knyttet til den pågældende ejers andel, jf. § 14 a.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en påtænkt erhverver eller en besidder af en kvalificeret andel, der ansøger om godkendelse af erhvervelsen, er part i denne sag. Erhververen eller besidderen af en kvalificeret andel vil ligeledes være part, når Finanstilsynet reagerer som følge af manglende underretning om andelen eller ophæver stemmeretten, som er knyttet til den pågældende ejers andel.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 5, stk. 4, nr. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Den gældende § 5, stk. 4, nr. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, jf. lovbekendtgørelse nr. 315 af 11. marts 2022, fastsætter, at der inden for en lånegrænse på 60 pct. af ejendommens værdi kan ydes lån til ejendomme til brug for energiforsyningsvirksomhed.

Det foreslås i § 5, stk. 4, nr. 4, efter »energiforsyningsvirksomhed« at indsætte: », herunder havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone«.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med de forventede ændringer til lov om vedvarende energi og tinglysningsloven, der bl.a. har til formål at skabe klarhed om, at tinglysning kan ske i den eksklusive økonomiske zone. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.1. Med forslaget skabes klar og utvetydig retstilstand for realkreditbelåning af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone.

Med tilføjelsen i lovens § 5, stk. 4, nr. 4, vil det fremover fremgå, at lånegrænsen for realkreditbelåning af energiforsyningsvirksomhed, herunder havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone, er 60 pct. De øvrige betingelser, der gælder for realkreditbelåning, vil også gælde for belåning af havvindmøller beliggende i den eksklusive økonomiske zone.

Det er således en betingelse, at der er tale om belåning mod registreret pant i fast ejendom, jf. lovens § 2, stk. 1.

Det foreslåede medfører, at realkreditbelåning af bl.a. havvindmøller beliggende i den eksklusive økonomiske zone kan ske ved både realkreditobligationer (RO), særligt dækkede obligationer (SDO) og særligt dækkede realkreditobligationer (SDRO).

Da belåning af havvindmøller kan blive et nyt og forventeligt stort forretningsområde for realkreditinstitutterne, følger det af reglerne i bekendtgørelse nr. 1103 af 30. juni 2022 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl., at instituttets bestyrelse i kreditpolitikken i givet fald skal tage stilling til omfanget af og afgrænsningen af udlån mod pant i havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone.

Til § 13

Til nr. 1 (Fodnoten til færdselsloven)

Fodnoten til færdselslovens titel angiver, hvilke EU-direktiver der er helt eller delvist gennemført ved færdselslovens bestemmelser.

Det foreslås, at fodnoten til loven titel tilføjes en henvisning til dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/2118/EU af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse, EF-Tidende 2021, nr. L 430, side 1.

Med den foreslåede ændring tilføjes det i fodnoten til lovens titel, at loven også vil indeholde bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/2118/EU af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse.

Til nr. 2 (§ 105, stk. 1, 1. pkt., i færdselsloven)

Ifølge færdselslovens § 105, stk. 1, 1. pkt., skal krav om erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer være dækket af en forsikring i et ansvarsforsikringsselskab, der har Finanstilsynets tilladelse (koncession) til at drive forsikringsvirksomhed. Bestemmelsen indeholder således en forsikringspligt, når køretøjet anvendes inden for færdselslovens anvendelsesområde.

UDKAST

Der henvises nærmere til beskrivelsen af gældende ret i pkt. 3.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

For at sikre korrekt implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/2118/EU foreslås det, at det i § 105, stk. 1, 1. pkt., efter ”motor-drevne køretøjer” indsættes ”som på ulykkestidspunktet anvendes på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel”. Det foreslås endvidere, at bestemmelsen tilføjes, at dette gælder, uanset om skaden forvoldes inden for lovens anvendelsesområde som fastlagt i § 1. Samtidig tilføjes bestemmelsen en henvisning til den undtagelsesbestemmelse, der med lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås indført i § 105 som et nyt stk. 2, jf. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 3.

Den foreslåede ændring vil medføre, at den lovpligtige ansvarsforsikring som udgangspunkt også skal dække skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde.

Den foreslåede ændring vil alene medfører en ændring af dækningsområdet for den lovpligtige ansvarsforsikring. Der foreslås ikke ændringer af færdselslovens anvendelsesområde, som er fastlagt i § 1. Færdselslovens øvrige regler, herunder adfædsregler og reglerne om teknisk indretning af køretøjer, vil derfor fortsat kun finde anvendelse for færdsel inden for færdselslovens anvendelsesområde, medmindre andet er bestemt, jf. færdselslovens § 1.

§ 101 om udstrækningen af det objektive erstatningsansvar foreslås endvidere ikke ændret. Det vil derfor fortsat alene være skader, der forvoldes inden for færdselslovens anvendelsesområde, der er underlagt et objektivi erstatningsansvar. Erstatningsansvaret for skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde, vil fortsat hvile på et almindeligt culpaansvar/uagtsomhedsansvar.

Den foreslåede ændring af § 105, stk. 1, 1. pkt., medfører dog, at krav om erstatning for skader, der forvoldes af motordrevne køretøjer uden for færdselslovens anvendelsesområde, og som derfor vil hvile på et culpa/uagtsomhedsansvar, vil skulle være dækket af køretøjets motoransvarsforsikring.

Den foreslåede ændring medfører endvidere, at forsikringspligten – både i tilfælde, hvor skaden sker inden for færdselslovens anvendelsesområde, og i tilfælde, hvor skaden sker uden for færdselslovens anvendelsesområde – kun vil gælde, hvis køretøjet på ulykkestidspunktet anvendes på en måde,

som er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel. Den foreslåede tilføjelse medfører således, at den lovpligtige ansvarsforsikring kun skal dække skader, der forvoldes, når køretøjet anvendes som transportmiddel. Anvendes køretøjet som transportmiddel, vil det dog ikke have betydning, om køretøjet på ulykkestidspunktet er stationært eller i bevægelse.

Hvis det motordrevne køretøjs funktion på ulykkestidspunktet er et andet end transportmiddel, vil der efter § 105, stk. 1, 1. pkt., ikke være krav om, at erstatningskrav for skader skal være dækket af en ansvarsforsikring. Sådanne situationer kan for eksempel være tilfælde, hvor et motordrevet køretøj alene anvendes som energikilde for et andet køretøj i industriel eller landbrugsmæssig sammenhæng.

At et motordrevet køretøj hovedsageligt er indrettet som et arbejdsredskab og derfor anses som et motorredskab i henhold til § 2, nr. 16, indebærer ikke i sig selv, at skader forvoldt af et sådant motorredskab ikke vil skulle være dækket af en ansvarsforsikring. I praksis må de fleste motorredskaber, når de bruges som arbejdsredskab, også anses for at være i brug som transportmiddel.

Færdselslovens øvrige regler om den lovpligtige ansvarsforsikring foreslås ikke ændret. Det medfører, at lovens regler om bl.a. mindstedækningssummer i § 105, stk. 2, forsikringsselskabets umiddelbare hæftelse overfor skadelidte i § 108, og sagernes behandling i §§ 110-115 finder tilsvarende anvendelse for krav om erstatning for skader, der forvoldes af motordrevne køretøjer uden for færdselslovens anvendelsesområde.

Til nr. 3 (§ 105, stk. 2, i færdselsloven)

Ifølge færdselslovens § 105, stk. 1, 1. pkt., skal krav om erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer være dækket af en forsikring i et ansvarsforsikringsselskab, der har Finanstilsynets tilladelse (koncession) til at drive forsikringsvirksomhed. Bestemmelsen indeholder således en forsikringspligt, når køretøjet anvendes inden for færdselslovens anvendelsesområde.

I lovforslagets § 13, nr. 2, foreslås § 105, stk. 1, 1. pkt., ændret, således at den lovpligtige ansvarsforsikring som udgangspunkt også vil skulle dække skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde. Der henvises nærmere til bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 2.

UDKAST

Med lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås indsat et nyt *stk. 2* i § 105, hvoraf følger, at *stk. 1, 1. pkt.*, ikke vil finde anvendelse, hvis det motordrevne køretøj udelukkende anvendes eller opbevares uden for lovens anvendelsesområde som fastlagt i § 1.

Det foreslåede nye *stk. 2* medfører således, at der ikke vil være forsikringspligt efter færdselsloven for motordrevne køretøjer, der udelukkende anvendes eller opbevares uden for færdselslovens anvendelsesområde. Det kan f.eks. være motorredskaber, der kun anvendes på områder, som ikke benyttes til almindelig færdsel, traktorer eller andre landbrugsmaskiner, der kun benyttes på marker, som ikke benyttes til almindelig færdsel, eller motordrevne køretøjer, der alene anvendes sæsonbetonet og derfor er afregistreret dele af året.

For så vidt angår den nærmere afgrænsning af færdselslovens anvendelsesområde henvises til beskrivelsen af gældende ret i pkt. 2.16.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Hvis det motordrevne køretøj både anvendes inden for og uden for færdselslovens anvendelsesområde, vil den foreslåede undtagelsesbestemmelse ikke finde anvendelse. Det vil også gælde, selvom køretøjer kun i begrænset omfang anvendes inden for færdselslovens område. I sådanne tilfælde vil der være pligt til at tegne ansvarsforsikring for køretøjet i medfør af de foreslåede ændringer i § 105, *stk. 1, 1. pkt.*, der vil skulle dække erstatning for skader, som forvoldes både inden for og uden for lovens anvendelsesområde.

For så vidt angår DFIM's dækningsforpligtelse i tilfælde, hvor der i medfør af den foreslåede bestemmelse ikke vil være forsikringspligt, henvises nærmere til pkt. 2.16.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

I det omfang motordrevne køretøjer, for hvilke der i medfør af den foreslåede undtagelse i § 105, *stk. 2*, ikke vil være forsikringspligt, alligevel måtte blive anvendt inden for færdselslovens anvendelsesområde, vil ejeren eller brugeren kunne straffes for ikke at have tegnet lovpligtig ansvarsforsikring for den færdsel, der finder sted inden for færdselslovens anvendelsesområde, jf. § 118, *stk. 1, nr. 1*. På samme måde vil færdselslovens øvrige regler finde anvendelse på al færdsel, som de pågældende køretøjer måtte foretage inden for færdselslovens anvendelsesområde.

Til nr. 4 (§ 105, stk. 4, 1. pkt., i færdselsloven)

UDKAST

Ifølge færdselslovens § 105, stk. 3, 1. pkt., reguleres de i § 105, stk. 2, nævnte dækningsbeløb hvert år pr. 1. januar med 2 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

I lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås det at ændre reglerne i færdselslovens § 105, således at der indsættes et nyt stk. 2.

Som følge af den foreslåede ændring bliver de gældende bestemmelser i færdselslovens § 105, stk. 2-4, herefter til stk. 3-5. Det nødvendiggør ændring af henvisningen til § 105, stk. 2, i § 105, stk. 3, 1. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 1. pkt.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 105, stk. 2, i § 105, stk. 3, 1. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 1. pkt., ændres til en henvisning til stk. 3.

Ændringen i § 105, stk. 3, 1. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 1. pkt., er alene en redaktionel konsekvensændring, der ikke indebærer materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 5 (§ 105, stk. 4, 4. pkt., i færdselsloven)

Ifølge færdselslovens § 105, stk. 3, 1. pkt., reguleres de i § 105, stk. 2, nævnte dækningsbeløb hvert år pr. 1. januar med 2 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det følger videre af § 105, stk. 3, 2. og 3. pkt., at de herefter fremkomne beløb anvendes uafrundet som grundlag for reguleringen det følgende år, og at de årlige beløb afrundes til nærmeste med 1 million delelige kronebeløb.

De gældende mindstedækningsbeløb er senest reguleret op til 136 mio. kr. for personskade eller tab af forsørger og op til 27 mio. kr. for tingsskade for den forårsagede skade ved en enkelt begivenhed, jf. bekendtgørelse nr. 1456 af 28. november 2022 om regulering af forsikringsdækningsbeløb.

Ifølge § 105, stk. 3, 4. pkt., kan transportministeren med henblik på at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (femte motorkøretøjsforsikringsdirektiv) foretage yderligere regulering af de i § 105, stk. 2, nævnte beløb.

Det foreslås, at bemyndigelsen i § 105, stk. 3, 4. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 4. pkt., tilføjes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/2118/EU af 24. november 2021.

Direktivets mindstedækningsbeløb udgør 6.450.000 EUR pr. uheld (ca. 48 mio. DKK), uanset antallet af skadelidte, og 1.300.000 EUR (ca. 9,7 mio.

UDKAST

DKK) pr. skadelidt. For tingsskade (skade på andet end personer) udgør mindstedækningsbeløbet 1.300.000 EUR (ca. 9,7 mio. DKK), uanset antallet af skadelidte involveret i ulykken.

Beløbene justeres hvert femte år i overensstemmelse med det harmoniserede forbrugerprisindeks (HICP), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/792.

Der vil kun være anledning til at udnytte bemyndigelsen, hvis direktivets mindstedækningsbeløb i henhold til det harmoniserede forbrugerprisindeks (HICP), på et tidspunkt måtte nødvendiggøre en supplerende regulering af færdselslovens mindstedækningsbeløb ud over den gældende reguleringsmekanisme.

I lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås det at ændre reglerne i færdselslovens § 105, således at der indsættes et nyt stk. 2.

Som følge af den foreslåede ændring i lovforslagets § 13, nr. 3, bliver de gældende bestemmelser i færdselslovens § 105, stk. 2-4, herefter til stk. 3-5. Det nødvendiggør rettelse af henvisningen til § 105, stk. 2, i § 105, stk. 3, 4. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 4. pkt.

Det foreslås derfor endvidere, at henvisningen til § 105, stk. 2, i § 105, stk. 3, 4. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 4. pkt., ændres til en henvisning til stk. 3.

Ændringen af henvisningen er alene en redaktionel konsekvensændring.

Til nr. 6 (§ 107, stk. 3, 2. pkt., i færdselsloven)

Ifølge færdselslovens § 107, stk. 3, 1. pkt., er præmier for forsikringen og gebyr i henhold til § 106, stk. 4, tillagt udpantningsret. I medfør af bestemmelsens 2. pkt. gælder udpantningsretten i 1. pkt. hele præmien, hvis forsikring er tegnet for et større beløb end efter § 105, stk. 2.

I lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås det at ændre reglerne i færdselslovens § 105, således at der indsættes et nyt stk. 2.

Som følge af den foreslåede ændring bliver de gældende bestemmelser i færdselslovens § 105, stk. 2-4, herefter til stk. 3-5. Det nødvendiggør ændring af henvisningen til § 105, stk. 2, i § 107, stk. 3, 2. pkt.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 105, stk. 2, i § 107, stk. 3, 2. pkt., ændres til en henvisning til § 105, stk. 3.

UDKAST

Ændringen i § 107, stk. 3, 2. pkt., er alene en redaktionel konsekvensændring, der ikke indebærer materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 7 (§ 142, 1. pkt., i færdselsloven)

Færdselslovens § 142, 1. pkt., indeholder en overgangsregel for dækningssummerne i § 105, stk. 2, i forhold til skader, der er forvoldt efter ikrafttræden af hovedloven til færdselsloven.

I lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås det at ændre reglerne i færdselslovens § 105, således at der indsættes et nyt stk. 2.

Som følge af den foreslåede ændring bliver de gældende bestemmelser i færdselslovens § 105, stk. 2-4, herefter til stk. 3-5. Det nødvendiggør ændring af henvisningen til § 105, stk. 2, i § 142, 1. pkt.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 105, stk. 2, i § 142, 1. pkt., ændres til en henvisning til § 105, stk. 3.

Ændringen i § 142, 1. pkt. er alene en redaktionel konsekvensændring, der ikke indebærer materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 8 (§ 142, 2. pkt., i færdselsloven)

Ifølge færdselslovens § 142, 2. pkt., skal ansvarsforsikringer, der er tegnet inden den 1. maj 1977, og som ikke opfylder kravene i § 105, stk. 2, til dækningssummernes størrelse, ændres i overensstemmelse med kravene i § 105, stk. 2.

I lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås det at ændre reglerne i færdselslovens § 105, således at der indsættes et nyt stk. 2.

Som følge af den foreslåede ændring bliver de gældende bestemmelser i færdselslovens § 105, stk. 2-4, herefter til stk. 3-5. Det nødvendiggør ændring af henvisningen til § 105, stk. 2, i § 142, 2. pkt.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 105, stk. 2, i § 142, 2. pkt., ændres til en henvisning til § 105, stk. 3.

Ændringen i § 142, 2. pkt. er alene en redaktionel konsekvensændring, der ikke indebærer materielle ændringer af bestemmelsen.

Til § 14

UDKAST

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2024, jf. dog stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 3 [garantifondsloven] og 13 [færdselsloven] træder i kraft den 23. december 2023.

Forslaget er en konsekvens af, at dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse skal være gennemført i dansk ret senest den 23. december 2023.

Til § 15

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det følger af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiell virksomhed er sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning nr. 1252 af 15. december 2004.

Lov nr. 651 af 8. juni 2017 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven) er sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning nr. 812 af 12. august 2019.

Ifølge færdselslovens § 143 gælder loven ikke for Grønland, og loven indeholder ikke en anordningsbestemmelse om, at lovens regler kan sættes i kraft for Grønland. De foreslåede ændringer i lovforslagets § 13 om ændringer af færdselsloven vil derfor ikke finde anvendelse eller ved kongelig anordning kunne sættes i kraft for Grønland.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 3*, at §§ 1, 2, 4-8 og 10 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed er sat i kraft på Færøerne ved kongelig anordning nr. 830 af 30. august 2009.

Lov nr. 651 af 8. juni 2017 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven) er sat i kraft for Færøerne ved kongelig anordning nr. 813 af 16. august 2019.

Det følger af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Færøerne, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som henholdsvis de færøske forhold tilsiger.

Lov om forsikringsformidling, lov om en garantifond for skadesforsikrings-selskaber og lov om forsikringsvirksomhed indeholder imidlertid ikke anordningshjemmel for Færøerne, da forsikringsområdet er overtaget på Færøerne. Derfor skal ændringerne i lovforslagets §§ 2, 3 og 9 ikke kunne sættes i kraft for Færøerne.

Ændringen til lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. i lovforslagets § 12 skal ikke kunne sættes i kraft for Færøerne ved kongelig anordning, da realkreditområdet er et færøsk særanliggende. Det fremgår derfor også af lovens § 43, at loven ikke finder anvendelse på Færøerne.

Loven gælder dog for danske realkreditinstitutter, der belåner fast ejendom på Færøerne og i Grønland.

Ifølge færdselslovens § 143 gælder loven ikke for Færøerne, og loven indeholder ikke en anordningsbestemmelse om, at lovens regler kan sættes i kraft for Færøerne. De foreslåede ændringer i lovforslagets § 13 om ændringer af færdselsloven vil derfor ikke finde anvendelse eller ved kongelig anordning kunne sættes i kraft for Færøerne.